

Giới thiệu Sống Lại Cung Vợ Như Mạng

Thể loại: Nam sống lại, sủng ngọt sâu răng, truyện nhẹ nhàng, nữ chủ ko ngốc, diễn biến có thể hơi nhanh, HE

Số chương: 69 chương + 1 ngoại truyện

Raw: nhờ một người em tìm cho

Editor: lamnguyetminh

Trong mắt mọi người thì Diệp Cửu Chiêu là con người ngang ngược khó thuần phục nhưng nay lại được sống lại, vào khoảng thời gian khi Loan Loan vẫn còn sống sao?!

Khi Loan Loan mới vừa học đại học thì cô đã ngã ra được một chân lý đo là lời đồn không thể tin!

Bằng không vì sao nghe nói nam thần Diệp cao cao tại thượng, ít khi nói cười lại dùng ánh mắt bức người nhìn mình hàng ngày chứ?

Đây là chuyện về một vị nam thần không phải kẻ căn bã, sống lại liền yêu thương cô gái đã bỏ lỡ ở kiếp trước.

Anh đi học, chạy bộ, ăn cơm cùng em. Em khát anh rót nước cho em, em đói bụng anh sẽ nấu cơm cho em, em mệt nhọc anh sẽ ôm em ngủ. Em bị bệnh anh công em đến bệnh viện, em mệt mỏi liền dựa vào người anh.....

Loan Loan, chỉ xin em cho anh cơ hội yêu em thật tốt!

Trước khi sống lại, Diệp Cửu gia làm người ta nghe tiếng đã sợ vỡ mật. Sau khi sống lại, Diệp Cửu gia giống như thu hết gai nhọn, trở nên dịu ngoan thuần lương. Nhưng chỉ cần có người tới gần Cố Loan Loan, anh liền biến thành đao nhọn, luôn luôn phòng bị.

P/s: Văn sủng, ngọt ngọt ngọt, không ngược nữ chủ, hơi ngược tâm nam chủ.

* Nhận xét tác phẩm:

Diệp Cửu gia ngang ngược khó thuần phục trong miệng mọi người đã sống lại, trở về tám năm trước, lúc đó đối tượng thầm mến còn chưa gả cho nam căn bã....Biết trước tương lai, bảo vệ người yêu trong lòng, yêu chiều cả đời.

Toàn văn dùng ngọt, sủng làm cơ sở, xen kẽ báo thù, tác giả hành văn giỏi giang, tình tiết đặt ra trầm bổng, giàu có thú vị, đáng giá để đọc.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cung Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Sống lại

Ánh mặt trời tháng tám nóng rất chiếu trên mặt đất, một gốc cây vẫn quạt cường đứng thẳng, trên đường phố, mùi xăng dầu đều khiến người ta có cảm giác nặng nề, chán ghét, trên khuôn mặt người qua lại đều có vẻ mất kiên nhẫn.

Cái tháng tám đáng ghét này!

Thái dương nóng rát, lửa mặt bị bức màn che ở bên ngoài, cục nóng điều hòa ở bên ngoài rung lắc kêu rè rè. Phòng bệnh cao cấp trên tầng cao nhất cách âm rất tốt, bên trong lặng yên không một tiếng động, an tĩnh.

Đến gần liền phát hiện có một người đàn ông đang nằm trên giường, một đôi mày kiếm thoát nhìn có chút hung ác, đường cong khuôn mặt góc cạnh, gương mặt tái nhợt lại lộ ra vài phần yếu ớt.

Anh chau mày, run rẩy một chút, đột nhiên ngồi dậy, đôi mắt tỉnh mở ra, không có thần thái như trong tưởng tượng, ngược lại lộ ra vẻ tỉnh mạch khiến người .....

Diệp Cửu Chiêu nâng tay lên, xoa xoa huyệt thái dương, lúc hạ xuống lại chột sững sờ.

Không thể tin mở to hai mắt, trong tầm mắt, một đôi tay sạch sẽ, không có đeo nhẫn, cũng không có vết cắt, thậm chí đến cả miệng vết thương cũng không có.....

Anh còn đang ngẩn ngơ, cửa phòng bệnh bị đẩy ra, người tới tóc đen nhánh, dáng vẻ trung niên.

Trong tầm mắt, Diệp Thế Sâm trẻ tuổi đáng sợ, đằng sau có một cô gái ăn vận xinh đẹp, đồng tử Diệp Cửu Chiêu co rụt lại, mang theo hận ý.

“Cửu Chiêu, con tỉnh rồi?”

“Anh Cửu...Sao lại đột nhiên hôn mê chứ?” Diệp Gia Lâm tiến lên đây, nháy đôi mắt, lấy lòng hỏi.

Diệp Cửu Chiêu nắm chặt tay, thò ra một hơi thật sâu, Diệp Gia Lâm cũng là bộ dạng lúc trẻ.

Nhéo chặt mu bàn tay, dòi tầm mắt, sợ chính mình vừa lơ đãng liền ra tay với cô gái ở trước mặt này.

Diệp Cửu Chiêu không để ý tới cô ta, chỉ nhìn về phía Diệp Thế Sâm, hỏi: “Ba, ba không bận sao?”

Diệp Thế Sâm cũng không thêm để ý con trai tỏ ra lạnh lùng với Diệp Gia Lâm, chỉ cười nói: “Ngày mai là sinh nhật hai mươi hai tuổi của con,--ll,,,qlll,,,don,,,,,---ba có bận thế nào cũng phải dành thời gian ăn sinh nhật cùng con chứ.”

Hai mươi hai tuổi? Diệp Cửu Chiêu sững sốt, mười năm trước? Anh thật sự đã trở lại?!

Diệp Gia Lâm đứng ở một bên, mắt ửng đỏ, Diệp Thế Sâm vừa nói xong, cô ta liền muốn tiến lên, đáng tiếc Diệp Cửu Chiêu đã nằm xuống, đưa lưng về phía bọn họ. Diệp Gia Lâm chỉ có thể bấu môi đi ra ngoài.

Hôm nay anh Cửu bị làm sao vậy?

Bọn họ đi rồi, Diệp Cửu Chiêu đột nhiên nhảy dựng lên, đi vào toilet, nhìn gương, đôi tay run run, nâng lên.....Vuốt mặt chàng trai trẻ tuổi trong gương, lầm bầm: “Loan Loan, anh đã trở về.....”

.....

Hôm nay, ngày tám tháng chín.

“Anh Cửu, sao cậu lại tới đây?” Tôn Hạo Dương có chút giật mình, Diệp Cửu Chiêu chưa bao giờ tới ký túc xá của trường cả, chiếc giường kia vẫn luôn trống không.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cùng Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1-2: Sống lại 2

Nhìn rương hành lý của cậu ta, vị nam thần này muốn trọ ở trường à? Vậy chẳng phải thời gian ở trường sẽ nhiều hơn sao?

Diệp Cửu Chiêu gạt đầu, nghiêm túc trải giường chiếu, Tôn Hạo Dương nhú nhú mày, sao anh Cửu giống như càng trầm tĩnh hơn vậy?

“Á, anh Cửu?!” Trình Trang bỏ nhào qua, Diệp Cửu Chiêu né ngay, chau mày, lúc trẻ Trình Trang thật là sinh động.

Mặt kệ khuôn mặt lạnh của anh, Trình Trang nhảy dựng lên, chàng trai cao 1m8 thoát nhìn rất tuấn lãng.

“Anh Cửu, trọ ở trường à?”

Diệp Cửu Chiêu gạt đầu, Trình Trang liền hoan hô, người cuối cùng của phòng này, Lý Dịch cũng tiến vào.

“Anh Cửu, sao năm cuối lại muốn ở trọ trong trường thế?”

Thấy cậu ta, Diệp Cửu Chiêu nhất thời thất thần, -ll,q,,,uy,,,don,,,,,anh nhớ đời trước, khi Loan Loan vừa mất, người này đã khóc rống đến tê tâm liệt phế.

Cậu ta cũng thích Loan Loan.....

“Này, anh Cửu, cậu thu dọn trước đi, mình phải đi đón người mới đến đây.”

Sau đó đôi con ngươi của Tôn Hạo Dương đảo tròn, nói tiếp: “Xem có em gái nằm dưới nào không!”

Diệp Cửu Chiêu dừng tay, ngón tay thon dài cầm góc chăn hất lên, gấp thành hình dài ngay ngắn, xoay người lại, nói: “Mình và cậu cùng đi.”

“What?”

Diệp Cửu Chiêu nói xong bước ra ngoài trước, Trình Trang chớp chớp mắt to, huých tay Lý Dịch một cái.

“Anh Cửu đó hả?”

“Mình cũng cảm thấy cậu ấy bất bình thường.....Giống như, giống như càn..... Càn.....” Tôn Hạo Dương cau mày, càn không nói ra được.

“Có khí thế!” Lý Dịch tiếp lời.

Hai người gật đầu, đúng, có khí thế, thoát nhìn có chút dọa người.....

“Đi đi đi, đuổi theo, mình cũng đi!”

“Đi! Đi xem thôi.”

.....

“Ồ, này này, cháu cũng đến đại học D hả?”

Bên giường đối diện, người phụ nữ trung niên to mồm hỏi, giọng điệu rất là kích động. Con gái bà ấy xấu hổ cười cười với Cố Loan Loan, vẻ mặt rất bất đắc dĩ.

Cố Loan Loan cười đáp lại, nếu không phải vì thân thể bà cô không tốt, người bà coi cô như cô công chúa nhỏ kia, sao có thể để cho cô một mình tới nơi đất khách.

Thân thể bà cô không khỏe là từ sau khi cô nhận được giấy báo trúng tuyển,--ll,q..don,,--- bằng không cô nhất định sẽ không rời khỏi tỉnh S, tới một nơi khác học hành.

Lắc đầu, nâng cao tinh thần, cười nói với người phụ nữ trung niên kia: “Vâng, cháu cũng đến đại học D.”

“Ái dà, thật trùng hợp, chuyên ngành gì thế?”

“Thủy văn địa chất.”

“Ai da, con gái di cũng là thủy văn địa chất! Thật là quá khéo.”

Nói xong vươn tay nắm chặt tay Cố Loan Loan, vẻ mặt thân mật, hỏi: “Con gái tên là gì?”

“Chào di, cháu tên là Cố Loan Loan.”

“Loan Loan à, đây là con gái di, Tùy Thiên!”

Hai người liếc nhau, hơi có chút bất đắc dĩ, lúc này tàu vào ga, bà di kia kéo rương hành lý lên, con gái bà đeo túi xách ở phía sau. Cố Loan Loan cũng kéo hành lý của mình, theo đám người đi ra ngoài.

“Má ơi, sao thành phố W lại nóng như vậy chứ?”

Cố Loan Loan lau mồ hôi, nói: “Bốn bệ lò lớn à, vậy chẳng phải chết nóng sao!”

Đúng là rất nóng, cô mặc áo phông ngắn tay, quần bò dài, sóng nhiệt đập vào mặt, miễn cưỡng có thể chịu được.

Nhìn bốn phía một chút, có một nhà Tây Tạng, vận áo khoác lông cừu dài tay, vẻ mặt lơ ngơ đứng ở bên ngoài cửa xe.

Đoán chừng đây cũng là đưa con đi học, lần đầu tiên tới thành phố W, bọn họ nói ngôn ngữ địa phương--ll.q,,don,,,,---Cố Loan Loan nghe mà không hiểu, nhưng thông qua vẻ nhú chặt mày của bọn họ, đại khái có thể đoán được bọn họ ghét bỏ thành phố này.

Thành phố phía nam vào tháng chín đều không chào đón người mẩy.

“Đến trường học thế nào đây?” Mẹ Tùy Thiên nhìn bốn phía, nơi nơi đều là người, chẳng có phương hướng nào cả.

Cố Loan Loan lấy bản đồ ra, đang xem thì nghe thấy tiếng la từ phía trước truyền đến.

“Đại học W! Có đại học W không ~”

“HK, có HK sao?”

“Đại học D, đại học D!”

.....

Đôi mắt Cố Loan Loan và Tùy Thiển đồng thời sáng ngời, ở phía xa có một chàng trai đen gầy, nâng tấm biển, kêu to.

Mẹ Tùy Thiển mỉm cười bước nhanh đến, vui vẻ nói: “Ai da, là bạn học của đại học D hả, con gái đi là tân sinh viên của năm nay. Thiển Thiển, mau tới đây!”

Vị đồng học kia gãi gãi đầu, nhìn về phía Tùy Thiển, ánh mắt sáng lên, rồi tầm mắt chuyển sang người Cố Loan Loan, nhất thời có chút ngẩn ngơ.

Hai người đến gần, anh chàng đỏ ửng mặt, nói: “Hai bạn nữ theo tôi qua bên kia đi, ở đó chúng ta có chỗ đón người mới.”

Nói xong cất bước đi về phía trước, không dám nhìn các cô, chỉ bước nhanh dẫn đường, quên luôn thông lệ cầm giúp hành lý.

“Mình nói này, trường đại học Sư phạm cách vách đúng kiểu trâu bò, cậu xem đi, gần nửa ngày đều là nữ sinh, cả buổi sáng trường chúng ta có bao người đến chứ?”

Tôn Hạo Dương đắc ý rung đùi, tựa vào bả vai Trình Trang. Lúc này, ở đây có khá nhiều người, vốn là bảy, tám người trực ban, giờ còn thêm người của ký túc xá Diệp Cửu Chiêu cũng đến xem náo nhiệt.

Thành phố W nổi danh là nhiều sinh viên, hiện tại có năm cái lều trại, Sư phạm một cái, đại học W một cái, Khoa học và Công nghệ một cái, còn hai trường cách nhau rất gần là đại học D và đại học H. Hai trường này có một điểm chung là nam nhiều nữ thiếu. ....

Nam sinh trong hai lều đều môi mắt trông mong nhìn từng nữ sinh bước vào lều đại học Sư phạm ở bên cạnh.

Nằm gần sát, bên Sư phạm cũng nghe thấy rồi, một sinh viên nữ cười nhìn về phía bọn họ, nói: “Đáng tiếc, những nữ sinh mới đến của chúng tôi đều nhìn hết bên kia rồi!”

Trình Trang hất tóc, tỏ vẻ phong lưu, thành công khiến các em gái đỏ mặt.

“Á, đó là Diệp Cửu Chiêu của đại học D hả?” Trong lều một nữ sinh năm hai nhẹ giọng hỏi một chị năm tư.

“Là anh ấy.”

Nữ sinh tặc lưỡi, khen: “Đẹp trai quá, cũng quá yên tĩnh đi, đến nửa ngày mà chưa nói một câu.”

Sau đó cực kỳ hâm mộ nhìn điện thoại di động của anh, đầu năm nay, người có thể dùng Iphone đều không tầm thường.

“Nói xem, anh ấy đến đây làm gì nhì?”

Về phần sao Diệp Cửu Chiêu lại có hứng thú đến đây, bên phía đại học D cũng đang thảo luận tung bưng.

“Anh Cửu, hôm nay sao thế? Tới giải sầu à?”

Diệp Cửu Chiêu cũng không ngần đầu lên, đáp: “Sắp tốt nghiệp, đến xem đón người mới thôi.”

“À~~Biết ngay là anh Cửu không cần thiết phải canh chừng nữ sinh lớp dưới như chúng ta mà.”

“Xi, còn nữ sinh nữa, buổi sáng có mấy người đến? –l,,q,,,d,,,,,---Có hai người tạm tạm, còn lại toàn đỉnh núi đến báo danh kìa.”

Tôn Hạo Dương xì bạn học một tiếng, quạt vài cái, thành thật mà nói, nơi này nóng như vậy, anh ta thật sự muốn quay về rồi. Ngẩng đầu nhìn Diệp Cửu Chiêu, thấy anh bất động như núi, đành tiếp tục ngồi.

Chờ đợi có chút nhàm chán, một người đẹp của đại học Sư phạm chải lại đầu tóc, tán gẫu với bọn họ.

“Tỷ lệ nam nữ trong trường của các anh là bao nhiêu?”

Trình Trang nháy mắt vài cái với cô gái, huyết sáo một tiếng, đáp: “Bảy ba đó. Sao? Muốn gia nhập với chúng tôi à?”

Người đẹp kia lắc đầu, oán trách nhìn anh ta một cái, đáp: “Tôi đi thi đại học lần nữa à? Thi vào trường các anh sao?”

“Cô có thể gả vào trường chúng tôi!”

Người đẹp dậm chân, mắt nhìn Diệp Cửu Chiêu, thấy anh không hề ngần đầu lên, hơi tức giận nói: “Mới không cần, đại học D của các anh, sinh viên nữ như khủng long ấy~~”

Một đám người đại học D trong lều trại đều nhìn qua, mấy người này có một đặc tính là bao che khuyết điểm, nữ sinh trường họ thì họ được quyền khen che, một cô gái của trường khác lại dám chê bai cái rắm à.

Trình Trang đang muốn nói chuyện, ở cửa lều trại đã có một bạn học chạy đến hô to: “Có hai em nữ đến!”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cùng Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Khẩu vị kỳ quái

Là nói với đại học D, một đám người chuyển mắt qua, Tôn Hạo Dương vỗ cậu chàng một cái, trách: “Sao cậu không cầm giúp hành lý hả?! Còn có người đâu?”

Vị bạn học kia gãi gãi đầu, mặt đỏ lên, lắp bắp nói: “Quên.....Quên, rồi, sau...Ồ đằng sau....”

“Ái da, bạn học kia chạy nhanh như thế làm gì?” Giọng của một người phụ nữ trung niên truyền đến, rồi bà kéo một cô bé trông khá đáng yêu đi đến.

Đằng sau còn một cô gái, đi đường không nhanh không chậm, buộc tóc đuôi ngựa gọn gàng, kéo vali, trên mặt mang ý cười, một đôi má lúm đồng tiền tăng thêm vài phần nghịch ngợm. Làn da trắng nõn, dưới ánh mặt trời thoát nhìn có chút lấp lánh.

Sau đó Trình Trang nhảy dựng lên, vội nói: “Ái dà, di, hai em mau vào đây nghỉ một chút.”

Mẹ Tùy Thiên dẫn hai cô gái, cười đi qua, mọi người liền vây quanh bọn họ. Cố Loan Loan xấu hổ cười cười, những người này, cũng thật..... Nhiệt tình.....

Diệp Cửu Chiêu đứng ở phía sau gắt gao nhìn cô, không dám chớp mắt.

Cái nóng oi bức của tháng chín đều biến mất tăm, trong trời đất chỉ có một người này, chân thành mà đến, mi mắt cong cong.

Vành mắt từ từ ửng hồng, lại gặp nhau nhưng cách một đời --.,llqlql,,don,,,,Đây là Loan Loan, Loan Loan bằng xương thịt không phải là tấm bia đá lạnh lẽo kia.

“Hai em học chuyên ngành nào?” Tôn Hạo Dương xin thẻ anh ta đã dùng giọng nói dịu dàng nhất từ trước tới nay rồi, mặt mang ý cười, lộ ra hai cái răng khểnh.

Cố Loan Loan còn chưa nói gì, mẹ Tùy Thiên đã nhanh miệng: “Hai đứa đều là thủy văn địa chất.”

“À, ngành Môi trường, Lưu Thành, Lưu Thành.” Vỗ cậu trai bên cạnh hai cái, rồi sau đó lại cười với các cô.

“Cậu ấy cũng là ngành Môi.....”

Mồm năm miệng cười, thao thao hồi lâu, Cố Loan Loan lau mồ hôi, nói: “Cái kia, chúng ta về thế nào ạ?”

“Xe của trường! Có xe của trường, đợi nhiều người một chút, là có thể đi rồi.”

Cố Loan Loan gật gật đầu, bên cạnh đột nhiên truyền đến một tiếng nói: “Ngồi xe của tôi đi.”

Ngẩng đầu nhìn qua, một chàng trai mặc áo sơ mi trắng tinh, thoát nhìn hơi trường thành, khuôn mặt khá đẹp, chỉ là quá sắc bén, thoát nhìn không mấy hòa nhã.

“Wow, anh Cửu, cậu cũng muốn đi về à?”

“Ừ, về đi.”

“Hi hi hi, may mà anh đây cũng lái xe đến, đi đi đi.”

Trình Trang nói xong, liền định giành lấy vali hành lý của đàn em xinh đẹp, nhưng lại sờ vào khoảng không.

Nhìn theo cái tay đang cầm tay kéo màu hồng của vali, là đôi tay của anh Cửu trầm tư ít lời, vẻ mặt anh khá thờ ơ.

Cố Loan Loan hồi thần,--.,ll..l,,,,qu,,,,y,,,don...---chạy nhanh đuổi kịp vali hành lý của mình, một đám người tan cuộc, chỉ chừa lại mấy bạn học đến phiên trực.

Nữ sinh Sư phạm dậm chân một cái, thấy người vừa rồi còn trò chuyện đã đi theo nữ sinh mới tới, ngay cả Diệp Cửu Chiêu vẫn luôn trầm mặc cũng kéo vali cho nữ sinh kia, liền bấu môi, nói với bạn học đi cùng: “Người nào đấy, chưa từng gặp qua!”

Một sinh viên đại học D nhìn sang, đáp: “Chưa từng thấy ai xinh đẹp như vậy!”

Lại nói với những người khác: “Nữ sinh ấy à, mặc kệ số lượng, để ý chất lượng!”

Nữ sinh Sư phạm kia lờm qua, những người khác bật cười ha ha.

Nói rất đúng, cô gái buộc tóc đuôi ngựa kia trông rất xinh đẹp. Không phải về đẹp kinh người mà là kiểu rất thoải mái, liếc một cái là thấy dễ chịu rồi.

Bên này Cổ Loan Loan đã đuổi kịp chàng trai kéo hành lý cho mình, chàng trai chân dài, đi bình thường nhưng lại thành khá nhanh.

Cô nghĩ dù sao cũng không thân quen, chỉ bằng chờ Tùy Thiển đi cùng, liền dừng bước.

“Còn không nhanh lên.” Chàng trai đưa lưng về phía cô dừng lại, cũng không quay đầu lại.

“Hà? Ừm, ừm...”

“Anh Cứu! Chạy nhanh như vậy làm gì hả? Mình và hai người cùng một xe, xe của Trang Từ rộng, ngồi bốn người đi.”

Tôn Hạo Dương theo kịp, sau đó chớp chớp mắt với Cổ Loan Loan, nói: “Em gái Loan Loan, em thật có phúc, anh Cứu của bọn anh còn chờ em nữa.....”

“Tôn Hạo Dương, sao cậu lảm lời vậy!”

Giọng nói trầm thấp của Diệp Cửu Chiêu truyền đến, Tôn Hạo Dương lập tức làm một động tác kéo khóa mồm, làm mặt quỷ với Cổ Loan Loan.

Loan Loan “Xì” cười.

Diệp Cửu Chiêu bước nhanh hai bước, tay nắm chặt tay cầm của vali, trở nên hơi trắng bệch. Trong lòng rối rồ, anh sợ mình vừa buông lỏng sẽ mất không chế mà ôm lấy cô.

Nhưng mà không được, anh không thể làm cô sợ.

Loan Loan và đoàn người đứng chờ ở ven đường, Diệp Cửu Chiêu và Trình Trang đi lấy xe.

“Đàn em à, có bạn trai chưa?” Tôn Hạo Dương chớp chớp mắt với Cổ Loan Loan, mỉm cười, hỏi.

Lỗi tai Lý Dịch giật giật.

Cổ Loan Loan lắc đầu, anh (Lý Dịch) lại khẽ cười lộ ra chiếc răng khểnh.

Mẹ Tùy Thiển thấy bọn họ chỉ vây quanh hỏi han Cổ Loan Loan, liền kéo Tùy Thiển một chút, lớn giọng nói: “Ai da, lần đầu tiên Thiển Thiển của chúng tôi đi xa nhà,---...quy,,,don,,,làm phiền các cậu giúp đỡ, chiều cổ một chút.”

“Mẹ!” Tùy Thiển đỏ mặt.

Tôn Hạo Dương vỗ vỗ ngực, nói: “Đó là lẽ dĩ nhiên.”

Lại nhìn về phía Cổ Loan Loan, hỏi: “Đàn em thiếu một người bạn trai à? Kiểu người biết ăn, biết chơi, ngoại trừ bộ dạng đẹp thì không có mặt tốt nào à?”

Chớp chớp mắt, chỉ kém nói thẳng là mình mà thôi.

Không đợi Cổ Loan Loan nói chuyện, một chiếc xe liền lướt đến trước mặt bọn họ, bởi vì đột nhiên thay đổi mà bánh xe vẽ thành một đường vòng cung trên mặt đất, phát ra tiếng kêu bén nhọn.

“Lên xe.”

Chàng trai ngồi bên trong lên tiếng, Tôn Hạo Dương vội vàng mở cửa cho Cổ Loan Loan.

“Người đẹp, xin mời.”

Đội hai người lên xe, chiếc xe màu đen nhả ra một vòng khói, nghênh ngang rời đi.

Tùy Thiển thất thần nhìn hướng xe rời đi, mặt đầy hoảng hốt, giọng nói của mẹ Tùy từ bên cạnh truyền đến: “Gia cảnh của bạn học kia rất khá nhỉ?”

Lý Dịch nhú mày, ừ một tiếng, cũng không nói thêm. Mẹ Tùy mất hứng, im lặng, bầu không khí yên tĩnh cho đến khi Trình Trang lái xe qua đây, mới lần lượt lên xe.

“Đàn em Loan Loan, em còn chưa trả lời câu hỏi của anh.”

Tôn Hạo Dương nói đầy hưng phấn, Cổ Loan Loan đành phải cười, đáp: “Học trường, anh đạt rồi.”

“Sao mà.....”

“Sao cậu nói nhiều vậy?”

Phía trước truyền đến giọng nói trầm thấp, Cổ Loan Loan phản xạ có điều kiện ngẩng đầu, vừa lúc thấy được ánh mắt anh qua kính chiếu hậu, một đôi mắt làm người ta tê dại cả sống lưng.

Diệp Cửu Chiêu dời tầm mắt trước, đôi tay nắm trên vô lăng, siết chặt, có chút trắng nhợt.

Nhất thời có chút trầm mặc. Song Tôn Hạo Dương im lặng chưa được lâu lại riu rít, cuối cùng sự im lặng trong xe đã bị phá vỡ.

“Bên cạnh có đồ ăn vặt.” Trên ghế lái, người nọ đột nhiên lên tiếng, Cổ Loan Loan hơi sùng sốt.

“Oa, từ khi nào anh Cửu lại có thói quen tích đồ ăn vặt trên xe vậy?”

Mặc kệ là Cổ Loan Loan đã ngồi trên tàu hỏa hơn hai mươi tiếng hay Tôn Hạo Dương đã đợi suốt một buổi sáng, trong bụng đều trống không.

Tôn Hạo Dương lập tức rướn người lên, hỏi: “Anh Cửu, cậu có đồ ăn vặt gì vậy?!—l, q, do, nnn-- Khoai lát vị dưa chuột, bánh mì vị táo đỏ, bánh quy vị sầu riêng?”

“Loan Loan ăn đi.”

Hai chữ Loan Loan thốt lên từ miệng anh, có một loại dư âm khó tả, giống như quen biết đã lâu, từng kêu không biết bao nhiêu lần?

“Woa, không thể tưởng tượng được cậu là kiểu người này đây, anh Cửu?! Loan Loan? Úi cha mẹ ời, anh Cửu, hôm nay bất thường quá~”

Tôn Hạo Dương làm mặt quỷ, bắt đầu từ lúc khai giảng, Diệp Cửu Chiêu vẫn luôn bất bình thường.

Tôn Hạo Dương lấy đồ ăn đưa cho Cổ Loan Loan, hỏi: “Hương vị kỳ quái này, em có ăn không?”

Loan Loan xấu hổ cười, đang định từ chối, chàng trai phía trước lại nói: “Ăn đi, em không ăn, để đây cũng chẳng ai ăn đâu.”

“.....”

Cho nên, vì người khác không ăn nên mới cho tôi à?

Cho đến khi ăn vào trong miệng, Loan Loan còn đang suy nghĩ, sao anh ấy lại biết mình thích vị này nhỉ?

*****

“Em tự lên được.” Nói xong định kéo vali, động tác của Diệp Cửu Chiêu tự nhiên, kéo vali của cô, giống như không có một chút sức nặng nào.

“Đàn em cũng đừng từ chối, ‘đưa Phật đến tận Tây Thiên’ mà. Lại nói, trường học chỉ cho nam sinh đến đây một năm một lần, em hãy đưa bọn anh lên thăm quan một chút đi.” Tôn Hạo Dương nhảy dựng lên.

* Ý là chỉ cho vô ktx nữ vào dịp đón tân sinh viên.

Cổ Loan Loan đành phải gật đầu, Diệp Cửu Chiêu đi ngay bên cạnh cô, lúc Tôn Hạo Dương đi ngang qua tấm biển “Nam sinh dừng bước” kia, còn đá khẽ một cái.

Đẩy cửa ra, bên trong có hai giáo viên ngồi ở bàn phía trước, Diệp Cửu Chiêu tiến thẳng lên.

“Cổ Loan Loan.”

Nói tên với giáo viên, cô giáo kia liền tìm tên trên tờ đơn.

“508, thẻ tắm rửa, thẻ nước uống, thẻ giặt đồ có lấy không?”

Cổ Loan Loan vội tiến lên, nói: “Không cần thẻ giặt đồ, lấy thẻ tắm rửa và nước uống thôi ạ.”

Trả tiền, nhận chìa khóa, ký tên liền đi, cũng không ai cản hai nam sinh này nữa. Trên đường đi có rất nhiều nữ sinh, cũng có không ít tân nam sinh và phụ huynh.

Đi đến tầng năm đã thờ hồng học, dọc theo đường đi có rất nhiều người nhìn bọn họ, Cổ Loan Loan không tin là do nhan sắc của mình.—

ll.quy...don,,,-----Dời mắt sang đầu sỏ gây tội ở bên cạnh, chỉ thấy mặt anh không đổi sắc, đứng ở trước cửa phòng 508.

Cố Loan Loan căng da đầu đi đến trước mặt anh, trực tiếp mở cửa, quả nhiên, bên trong đã có người.

Là một cô gái phương bắc, Diêu Lâm vẫn luôn nhớ rõ cảnh gặp gỡ đầu tiên với Cố Loan Loan. Cô gái buộc tóc đuôi ngựa, mang theo nụ cười tiến vào, một đôi má lúm đồng tiền, mi mắt cong cong. Theo sát sau cô ấy là một chàng trai, vẻ mặt lạnh lùng, khi tầm mắt đảo qua Cố Loan Loan, cả khuôn mặt liền dịu dàng hơn.

Duyên trời tác hợp, trong nháy mắt cô chỉ có thể nghĩ đến những từ này.

“Xin chào, mình tên là Loan Loan.”

Trong lòng Diêu Lâm tự động bổ sung ý cho cô, Cố trong Nhất cố khuyên thành, Loan trong Mi nhân cong cong.....

“Mình tên Diêu Lâm.”

Nhãn duyên rất quan trọng, từ ánh mắt đầu tiên, Diêu Lâm đã thích cô gái này.

Hai người chào hỏi hai câu, Diệp Cửu Chiêu nhìn xung quanh một chút, chọn vị trí duy nhất cách xa cửa sổ, cửa lớn. Ở đại học mấy năm, anh biết rõ mùa đông cửa sổ hút gió, cực kỳ lạnh.

“Đưa phiếu cho anh.”

Cố Loan Loan phản xạ có điều kiện đưa cho anh, anh liền cầm đi ra ngoài.

“Anh Cửu!” Tôn Hạo Dương đuổi theo.

Cố Loan Loan còn đang ngây người, Diêu Lâm liền nói: “Chắc là anh ấy đi nhận chẵn, có hơi xa đấy, bạn trai cậu thật chu đáo.”

Cô xấu hổ cười, đáp: “Anh ấy là Học trưởng, không phải bạn trai mình.”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cung Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Nghiện thuốc lá

Ba mẹ Diêu Lâm đã tới, dẫn cô ấy đi ra ngoài, Cố Loan Loan ở một mình trong phòng, liền lau bàn, giường.

Dọn dẹp gần xong thì Diệp Cửu Chiêu và Tôn Hạo Dương khiêng một cái bao dứa lớn đi vào, tay bên kia còn xách một cái túi nhỏ. Tôn Hạo Dương hất tóc, chạy thẳng vào phòng vệ sinh.

Mùa hè này đúng là nóng muốn đòi mạng mà.

Diệp Cửu Chiêu cũng ra không ít mồ hôi, đứng ở dưới quạt nghỉ một chút. Một năm này toàn bộ trường đại học ở thành phố W đều chưa được trang bị điều hòa, mọi người đều cùng nhau chịu cái nóng cực điểm dày vò.

Cố Loan Loan đưa khăn giấy cho bọn họ, Tôn Hạo Dương hất nước trên đầu, mắng: “Mợ nó, bên ngoài muốn nướng chín người rồi!”

“Xi.” Loan Loan bị biểu cảm của anh ta chọc cười, Tôn Hạo Dương nhướng mày.

“Em đừng không tin, mấy hôm trước, một nữ sinh của trường chúng ta bị cảm nắng ngất xỉu trên nền xi-măng. Đưa đi bệnh viện, là bị phỏng đấy!”

Cố Loan Loan mở to hai mắt nhìn anh ta, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi. Diệp Cửu Chiêu nhú nhú mày, lần đầu tiên cảm thấy, Tôn Hạo Dương khá là chướng mắt!

Diệp Cửu Chiêu mở túi ra, hỏi: “Em có mang ga trải giường, vỏ chăn không?”

Cố Loan Loan gật đầu, vội mở vali, --ll.quy,,y...do,,,nnnn----Diệp Cửu Chiêu lôi chăn từ trong túi ra, rồi bước lên trải giường chiếu. Lúc này, không chỉ có Cố Loan Loan mở to hai mắt, ngay cả Tôn Hạo Dương cũng sợ ngây người.

Anh Cửu, đột nhiên nhiệt tình như vậy à?

“Em, em, để tự em làm đi.”

Tôn Hạo Dương phản xạ có điều kiện đứng bên anh Cửu, lập tức nói: “Đã nói “Đưa Phật đến tận Tây Thiên”, anh thân là Học trưởng tốt, nhất định phải khiến đàn em cảm nhận được sự ấm áp như gió xuân của bọn anh!”

“.....”

Vậy là đành trơ mắt nhìn Diệp Cửu Chiêu leo lên trái ga giường, còn mắc màn cho cô nữa.

Lúc anh xuống, đã toát mồ hôi, thời tiết này vừa vận động một chút đã ra đầy mồ hôi, cô ngồi trước quạt ở phía dưới, thân thể lại khô thoáng. Nếu không phải việc quan trọng, thật đúng là muốn bất động.

Diệp Cửu Chiêu lau mồ hôi, đôi má anh hơi đỏ hồng, mồ hôi rơi xuống từ trên má.

Bộ dạng của chàng trai trắng trẻo thoát nhìn luôn rất sạch sẽ.

Cố Loan Loan vội quay mặt đi, anh mở một cái túi khác ra, dặn: “Cái này là quạt điện cỡ nhỏ, em có thể đặt ở trên bàn, phía trên có cái kẹp, cũng có thể kẹp ở đầu giường.”

Dưới ánh mắt kinh ngạc của cô, anh liền đặt nó lên bàn, lại lấy ra một cái nhỏ hơn, nói tiếp: “Đây là quạt sạc pin, kỳ quân huân có thể mang theo. Không được quạt thẳng vào người, dễ bị cảm lạnh.”

“Này.....”

Không cho cô cơ hội nói chuyện, lại tiếp tục: “Đây đều là khóa trên để lại, em cứ dùng đi, trong ký túc xá của chúng ta đều có.”

“À? Vậy cảm ơn...”

Nhìn nhìn bốn phía, Diệp Cửu Chiêu thật sự không tìm thấy lý do lưu lại, đành nói: “Anh tên là Diệp Cửu Chiêu, khoa Địa chất, năm tư. Có việc gì em có thể tìm anh.”

Nói rồi lấy di động ra, hỏi: “Em có di động không?”

Cố Loan Loan vội gạt đầu, lấy di động của mình ra, chiếc điện thoại nhỏ nhắn kia ở trên tay Diệp Cửu Chiêu tạo thành sự đối lập rõ ràng.

Không phải ba không mua cho cô, ---L,Ille,,,quy,,,don.....-là cô cảm thấy không cần thiết thôi. Đầu năm nay, di động bắt đầu phát triển, sự chấp nhứt của mọi người với nó còn không bằng thế hệ sau.

Trao đổi số điện thoại, Diệp Cửu Chiêu liền chuẩn bị rời đi.

“Anh đi rồi, em, tự em phải chú ý nhiều hơn.....”

“À, à, vâng.....” Rồi sau đó hai người rời đi trong ánh mắt vô cùng cảm kích của Cố Loan Loan.

Đi xuống lầu.

“Anh Cửu! Cậu có vấn đề.”

Diệp Cửu Chiêu bình tĩnh nhìn về phía anh ta, một đôi mắt bình thản không gợn sóng, hỏi: “Vấn đề gì?”

“Nói, vì sao cậu đối xử với cô bé ấy tốt như vậy?!”

“Không phải cậu nói để cho đàn em cảm nhận được sự ấm áp như gió xuân của chúng ta hay sao?”

“.....”

Trong lòng Diệp Cửu Chiêu lại chẳng hề bình tĩnh như biểu hiện của anh, tim đập thình thịch, anh đã gặp được Loan Loan!

Lúc này Loan Loan còn chưa lâm vào đau khổ trong tương lai như kiếp trước, trên mặt cô vẫn luôn mang theo nụ cười. Đời trước là nụ cười gượng ép, còn đời này là tràn đầy tinh thần phấn chấn.

Đời trước, đợi đến khi anh biết là mình yêu cô thì đã quá muộn, đời này, anh đã quen cô ngay ngày đầu tiên cô bước chân vào trường đại học. Vận mệnh, cũng nên xoay chuyển theo hướng khác đi thôi.....

“Anh Cửu, các cậu đưa đàn em đi mà sao về muộn vậy? Bọn mình đã về được hơn nửa tiếng rồi.” Vừa về ký túc xá, Trình Trang đã kêu lên hỏi bọn họ. Diệp Cửu Chiêu nhướng mày, mở tủ lấy quần áo, chuẩn bị thay đồ.

“Chúng mình là để cho em gái Loan Loan cảm nhận được sự ấm áp như gió xuân ấy.” Tôn Hạo Dương làm dáng vẻ khoa trương, Diệp Cửu Chiêu hơi ngừng tay, lần đầu tiên cảm thấy, kẻ có đầu óc đơn giản đôi khi cũng không tệ.

“Woa, hằm mộ các cậu, Cố Loan Loan thật sự xinh đẹp. Tùy Thiên ở đại học D cũng coi như là khá, đáng tiếc mẹ em ấy, quá phiền...”

Còn chưa nói hết, quay qua thấy Diệp Cửu Chiêu đang thay quần áo, cực kỳ hằm mộ nói: “Anh Cửu, đáng người cậu thật hoàn hảo.....”

Nghe được lời này, Diệp Cửu Chiêu đột nhiên ngừng lại, tay cầm quần áo lơ lửng giữa không trung. Loan Loan hình như không quá thích đàn ông thư sinh, vì Đỗ Quân Khôn trông khá là sẵn chắc mà.

Có phải anh nên bắt đầu rèn luyện hay không? Cơ bụng tám múi?

Thay quần áo xong, anh liền đi ra ngoài.

“Anh Cửu, cậu làm gì thế? Trời nắng như vậy mà.”

Diệp Cửu Chiêu xua xua tay, bước chân không ngừng. Sống lại một đời, không chỉ cho anh có cơ hội gặp lại Loan Loan, mà còn vô số những thương nghiệp kia nữa.

Tiền và quyền, là phải có.

*****

Lúc Loan Loan đang ở ký túc xá sắp xếp đồ đạc, lại có thêm một người đến. Cô gái này cao chừng 1,75m, khỏe mạnh, thoát nhìn hơi hung dữ.---ll,,qlqy,,,,do,,,,,---Ba mẹ cô ấy đi theo phía sau, đều có thân hình cao to.

Rất nhiệt tình, nở một nụ cười rạng rỡ, lớn giọng, cười mở nói: “Bạn học, xin chào, mình tên là Nạp Thắm.”

“Mình tên Cố Loan Loan.”

Nạp Thắm nở nụ cười, ba mẹ cô cũng cười theo.

Cô ấy và mẹ liền thu dọn, mấy người câu được câu chăng với Cố Loan Loan. Nạp Thắm đến từ Mông Cổ, dân tộc Mông Cổ, cũng là lần đầu tiên đi xa nhà, tính cách cả nhà đều thẳng thắn.

Ba Nạp Thắm đi qua vỗ bả vai Cố Loan Loan, dùng tiếng phổ thông ngọt ngào nói: “Ăn nhiều một chút, thịt dê, thịt dê, cao lớn, cao lớn.”

Cố Loan Loan giựt giựt khoe miệng, ở phía nam, cao 1,65m là khá phù hợp, được không?!

Đại khái là ba Nạp Thắm nghĩ Cố Loan Loan bị suy dinh dưỡng, liền kéo hai cái hòm lớn, cho cô một túi thịt dê lớn. Cố Loan Loan ngượng ngùng, nhưng thấy ông tròng mắt, một người đàn ông cường tráng cao 1,9m, tròng người đến sờ tóc gáy, đành phải nhận lấy.

Cháu thật sự không có suy dinh dưỡng! Cháu khá hài lòng với vóc dáng của mình đấy!

Cô gái cuối cùng là người địa phương, khách quan mà nói là tới chậm một chút, tên Đường Tĩnh. Nói chuyện hơi sắc bén, cũng rất thẳng thắn, cao chưa đến 1,6m, là cô gái nhỏ nhắn xinh xắn của phương nam.

Cố Loan Loan nhìn người đàn ông Mông Cổ vạm vỡ kia ôm con gái rệu rộc rồi lau nước mắt, liền hơi đau đầu. Tuy ba rất yêu cô nhưng biểu đạt rất hàm súc, kiểu ôm đầu khóc rống này, vẫn là lần đầu tiên được trông thấy.

Hai vợ chồng kia khóc đủ rồi, liền chuyển hướng sang Cố Loan Loan, nói: “Cô bé, hãy giúp chúng tôi, chăm sóc cho con gái tôi một chút, nó còn nhỏ lắm.”

Loan Loan nhìn cô bạn có thân hình khỏe mạnh, rung rung gật đầu, đáp: “Vâng.”

*****

“Loan Loan!” Diệp Cửu Chiêu bừng tỉnh từ trong mộng, bật ngồi dậy, sống lưng lạnh buốt, lỗ chân lông tím tím, lông tơ dựng đứng.

Anh lại mơ thấy mộ phần lạnh lẽo của Loan Loan.

Tháng chín, ban đêm cũng khá oi bức, bên ngoài đèn đóm sáng ngời, ba người khác trong phòng vẫn ngủ say, chần bị đá ra khá xa.

Diệp Cửu Chiêu nhẹ chân nhẹ tay, lặng lẽ đi ra ngoài.

Ba giờ sáng, anh xuyên qua rừng cây,---llllq,,,uuy,,,do,,,-- bên trong truyền đến từng tiếng côn trùng kêu vang. Từ sân thể dục đi về bên tay phải, mấy khu ký túc kia chính là chỗ Cố Loan Loan ở.

Anh ngồi trên ghế dài bên ngoài, nhìn tòa nhà đó, tay sờ trong túi quần, lại không sờ được bao thuốc lá quen thuộc.

Đời trước, lúc Loan Loan đi rồi, anh liền nghiện hút thuốc, hương vị nicotin có thể đổi được một giây tỉnh táo. Nhưng vào giờ khắc này, anh mới có một xúc cảm chân thật nhất, anh đã trở lại!

Trong miệng hơi khô, trong lòng cũng có vài phần ngứa ngáy. Sống lại lần nữa, mặc dù vào lúc anh chưa bị nghiện hút thuốc, nhưng vừa nghĩ đến Loan Loan, trong lòng liền bị đốt đến hoảng sợ, đứng ngồi không yên.

Diệp Cửu Chiêu nghĩ, một cửa ải khó khăn khác của đời này, có lẽ là nghiện hút thuốc.

Rạng sáng, trên ghế dài, ngồi lâu lại cảm thấy hơi lạnh lẽo, ngẩng đầu nhìn về phía tòa nhà năm tầng, trong lòng chậm rãi bình tĩnh lại.

Anh đã trở lại, Loan Loan vẫn còn sống.

*****

Buổi tối, một ngày trước quân huấn.

“Đẹp không?” Đường Tĩnh giật nhẹ quân trang, nhìn về phía Diêu Lâm.

“Đẹp đẹp, cậu đẹp nhất.” Lừm một cái, cô bạn này thử quân trang đến tận đêm luôn đó.

Đường Tĩnh nhướn mày, quân huấn cũng được, nhưng không thể xấu xí trong lúc quân huấn được.

“Loan Loan, cậu thấy sao?”

“Đẹp đẹp.” Cũng không ngẩng đầu lên, tay lại lật một trang sách.

“Cố Loan Loan, cậu thật tâm một chút đi!” Đường Tĩnh dậm chân, trách.

Đôi mắt Cố Loan Loan lộ ra từ đằng sau chiếc kính mắt, chiếc kính trượt xuống sống mũi.

“Cậu rất đẹp, thật đấy.”

“Cố Loan Loan!”

Ba người cười ha ha, Nạp Thâm ngồi bên cạnh Loan Loan, đôi mắt khỏi di động, di động của cô còn cao cấp hơn của Loan Loan.

“Cậu đọc sách gì thế?”

“《Lễ tang》”

Lúc học cấp hai, không được đọc loại tiểu thuyết này, cấp ba phải học tập chăm cũng không thể xem. Hiện tại vừa lên đại học, liền có chút mê mẩn.

“Các cậu thật là, ngày mai là kỳ quân huấn rồi, còn không sắp xếp một chút à.” Đường Tĩnh bĩu môi, Cố Loan Loan sinh ra là để đả kích người, tùy tiện ăn mặc còn đẹp hơn cả người ăn vận tì mi.

Hôm nay, ngày 15 tháng 9, sáng sớm, ánh dương đã lộ diện, chứng tỏ hôm nay là một ngày nắng ráo. Radio phát bài “Mặt trời không bao giờ dập tắt”, bày tỏ lời chúc mừng của đàn anh, đàn chị đối với tân sinh viên.

Cố Loan Loan đứng trong hàng ngũ theo mọi người, từng giọt mồ hôi chảy xuống, lúc này đang đứng trong tư thế quân nhân, vẫn còn chịu đựng được.

“Nữ sinh khoa Môi trường được hân một đội, khoa chúng ta cùng khoa Tài nguyên, Công trình mới được một đội,--ll,,,quy,,,do,,,nnnnn-----người so với người, thật là tức chết mà.” Một bạn học khoa Địa chất ngồi trực ban trong lều, nói chuyện với nam sinh bên cạnh.

“Không phải toàn là như thế sao? Ai, cậu xem kia, xinh đẹp đấy!”

“Ai?”

“Hàng thứ hai đếm ngược lên, người thứ ba.”

“Ừ, tạm tạm, không bằng người đầu tiên đếm từ dưới lên.”

“Nói thừa, mình cũng không mù, nhưng cấp bậc đó là cấp mình có thể mơ tưởng à? Theo đuổi được người thứ ba là đủ rồi.....”

“Hi hi, không thử xem sao.....Hà? Sao đám người Diệp Cửu Chiêu lại đến vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cùng Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Tứ Đại Kim Hoa (Bốn đóa hoa đẹp)

Xa xa, đám người Diệp Cửu Chiêu và Trình Trang đang đi tới, khiến cho những nữ sinh đang tập quân sự đều liên tục quay đầu lại. Bọn họ đang đi đến trại bên này, ở đó có cây đại thụ, có hai nữ sinh đang tập ở đây.

Khác với nam sinh cấp hai ngây ngô, cũng khác với những người đã ra xã hội trải đời, nữ sinh ở đại học là giai đoạn đẹp nhất, nam sinh cũng vậy. Mang theo tinh thần phấn chấn và đầy nghị lực của người trẻ tuổi, tư thế oai hùng, khiến nhiều nữ sinh đỏ mặt.

Trình Trang còn quăng vài ánh nhìn quyến rũ, đôi lúc cái nhìn căm tức của sĩ quan huấn luyện.

Những sĩ quan này vừa có người ở trường quân đội, vừa có sinh viên quốc phòng của trường. Mọi người đều rất quen thuộc với ánh nhìn căm tức đó.

“Cái trắng, buổi sáng là các cậu trực ban à?” Trình Trang vỗ một bạn học đang ngồi trong đó.

“Đúng vậy, sao các cậu lại đến thế?”

“Xem các cậu đấy.”

Nam sinh bị gọi là “Cái trắng” vừa định nói là đến xem nữ sinh ấy thì thấy Diệp Cửu Chiêu ngồi xuống, lời nói bỗng không thốt ra được.

“Bọn họ còn bao lâu nữa thì nghỉ ngơi?”

Cậu bạn xem giờ, đáp: “Hơn mười phút nữa.”

Diệp Cửu Chiêu gật gật đầu, nhìn về phía Cố Loan Loan. Cho dù mọi người đều mặc quân phục giống nhau, cô đứng trong đám người lại luôn rất khác biệt.---ll,,,,e..quy,,,,don,,,,---Đứng thẳng lưng, sống lưng thon gầy giống tấm ván gỗ, luôn nhìn ra được là cô rất chăm chỉ.

Tóc búi lên, giấu trong mũ, một vài sợi rơi ra, vương ở bên vành tai, mồ hôi nhỏ giọt từ vàng trán cao. Eo rất nhỏ, quần hơi rộng, phái dùng thắt lưng mới không bị tụt. Diệp Cửu Chiêu hoài nghi chỉ một bàn tay anh thôi cũng đủ nắm trọn eo thon của cô. Lại từ eo nhìn lên, bộ ngực cô phát triển khá tốt, anh vội dời ánh mắt, nhìn bãi cỏ xanh mướt, thở sâu một hơi, trên mặt hơi ửng hồng.

Lúc này, sĩ quan huấn luyện thôi còi báo, mọi người nghỉ ngơi mười phút.

Diệp Cửu Chiêu đặt cốc nước dầu bạc hà lên bàn, nghĩ xem làm thế nào để cho Loan Loan uống một chút, hôm nay nắng có chút gắt, anh lo cô không chịu nổi.

“Em gái Loan Loan! Bên này, bên này!” Bên cạnh đột nhiên truyền đến một giọng nam, là Tôn Hạo Dương.

Cố Loan Loan đang theo một đám người đi vào dưới bóng cây, nghe thấy có người kêu, quay đầu lại, là đàn anh khóa trên sao?

Đi qua, chào: “Học trưởng.” Mỉm cười với bọn họ, một đôi má lúm đồng tiền, muốn mê chết người.

Diệp Cửu Chiêu vuốt tay sờ vào cái hộp, lại thấy trống không, người bên cạnh đã lên tiếng: “Em gái Loan Loan, tới đây uống một chút nước, đừng để bị cảm nắng.”

Giọng điệu của Tôn Hạo Dương rất nhiệt tình, Diệp Cửu Chiêu còn nghe thấy tiếng cảm ơn của Cố Loan Loan. Về mặt anh cứng đờ, liếc Tôn Hạo Dương một cái.

Đang chìm trong nụ cười ngọt ngào của nữ sinh, Tôn Hạo Dương chợt lạnh sống lưng, cảm giác có một cơn gió lạnh buốt thổi qua.

“Đàn em à, chịu nổi không?”

“Nóng.” Vừa uống vừa nói bằng âm mũi, thấy bạn học đang liếc bọn họ, cô liền xua tay, ngồi cùng đám bạn bè mình.

Diệp Cửu Chiêu (bị ăn bơ):.....

*****

“Loan Loan, đó là Diệp Cửu Chiêu ấy, cậu quen anh ấy à?” Đường Tĩnh nhướn mày, hỏi.

“Anh ấy rất nổi tiếng sao?”

“Vô nghĩa, lúc học cấp 2, mình đã nghe danh anh ấy rồi. Người Bắc Kinh, mẹ hình như là người thành phố W, lên đại học liền chọn nơi này.---

...lle,,qu,,do,,,,nnn---Siêu cấp ưu tú, lớn lên lại đẹp trai, quan trọng nhất là có thể kiếm tiền.”

Gia cảnh của Đường Tĩnh khá tốt, Diệp Cửu Chiêu tới thành phố W, ba mẹ cô đã nói qua. Tuy Diệp Cửu Chiêu không sống cùng gia đình nhưng nhà họ Diệp không để ý, nhà họ cũng có trách nhiệm chăm sóc.

Đường Tĩnh ôm cô cô, tra hỏi: “Thành thật khai báo, có phải cậu quen biết anh Diệp Cửu trong truyền thuyết không?”

Cố Loan Loan chớp chớp mắt, nở nụ cười ngọt như mật, thấy đôi mắt Đường Tĩnh trừng lớn, liền nghiêm mặt nói: “Khép miệng lại đi, chính là quen vào ngày khai giảng đón tân sinh viên đó.”

“Diệp Cửu Chiêu đi đón người mới đến?!”

Cố Loan Loan gật đầu.

“A a a, vì sao mình lại đến muộn chứ!”

Diêu Lâm lờm Đường Tĩnh một cái, đáp: “Mình đến sớm cũng không gặp được đây.”

“Loan Loan! Không có thiên lý, sao vận khí của cậu lại tốt vậy hả?!”

Cố Loan Loan (không biết xấu hổ) đáp: “Có lẽ là do mình lớn lên khá xinh đẹp chăng?”

Đường Tĩnh, Diêu Lâm, Nạp Thảm. ....Về mặt khinh bỉ.

*****

Ngày hôm sau Diệp Cửu Chiêu tới, không mang theo Tôn Hạo Dương, lại mang theo một cốc nước dưa hấu.

“Cố Loan Loan.”

Loan Loan thấy Diệp Cửu Chiêu kêu mình, hơi giật mình, đúng lúc này anh đã đi tới. Ngơ ngác nhìn anh đưa cốc nước dưa hấu qua, cô nuốt nuốt nước bọt, lập tức lắc đầu.

Diệp Cửu Chiêu không nói lời nào, vẫn giờ ra, rất nhiều bạn học xung quanh đều nhìn qua, cô vội vàng nhận lấy.

“Cảm.....Cảm ơn.”

“Đừng uống hết trong một lần.”

“À, vâng, vâng.”

Lúc này Diệp Cửu Chiêu mới rời đi, cũng không đi xa, liền an vị tại lều trại của khoa Địa chất.

Cố Loan Loan thấy mọi người đều đang nhìn mình, nghiêm mặt ra vẻ bình tĩnh, cầm ống hút vào, nghiêm trang nói với Đường Tĩnh đang há hốc mồm: “Mình bảo anh ấy mang đến.”

Bạn học xung quanh liền quay đầu sang chỗ khác, lúc này Cố Loan Loan mới thở ra một hơi, nghiêm túc uống.---lle,,qu,,do,,,,nnnn-- Đá bên trong vừa vận tan dần, uống vừa thoải mái lại không lo bị tiêu chảy.

Cố Loan Loan nhìn về phía Diệp Cửu Chiêu, yên lặng gật đầu, thầm nhủ: Học trưởng tốt của Trung Quốc.

“Chính là cô ấy đó.”

“Dáng vẻ rất khá.”

“Diệp Cửu Chiêu.....Đồ uống.....”

Lúc Cố Loan Loan đi lấy com, có một đám người bắt đầu chỉ chỉ trỏ trỏ cô, không phải đánh giá ác ý, nhưng tò mò cũng đủ làm cho người ta ăn không tiêu.

“Post Bar có bài đăng nói Diệp Cửu Chiêu tặng cậu nước trái cây, còn có ảnh chụp này.” Nạp Thảm ngẩng đầu, nói.

- Post Bar (Baidu Tieba): là diễn đàn trực tuyến do công ty Baidu của Trung Quốc lập ra vào ngày 25 tháng 11 năm 2003. Do Baidu Tieba có thao tác đơn giản, số người tham gia đông, có sức ảnh hưởng lớn ở Trung Quốc đại lục nên đã thu hút được đông đảo cư dân mạng Trung Quốc tham gia.
- Năm 2012, Baidu mở thêm phiên bản tiếng Việt dành cho thị trường Việt Nam, lúc đầu gọi là Baidu Trà đá quán, sau đó lần lượt đổi tên là Baidu Tieba và Postbar. (Nguồn Wiki.edu.vn)

“Hả?” Cố Loan Loan mờ mịt.

“Có rất nhiều bài đăng tiếp theo, mình cho cậu xem.”

Nói xong cho cô xem, Cố Loan Loan nhận lấy, mười giây sau.

“Cái đó.....Giống như là xóa bài đăng rồi hả?” Cô đứng là chẳng nhìn thấy gì cả.

Nằm ở trên giường Cố Loan Loan nghĩ nghĩ, liền tìm số mới thêm vào kia.

【 Học trưởng, cái đó, hôm nay cảm ơn ạ. 】

Mới vừa xóa bài đăng không lâu, Diệp Cửu Chiêu còn đang ngồi gõ gõ đánh đánh trên máy tính, di động vang lên, liền ấn mở ra mà không thèm để ý.

“Cốp!”

“Anh Cửu, làm sao vậy? Di động rơi hỏng chưa?”

“Không sao, vỡ màn hình thôi.”

Diệp Cửu Chiêu nhanh chóng bật lên, Tôn Hạo Dương ghé ở mép giường cau mày. Gần đây anh Cửu khá là bất thường, màn hình di động vỡ rồi, mà sao còn vui vẻ quá vậy?

Diệp Cửu Chiêu đúng là rất vui vẻ, Loan Loan gửi tin nhắn cho anh đấy!

Nhặt di động lên thấy vẫn nhắn tin được, liền phản hồi ngay.

【 Ừ, em thích là được rồi. 】

Loan Loan lăn lộn ở trên giường một lát, nghĩ nghĩ liền đáp lại.

【 Cái đó.....Về sau đừng tặng nữa.....】

Diệp Cửu Chiêu nhú mày, không có đạo lý, lúc trời nóng, Loan Loan thích nhất là nước dưa hấu mà.

【 Em không thích? 】

【 Không phải... Là ảnh hưởng không tốt lắm. 】

Nhấn xong những lời này, Cố Loan Loan chui đầu xuống dưới gối, nhưng tinh thần vẫn quẩn quại.

A, a, a, có quá bất lịch sự hay không!

Lúc cô còn đang rối rắm, đối phương lại gửi tin đến.

【 Ảnh hưởng cái gì? 】

Loan Loan càng rối rắm, trả lời thế nào đây, thế nào đây?! Chẳng lẽ lại nói là sợ fan của anh lên xử lý em à?

Diệp Cửu Chiêu biết sự ảnh hưởng mà cô đang nói là cái gì, sống lại một đời, ngay cả những điều nhỏ nhặt đó đều phải hiểu. ---ll...e.e..qu,,,do,,,nnn---
-Là anh quá nhớ cô, muốn gặp cô, muốn mang nước trái cây cho cô, muốn lau mồ hôi, muốn kéo cô vào dưới tán cây....

Thấy cô không nhắn tới, Diệp Cửu Chiêu lại nhắn thêm một câu.

【 Ngày mai anh không đưa đồ nữa, muốn cái gì thì bảo anh, anh mang qua cho em. 】

Rốt cuộc vẫn luyến tiếc khiến cô khó xử.

【 Vâng, vâng, được. Cảm ơn Học trưởng QAQ】

Thấy chuỗi biểu tượng ở đằng sau, Diệp Cửu Chiêu bật cười. Vào thời điểm này, Loan Loan sống rất tốt, nụ cười là thật lòng, là nụ cười mà ở kiếp trước anh đã mong nhớ nhiều năm, không phải nụ cười khiến anh đau nhức con tim.

Đời này, anh sẽ không cho Đỗ Quân Khôn có cơ hội đến thương tổn cô nữa!

Bên này, vừa tắt máy, Cố Loan Loan liền lật vài cái ở trên giường.

A a a!

“Loan Loan? Cậu bị sao thế?”

Cố Loan Loan đột nhiên ngồi dậy, nhìn về phía Đường Tình ở đối diện vừa hỏi cô.

“Minh hoài nghi Diệp Cửu Chiêu có ý với mình.” Cô nghiêm trang nói.

Đường Tình lườm cô một cái, nói: “Đi ngủ sớm một chút đi, đừng có nằm mộng nữa. Chỉ đưa một cốc nước trái cây thôi, mơ đẹp gì vậy?”

Cố Loan Loan: “.....”

Đối diện lại nói: “Kiểu người như Diệp Cửu Chiêu sẽ ‘vừa gặp đã yêu’ cậu sao? Minh còn nghi ngờ anh ta không thích con gái ấy!”

Cố Loan Loan: “.....”

*****

Mấy ngày sau, Diệp Cửu Chiêu thật sự là im hơi lặng tiếng, Cố Loan Loan thở phào một hơi, cuối cùng chuyện này cũng trôi qua.

Ngày quân huấn kết thúc liền đến hội diễn.

Thời tiết sáng sủa, vạn dặm không mây, phía trên sân thể dục, trong, ngoài đến vài tầng người, riu rít vây xem, còn kích động hơn cả tân sinh viên đang điều hành ở phía dưới.

Cố Loan Loan là người đứng đầu hàng ngũ, quân trang mặc ở trên người cô, vô cùng đẹp mắt.

“Đàn em Loan Loan thật xinh đẹp.” Tôn Hạo Dương nhìn phía dưới cảm thán, Diệp Cửu Chiêu liền nhú mày.

Trình Trang còn gật gật đầu, đáp: “Thiết kế trang sức một, Nghệ thuật Truyền thông hai, còn có Cố Loan Loan, là Tứ Đại Kim Hoa của lần này.”

Diệp Cửu Chiêu càng nhú chặt mày, kiếp trước, anh không biết có “Tứ Đại Kim Hoa” gì gì đó hay không, nhưng Cố Loan Loan vẫn luôn rất chói mắt.

Kiếp đó anh hẳn là có biết, nhưng sau khi tốt nghiệp, Lý Dịch đã nói cho anh biết, Cố Loan Loan và Đỗ Quân Khôn đã ở bên nhau.

Khi đó anh tức giận, từ chối tất cả những tin tức có liên quan đến cô, thế cho nên, gặp mặt lần nữa là trong hôn lễ của cô rồi.

Hiện tại nhớ lại, con giận khi đó, chỉ đơn giản là cầu mà không được làm nảy sinh oán hận mà thôi.

“Chính là bạn kia, người thứ nhất, thấy không?”

Phía sau còn có người đang chỉ về phía Cố Loan Loan, Diệp Cửu Chiêu nhú mày đến kẹp chết được muỗi rồi. Loan Loan của anh quá được hoan nghênh.....

Cố Loan Loan (Kim hoa được hoan nghênh) đang nghiêm túc tiến đến phía trước mặt sĩ quan huấn luyện, sắp đến gần chỗ bọn họ.

Xếp thành hàng, mọi người bước đều đi lên phía trước, Cố Loan Loan cất giọng trong trẻo hô hiệu lệnh, Diệp Cửu Chiêu nghe mà có chút si mê.

Đội hình của bọn họ khá tốt, khi đi ngang qua lễ đài, lãnh đạo gật gật đầu, sĩ quan huấn luyện lập tức nở nụ cười vừa lòng.

Đột nhiên, cô bạn đi bên cạnh Cố Loan Loan cũng là người đứng đầu hàng, dùng sức nhấc chân, vướng phải chân mình, ngã về phải cô. Mà đầu Cố Loan Loan đang hướng về phía lễ đài, nên không thấy được phía bên trái.

Diệp Cửu Chiêu căng thẳng trong lòng, phản xạ có điều kiện di động bàn chân.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cung Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Trợ lý lớp

Cố Loan Loan đang nghiêm túc đi đều, kỳ thật cũng không quá chăm chú như trong tưởng tượng, lúc người bên cạnh kêu nhỏ, cô cũng cảm thấy được có một luồng gió mạnh thổi tới.

Sấm sét vang dội, một giây này cô có rất nhiều suy nghĩ lung tung, rối loạn, đôi mắt vẫn còn nhìn lãnh đạo trên đài.

Nhưng cuối cùng cô chỉ đặt chân phải xuống đất làm chủ, cả người đứng ở chỗ đó, vững như núi. Tào Giai đụng vào người cô, giằng xóc một cái, gắng gượng xiêu xiêu vẹo vẹo, đứng thẳng.

Bên cạnh Cố Loan Loan truyền đến tiếng hô: “Một hai một, một hai một.....”

Tào Giai điều chỉnh bước chân, đuỗi kịp cô.

Từ lúc Cố Loan Loan đặt chân phải xuống làm trụ rồi lại nhắc chân phải lên lần nữa, các cô đã trở một nhịp của cả đội, nhưng lại gần với nhịp chân của hàng đầu tiên.

Nhưng giờ phút này hai cô lại đi đều cùng đội ngũ.—ll...,q.,do,,,nnnn---- Toàn bộ đội ngũ vẫn duy trì sự ngay ngắn, nghiêm túc bước đi, thậm chí đều không phát hiện ra sự kiện này.

Sĩ quan huấn luyện đang lo lắng cũng buông lỏng tâm, nhìn thoáng qua sắc mặt của lãnh đạo trên đài, có một bộ phận không chú ý tới, có một bộ phận lại mang theo ý cười.

Diệp Cửu Chiêu đưa nửa chân ra cũng thu trở về, một màn này chỉ có Lý Dịch ở sau anh là nhìn thấy, lông mày của Lý Dịch hơi nhíu lại.

*****

Nghỉ lễ bế mạc kết thúc, tất cả sinh viên đều tản ra, có người đi ăn cơm, có người thì về ký túc xá.

“Minh đi ra ngoài một chút.” Cố Loan Loan thay quần áo, nói với bạn cùng phòng.

“Cậu đi đâu vậy?” Đường Tĩnh đang kê lông mày, hỏi.

“Cũng không có việc gì, lát nữa liền trở về.”

Uyển chuyển từ chối Diêu Lâm muốn đi cùng mình, Cố Loan Loan tự mình ra ngoài, từ cầu cổng tây số hai ra ngoài.

“Xương cốt không sao, nhưng em cần phải chú ý, vết bầm tím cần bôi thuốc mới mau tan được.”

Cố Loan Loan gật đầu, chỉ cần xương cốt không sao là tốt rồi. Tào Giai đá lên có hơi dùng lực, lúc nguy hiểm thì người ta hay giơ tay theo bản năng--...ll,,,e,,,qu,,,yy---d....——Tào Giai nâng tay lên vừa vịn dụng trúng cánh tay cô, va chạm rất lớn, lúc ấy cô đã bị đau buốt.

Cô lo lắng xương cốt có thể bị ảnh hưởng, dù sao bây giờ tay cô còn không nâng lên được. Giáo y (y tá trong trường học) đưa đơn thuốc cho cô, Cố Loan Loan nhận lấy, đi xuống tầng đóng phí lấy thuốc.

“Cảm ơn.”

Đi ra cửa trạm xá, bên ngoài có một chàng trai đang đứng chờ, chân cô hơi khựng lại.

“Cố Loan Loan.”

Chàng trai gọi tên cô, từng bước đi tới, đôi chân thon dài được quần jean bao quanh, kết hợp với áo sơ mi trắng đơn giản.

Có những người chính là như vậy, rõ ràng chẳng làm cái gì nhưng vẫn tạo áp lực lớn cho người ta.

“Học trưởng Diệp.....”

“Cửu Chiêu, Diệp Cửu Chiêu.”

Đi đến trước mặt cô, thấy lọ thuốc trong tay cô, liền nhíu chặt mày. Anh còn có thể nói cái gì, trách móc cô không nên tự nhận khiến cho đội hình được giữ vững? Hay là trách cô quá độc lập, mạnh mẽ, tự mình đến phòng y tế?

Nhưng mà đều không thể, cô ấy chẳng làm gì sai cả, cô ấy đã có một lựa chọn rất chính xác trong tình huống lúc ấy.

Nếu như cô gái kia ngã xuống, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến các bạn học ở phía sau, cô là người dẫn đầu đội ngũ, còn có thể tiếp tục sao?

Cô đã lựa chọn đúng hết nhưng lại khiến cho anh gấp muốn chết.

“Chỗ nào bị thương?”

“Không.....Tay.....” Thấy anh xụ mặt nhìn lọ thuốc trên tay cô, đành phải sửa miệng.

*****

Cố Loan Loan ngồi ở trên ghế dài, Diệp Cửu Chiêu ngồi bên cạnh, bôi thuốc cho cô.

Cô xắn tay áo lên, quân phục là áo dài tay, cô về phòng ký túc cũng thay áo thường là áo dài tay, che đi mảng da tím bầm trên tay.

Chỗ này là khu nghiên cứu sinh, có không ít lưu học sinh, ngược lại hai khu khác đều có rất ít người qua lại.

Thấy cô hơi rút tay lại, biết là cô đau, lại vô thức làm động tác thổi phù phù. Hai người cùng khựng lại, Cố Loan Loan rút tay về, đụng phải liền nhe răng trợn mắt.

“Tay.”

Diệp Cửu Chiêu nhìn cô, tay giờ lộ thuốc lên, chẳng nói gì cả, chỉ gắt gao nhìn chăm chăm cô---ll.ê,,qu,,,y,,do..nn----Cố Loan Loan sợ run, duỗi tay ra, anh lại nghiêm túc bôi thuốc.

Bôi thuốc xong rồi, hai người xấu hổ ngồi trên ghế, trong không khí tràn ngập sự áp úng.

“Học.....Diệp Cửu Chiêu, chúng ta trở về đi.”

Hai chữ ‘chúng ta’ của cô khiến khóe miệng anh hơi nhếch lên, Diệp Cửu Chiêu đứng lên, đáp: “Đi thôi.”

Hai người im lặng đi đến cầu vượt nối từ khu đông sang khu tây, Cố Loan Loan chỉ cảm thấy vô cùng xấu hổ, Diệp Cửu Chiêu liền khụ một tiếng, mở miệng: “Loan.....”

“Loan Loan!” Đằng sau truyền đến tiếng gọi.

Cố Loan Loan quay đầu lại, Tùy Thiến?

Tùy Thiến chạy tới, thở hổn hển, hỏi: “Học trưởng Diệp cũng ở đây à?”

Cô ta cười rất rạng rỡ, nháy mắt nhìn anh, Diệp Cửu Chiêu chỉ ừ một tiếng, không nói thêm nữa.

“Này, Loan Loan, sao hai người lại ở đây?”

“Tới khu đông có chút việc, vừa lúc gặp anh ấy.” Cố Loan Loan không nói gì nữa, Tùy Thiến cũng không có cách nào truy hỏi.

“Cậu xem thời khoá biểu chưa? Chúng ta học cùng nhau mấy môn đó.”

“À, vậy được rồi.”

“Học trưởng, năm tư các anh có nhiều môn không?” Tùy Thiến lại hỏi Diệp Cửu Chiêu.

“Tạm tạm.” Thái độ của Diệp Cửu Chiêu không lạnh không nóng, trầm mặt. Lúc có mình Loan Loan còn không cười nổi, thêm một cái bóng đèn, sẽ không có nam sinh nào thích cả.

“Nghe nói Học trưởng đã tự mình gây dựng sự nghiệp rồi à? Thật là lợi hại!”

Cố Loan Loan cũng quay qua nhìn anh, gây dựng sự nghiệp ư?

Diệp Cửu Chiêu gật đầu, đúng là anh đã gây dựng sự nghiệp rồi, mấy năm nay đúng là lúc kinh tế phát triển mạnh mẽ. —ll,e,,qu,,,do----Sắp nghênh đón một thời đại mới xưng bá trên thị trường, là thời đại thương mại điện tử.

Đôi trước khi tiếp nhận sản nghiệp của nhà họ Diệp, anh cũng chuyển đổi nó sang phương diện thương mại điện tử, phát triển rất mạnh. Hiện giờ nếu đã trở lại, trong thời kỳ mới bắt đầu này, anh dĩ nhiên phải gieo một hạt giống rồi.

Một khi khai quật lên, thế như chẻ tre.

“Thật sự quá tuyệt!” Tùy Thiến chớp chớp mắt, vẻ mặt sùng bái, lúm đồng tiền như hoa.

Diệp Cửu Chiêu lại không nhìn cô ta chỉ mãi nhìn đường đi, Tùy Thiến hơi xụ mặt, lại lập tức tích cực lên, riu rít cùng bọn họ.

Mãi cho đến ngã rẽ.....

“Học trưởng, chúng em đi trước.”

Diệp Cửu Chiêu nhìn Loan Loan, nhắc: “Đi đi, đừng quên đứng giờ.....”

Chỉ chỉ tay, Cố Loan Loan nháy mắt một cái tỏ ý đã hiểu, đôi má lúm đồng tiền hiện lên, Diệp Cửu Chiêu liền cười ra tiếng.

Anh cười lộ lên rất đẹp, ngay cả Cổ Loan Loan thích kiểu thư sinh nho nhã, mặt trắng cũng phải thừa nhận. Bởi vì tươi cười nên đường cong khuôn mặt anh đã dịu dàng hơn, lộ ra vẻ hòa nhã, cả người như đang phát ra ánh sáng.

Cổ Loan Loan và Tùy Thiên rẽ sang phải, Diệp Cửu Chiêu đứng ở đằng sau vẫn nhìn theo bóng dáng cô.

Cuối tháng chín, mặt trời vẫn còn nóng gắt, chiếu vào người anh nhưng anh lại không hề cảm thấy đau đớn, mà còn lộ ra sự ngọt ngào, một cảm giác tràn đầy chân thật.

“Minh vào trước đây.” Trước cửa phòng 508, Cổ Loan Loan cười nói với Tùy Thiên.

“Ừ, tạm biệt.” Tùy Thiên cũng cười, thoát nhìn thật sự vui vẻ. Chờ đến khi cánh cửa khép lại, cô ta mới trầm mặt xuống.

Trong lúc quân huấn, Tùy Thiên thường xuyên nghe thấy người khác bàn luận về Cổ Loan Loan. Cô ta là châu ngọc, những người khác đều là cục đá, mặc kệ nhan sắc thế nào, đều là cục đá.----...,l,,,e,,,qu,,,do,,,----Ai cũng thích nói chuyện với Cổ Loan Loan, cô ta làm cái gì cũng là đúng. Ngay cả Diệp Cửu Chiêu cũng chỉ nhìn một mình Cổ Loan Loan.

Hai cô đều đến từ cùng một nơi, đi cùng một chuyến tàu, học cùng ngành, chỉ vì cô ta trông xinh đẹp cho nên cái gì cũng tốt hơn Tùy Thiên cô sao?

*****

Sau quân huấn, chỉ ba ngày nữa là Quốc Khánh, ba ngày này đều không có tiết, tất cả đều là mở cuộc họp. Buổi tối hôm nay, chủ nhiệm lớp triệu tập bọn họ lại là muốn giới thiệu một vị trợ lý lớp.

Chủ nhiệm lớp ở đại học đều rất bận, cũng mặc kệ sinh viên, việc lớn việc nhỏ đều tìm giáo viên phụ đạo. Giáo viên phụ đạo lại quản một lớp riêng, lo liệu không hết việc, nên vừa vào đại học, từng lớp đều có một trợ lý lớp, thông thường đều là đàn anh, đàn chị cùng chuyên ngành. Nhưng cũng có ngoại lệ, nếu như đàn anh, đàn chị cùng chuyên ngành không muốn làm, chủ nhiệm lớp lại cần trợ lý thì có thể mời ‘Viện trợ từ bên ngoài’.

Cho nên khi Diệp Cửu Chiêu từ cửa tiến vào, Cổ Loan Loan tròn mắt to như chuông đồng.

“Mọi người chào đón Học trưởng Diệp Cửu Chiêu đi, Học trưởng Diệp rất ưu tú, thầy liền mời em ấy đến giúp đỡ các em.”

“A a a! Diệp Cửu Chiêu đây, vận may của lớp chúng ta bùng nổ rồi!”

“Quá đẹp trai.”

“Mẫu chốt là có thực lực.”

“Đúng vậy.....Nhân vật đứng đầu đại học D mà, cũng không phải là hư danh.”

.....

Cổ Loan Loan yên lặng nghe mấy bạn nữ ngồi sau nhỏ giọng nói chuyện với nhau, Đường Tĩnh nắm chặt cánh tay cô, đáng vẻ rất kích động. Cô chỉ có thể cảm thán, may mà Đường Tĩnh không ngồi bên trái mình, nếu không cánh tay cô chắc bị hùy rồi.

Trên bục Diệp Cửu Chiêu giới thiệu đơn giản về bản thân, liền viết số di động và số QQ của mình lên bảng.

“Đây là phương thức liên hệ với tôi, chuyện lớn gọi điện, không phải chuyện quan trọng gì thì nhắn QQ.”

Cổ Loan Loan nghiêm túc nhìn số điện thoại kia, lại lấy di động ra, đột nhiên phát hiện...Số này khác với số mà Diệp Cửu Chiêu cho mình?!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cung Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Du lịch tự túc

“Hết vé rồi? Nhanh vậy ạ?” Cổ Loan Loan ngẩn ngơ nhìn người bán vé.

Đối phương mất kiên nhẫn nói: “Quốc Khánh đông khách.”

Bước chân Cổ Loan Loan cứng đờ rời đi, cô mong chờ một tháng, ra khỏi cửa lại không mua được vé ư?!

Tân sinh viên, quả nhiên còn quá ngây thơ!

Ủ rũ đi về trường, lấy di động ra, gọi: “Mẹ à, Quốc Khánh này con không về ạ.”

“Sao lại không về?” Giọng nói của mẹ Cố cũng có vài phần buồn khổ.

“Không mua được vé ạ.....”

“Không sao, không sao, nghỉ đông rồi về.”

“Thân thể ba thể nào ạ?”

“Kha khá, giờ đang ngủ rồi.”

Cố Loan Loan có chút trầm ngâm, gần đây mẹ cô hẳn là khá vất vả, vừa phải đi làm lại phải chăm nom ba Cố.

“Loan Loan, không có việc gì, nghỉ đông trở về cũng giống nhau, không lâu nữa đâu.”

“Vâng, mẹ chú ý thân thể, tự chăm sóc cho bản thân ạ.”

*****

Buổi tối hơn chín giờ, Loan Loan lăn qua lộn lại ở trên giường, --,...ll.q,,,d..oonnnn----Nạp Thầm nhìn cô, nói: “Không có việc gì, không phải chúng mình đều ở lại sao? Cậu không phải cô đơn một mình đâu.”

“A a a!” Cố Loan Loan như phát điên. Di động đột nhiên kêu vang một tiếng, lấy qua mở ra, là tin nhắn của Diệp Cửu Chiêu.

【 Quốc Khánh em có về nhà không? 】

Cố Loan Loan càng không vui, bĩu môi, tay nhanh chóng gõ chữ.

【 Không về, không có vé. 】

Hơn mười giây sau, di động lại rung một cái.

【 Không mua được vé à? Thật tốt quá. 】

Về mặt Cố Loan Loan đầy khó tin, quá tốt ư?

【 ??? 】

【 Là thế này, bọn anh định đi du lịch tự túc đến tỉnh S vào dịp Quốc Khánh, đang thiếu một hướng dẫn viên, em có sẵn lòng dẫn bọn anh đi tham quan thành phố C không? 】

Du lịch tự túc? Hai mắt Cố Loan Loan sáng lên, tay hơi run, kích động nhấn lại.

【 Chỉ là em cũng không rành đường lắm... 】

【 Em có biết hết những quán ăn vặt trong phố lớn ngõ nhỏ không? 】

Thấy tin này, đôi mắt cô đã lấp lánh như ánh sao.

【 Biết! Biết tương đối, để em đưa các anh đi! 】

【 Vậy được rồi, quyết định thế nhé, sáng mai anh đến bên dưới ký túc xá đón em. 】

【 Được, chờ anh nhé ~ 】

Chữ “nhé” kia tựa như một móng vuốt, cào nhẹ vào trái tim Diệp Cửu Chiêu đến khó nhịn, lại như một chiếc lông vũ, nhẹ nhàng lướt qua tim anh, khiến anh run rẩy từng hồi.

“Quốc Khánh, thành phố C, du lịch tự túc bảy ngày, đi không?” Bật thốt lên.

“A a a! Anh Cửu, yêu cậu chết mất!” Tôn Hạo Dương bỏ nhào qua, mắt sáng như sao.

Diệp Cửu Chiêu ghét bỏ tránh né, lại nhìn về phía Trình Trang, đã nói là “Bọn anh”, dĩ nhiên không thể chỉ mình mình được.

“Đi! Đương nhiên là đi, đã sớm muốn đi khắp phố lớn ngõ nhỏ ở đó để ăn no nê rồi. Nhưng, anh Cửu, cậu và bọn mình đến thành phố C, vậy công ty của cậu thì sao?”

Nói là công ty thì hơi quá, anh vừa mới làm xong thủ tục đăng ký thôi, vài người, một cái công ty rỗng rỗng, tất cả còn đang là sự khởi đầu. – ll,,,e...quy,,donnnn,,,,Nhưng những thứ đó đều không quan trọng bằng Loan Loan.

Anh sống lại lần nữa, thứ đáng giá quý trọng nhất, chỉ có mình Loan Loan.

“Công ty không sao, lát nữa mình đi ra ngoài một chuyến, sáng mai chúng ta tập trung ở trước cổng trường.”

“Ok!”

*****

Tùy Thiên đeo túi xách, mở cửa vừa vận trông thấy Cố Loan Loan đang xuống lầu. Mới sáng sớm ả, chẳng phải là cô ta (Cố Loan Loan) không mua được vé sao?

Đi theo cô xuống lầu, phía dưới có một chiếc quen thuộc đỗ lại, Diệp Cửu Chiêu dựa vào cửa xe, thấy Cố Loan Loan xuống, liền mỉm cười mở cửa xe.

Tùy Thiên cũng không biết ngay lúc này mình đã nghĩ gì, chờ cô ta lấy lại tinh thần, đã đuổi kịp Cố Loan Loan, mở miệng nói: “Loan Loan? Học trưởng Diệp? Hai người đây là.....”

Cố Loan Loan quay đầu lại, cười cười, đáp: “Đến thành phố C.”

Lúc này có một chiếc xe từ cổng trường đi ra, dừng ở bên cạnh bọn họ, Tôn Hạo Dương thò đầu ra khỏi cửa kính, nói: “Anh Cửu! Chúng mình tới xem các cậu còn chờ bao lâu nữa?”

Rồi sau đó nhìn về phía hai cô gái, hỏi: “Tùy Thiên có đi cùng không?”

Diệp Cửu Chiêu nhú mày, hỏi: “Đã mua vé chưa?”

Tùy Thiên gật gật đầu, rồi lục tìm trong túi xách, về mặt đột nhiên trở nên sốt ruột, thả túi xuống, tìm khắp trong ngoài.

“Loan Loan, cậu trông túi hộ mình một chút, mình chạy lên tìm vé xe.”

Lập tức chạy đi lên, để túi ở đó, đám người Loan Loan bắt đầu đi, đành phải đứng chờ người xuống.

Hơn mười phút sau, Tùy Thiên chạy xuống, xấu hổ cười, nói: “Cái kia....Hình như em đánh mất vé xe rồi.”

Mặt mũi tràn đầy xấu hổ, hơi ửng hồng. Tôn Hạo Dương xoa xoa tay, nói: “Em cũng ở thành phố C nhì, đi cùng bọn anh đi!”

Ánh mắt Tùy Thiên sáng lên, chờ mong nhìn Diệp Cửu Chiêu, hỏi: “Có thể chứ ạ?!”

“Được!” Tôn Hạo Dương tiếp lời.

Diệp Cửu Chiêu chỉ híp mắt không nói lời nào, đầy ý tứ sâu sa nhìn Tùy Thiên.

Sáu người, hai chiếc xe, Tùy Thiên vốn định đi theo Cố Loan Loan,---ll,,,e...quy,,,,donnnn---Diệp Cửu Chiêu lại hô lên với Tôn Hạo Dương: “Trên xe có máy chơi game.”

“Em gái Tùy Thiên! Em ngồi xe này đi nhé.” Sau đó nhanh chóng lao xuống, chui vào trong xe Diệp Cửu Chiêu.

“Loan Loan, lên xe.”

“À, vâng.” Diệp Cửu Chiêu vừa gọi cô, cô liền lên xe, đi nhờ xe của người ta, dĩ nhiên là phải ngoan ngoãn nghe lời rồi.

Lý Dịch ngồi trên ghế phụ, anh và Trình Trang câu được câu không nói chuyện, Tùy Thiên ngồi đằng sau, không ai để ý, siết chặt hai tay, giả vờ ngủ.

Ở bên này, sau khi Cố Loan Loan lên xe, Tôn Hạo Dương ngồi ở bên cạnh cô, cầm chiếc máy chơi game mới nhất, chơi hăng say.

Loan Loan nghĩ nghĩ, không nhận được khuyên: “Chơi trò chơi điện tử trên xe sẽ hại mắt đấy.”

Tôn Hạo Dương chớp chớp mắt, đáp: “Vi trò chơi, từ bỏ mắt!”

Loan Loan: “.....”

Ngồi ngồi, đôi mắt cô liền dời tới màn hình ở bên cạnh rồi không dời đi nữa.

Diệp Cửu Chiêu lái xe chậm lại, cố gắng cho xe chạy êm, thấy hai người đằng sau, một người thì chơi đến khí thế ngất trời, một thì mở to hai mắt nhìn, xem đến trợn mắt há hốc mồm. Anh đột nhiên cười một tiếng.

Trước khi xe vào đường cao tốc, anh liền tìm một chỗ đỗ lại, quay đầu, nói: “Chuột, cậu lên lái xe đi, tối hôm qua mình mất ngủ cả đêm”

Tôn Hạo Dương không nỡ buông trò chơi xuống, đáp: “Rồi, rồi, rồi, nhưng mấy ngày này, mấy chơi game thuộc về mình!”

“Ừ, thuộc về cậu.”

Hai người đổi chỗ, Diệp Cửu Chiêu hơi khấn trương, nhẹ nhàng ngồi ở bên cạnh cô, giữa hai người cách 15cm.

Diệp Cửu Chiêu không chơi trò chơi, Loan Loan cũng sẽ không, có chút trầm tư, cô nhắm hai mắt lại, ai biết xe lắc lư,---ll.q...don,,,cô liền mơ mơ màng màng.

Đầu Cổ Loan Loan lắc qua lắc lại, rõ ràng muốn ngủ, lại không được ngủ yên. Đầu cô ngả qua đây, ngả xuống bả vai Diệp Cửu Chiêu, hai người đồng thời sùng sốt.

Đúng, là hai người, bởi vì Cổ Loan Loan đã tỉnh rồi!

Làm thế nào mà vừa lễ phép lại không lúng túng nâng đầu lên đây? Trong lòng Loan Loan rối mù, quá xấu hổ!

Má ơi, cô lại tựa vào bả vai của nam sinh, đối phương sẽ không ngại chứ? Có thể nghĩ là cô có ý hay không?

A! Gấp gấp gấp! Trong lòng cô như có ngàn con ngựa chạy qua.

Một phút đồng hồ sau, cô liền nghĩ ra một chủ ý, theo xe lắc lư, dần nâng đầu mình lên, ngả sang bên kia.

Thông minh chưa?! Có phải không hề lúng túng chút nào đúng không?!

Đầu vừa nâng lên, không đợi cô kịp kích động, một bàn tay to đã nhẹ nhàng ôm lấy đầu cô, để tựa vào bả vai ai đó, còn vỗ nhẹ nữa.

Cổ Loan Loan: “!!!”

Mợ nó, lúc này nâng lên thế nào đây?! Bà đây tỉnh rồi, giờ nâng lên có phải sẽ càng xấu hổ thêm không?!

Chờ online, gấp gấp gấp!

Mùi hương trên người chàng trai rất dễ ngủ, không có mùi nước hoa gay mũi, mà lộ ra hương bồ kết nhàn nhạt.---l,,,e...qu,,,donnnn----Quãng đường đi quá dài, không quan tâm lúc ban đầu xao động, rối rắm như thế nào, nửa tiếng sau, cô lại lần nữa đi vào giấc ngủ. ....

Diệp Cửu Chiêu nhẹ nhàng nghiêng đầu, cọ cọ tóc cô, trong lòng mềm nhũn.

Loan Loan, Loan Loan. Dựa vào bờ vai anh, liền ở gần trong gang tấc.

Ước chừng ngủ gần một giờ, Cổ Loan Loan ngẩng đầu, hai mắt mê mang, nhìn nhìn bốn phía, bên cạnh là Diệp Cửu Chiêu?

Diệp Cửu Chiêu?! Mợ nó, vừa mới dựa vào người anh ấy ngủ sao?! Cổ Loan Loan phản xạ có điều kiện sờ sờ khóe miệng, may mắn, vẫn chưa có.....

Thấy toàn bộ quá trình, Diệp Cửu Chiêu hơi muốn cười, đưa nắm tay để ở khóe miệng, che dấu đi ý cười, ho khan một tiếng, hỏi: “Tỉnh ngủ rồi hả?”

“Ách. .... Tỉnh rồi. .... Tối hôm qua không ngủ được.” Giả vờ như không biết vừa rồi mình tựa vào anh để ngủ được không? Dù sao ngủ rồi cũng không có cảm giác, đúng, chính là như vậy.

“Nhìn ra được mà. ....Bả vai anh mới như vậy.”

Mợ nó, anh, anh anh anh ta, nói ra rồi!

Diệp Cửu Chiêu híp mắt lại, khóe miệng nhếch lên, chỉ lo cười nhìn cô.

“Ách. .... Xin lỗi, em ngủ thiếp đi, không phải cố ý đâu.”

“Ừ, anh biết, đầu nhỏ lão đạo lắc lư dựa vào đây.”

“!!!” Cái rắm, anh nói bừa! Rõ ràng là anh ôm đầu tôi qua!!!

Cổ Loan Loan rất ghen ghét, mấu chốt nhất chính là cô không thể vạch trần anh! Bằng không sao giải thích được cô đã dựa vào người ta ngủ hơn một tiếng chứ?

Khuôn mặt nhỏ của Cổ Loan Loan đỏ bừng, Diệp Cửu Chiêu chỉ lo cười, anh rất thích bộ dạng ngẩn ngơ ngẩn lị này của cô, giống như chú hamster nhỏ vậy.

Thấy toàn bộ quá trình, Tôn Hạo Dương cố gắng giảm thấp cảm giác tồn tại của mình. Có ngốc đến đâu thì anh cũng nhìn ra, anh Cửu đã có ý với em gái Loan Loan!

Làm anh em của anh Cửu, Tôn Hạo Dương phát tay một cái, phải giúp cho anh Cửu sớm ngày ‘trâu già gặm được cỏ non’, bắt lấy Loan Loan. Vậy về sau chẳng phải đàn em Loan Loan sẽ trở thành chị dâu hay sao?

Tới thành phố C đã là 11 giờ đêm, dựa theo Cố Loan Loan chỉ đường, bọn họ liền đưa cô về trước.

Cố Loan Loan vừa xuống xe, liền thấy mẹ Cố đứng ở bên ngoài, mặc chiếc áo ngắn tay màu xanh nước biển, búi tóc, mỉm cười nhìn bọn họ, sắc mặt hơi tiêu tụy.

Cô liền đỏ vành mắt, gọi: “Mẹ.”

Mẹ Cố mỉm cười nắm tay con gái, vỗ nhẹ, rồi nhìn về phía Diệp Cửu Chiêu và Tôn Hạo Dương, có lời mời: “Cảm ơn các cháu đã đưa Loan Loan trở về, tiến vào ăn cơm đi, đều xong hết rồi.”

Diệp Cửu Chiêu cũng cười đáp lễ, nói: “Vậy vất vả cho dì rồi.”

Tôn Hạo Dương tròn to đôi mắt, cứ ngêngh ngang vào nhà ba mẹ vợ như vậy sao?!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cung Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Trưởng thành

Hai mẹ con Cố Loan Loan tay nắm tay, Diệp Cửu Chiêu và Tôn Hạo Dương theo ở phía sau.

Nhà bọn họ ở thành phố C, thuộc về gia đình bậc trung, không tốt cũng không xấu, có phòng ỡ, có mặt tiền làm cửa hàng, nhưng chỉ vừa đủ chi tiêu, không tiết kiệm được bao nhiêu.

Ở tại tầng hai, đẩy cửa ra, bên trong trang trí nhã nhặn, bày biện vài bình hoa tranh chữ, đôi trước anh đã biết rõ, ba của Cố Loan Loan là một người nho nhã.

Diệp Cửu Chiêu đi theo bước vào cửa, cô gái phía trước đột nhiên nhảy dựng lên, hô: “Ba!”

Cô hướng về phía người đàn ông ngồi trên sofa, ba Cố cười tí mắt, gật đầu mỉm cười với bọn họ. Lại vỗ vỗ Cố Loan Loan, bắt đắc dĩ nói: “Con đó, các bạn học đều đang nhìn kìa.”

Loan Loan lúc lắc đầu, nhếch miệng, làm nũng.

Diệp Cửu Chiêu hơi bất ngờ, --ll..ll.e,,,do,,,n---anh chưa từng thấy dáng vẻ này của Cố Loan Loan. Chính là vào lúc kết hôn với Đỗ Quân Khôn, cũng là nụ cười rụt rè, gượng gạo.

Là vì kiếp trước ba Cố qua đời, không còn ai bao dung cho tính tùy hứng của cô ấy sao? Kiếp trước cô ấy vội vàng kết hôn với Đỗ Quân Khôn là vì lý do gì?

Đột nhiên có rất nhiều nghi hoặc ùn ùn kéo đến, Diệp Cửu Chiêu hơi choáng váng, lắc lắc đầu, nỗ lực đè ép nó xuống.

Mà lúc này ba Cố liền tiếp đón bọn họ: “Hai bạn học ngồi đi, giờ cũng tối, đã vất vả rồi.” Lại nói với Cố Loan Loan: “Loan Loan, đi chuẩn bị cơm cho các bạn học ăn đi, chắc chắn là đói bụng rồi.”

“Vâng.” Cố Loan Loan đứng lên, đi theo mẹ Cố.

Diệp Cửu Chiêu và ba Cố mặt đối mặt, Tôn Hạo Dương vô tri vô giác ngồi ở bên cạnh.

“Bác trai, bác khỏe ạ. Cháu tên là Diệp Cửu Chiêu, là bạn học của Loan Loan.”

Cố Loan Loan đối với Cố Hoa Nhiễm mà nói, chính là cô công chúa nhỏ, là bảo bối trên đầu quả tim. Có một ngày đột nhiên xuất hiện một người đàn ông, có ý đồ vươn dài tay, vớt mất bảo bối của ông, cho nên.....

“Bạn học Diệp à, bao nhiêu tuổi?”

“22 tuổi ạ.”

“À, Loan Loan mười tám tuổi, vừa mới thành niên.”

Diệp Cửu Chiêu cười, đáp: “Vâng, Loan Loan mười tám tuổi, mới thành niên.”

Nụ cười của ba Cố cứng đờ, ngồi gác chân phải lên chân trái, nói: “Con gái ở trong lòng ba mẹ, trước sau vẫn là một đứa bé.”

Diệp Cửu Chiêu cong môi cười, đáp lại: “Đứa bé cũng phải có ngày trưởng thành ạ.”

Cố Hoa Nhiễm càng đen mặt.

“Loan Loan của chúng tôi luôn lưu luyến gia đình.”

“Thành phố C khá tốt ạ.”

“.....” Đây là có ý tứ tới cửa rồi hả? Ba cậu có biết không?!

Diệp Cửu Chiêu thấy ông không nói lời nào, vươn tay cầm ấm trà trên bàn, đảo khách thành chủ, rót cho ông một chén nước. Anh thật sự không thèm đề ý về sau ở đâu, Loan Loan ở đâu, anh liền ở đó.

“Bác trai... Thân thể của bác.....”

Cố Hoa Nhiễm nhấp một ngụm nước ấm, thân thể ông không tốt, chỉ thức một đêm là cả người khó chịu, đau đầu.

“Có vài bệnh vặt, không sao cả.”

Diệp Cửu Chiêu nhủ mảy, nói: “Bác trai, trong tình trạng của thân thể vốn không có bệnh vặt, bác nên chú ý kỹ hơn ạ.”

Đời trước, Cố Hoa Nhiễm qua đời khi Loan Loan đang học năm thứ hai, nghe nói rất sớm trước đó đã có triệu chứng rồi.

Cố Hoa Nhiễm không thèm đề ý xua tay, Diệp Cửu Chiêu chau mày, liền không nói gì nữa, chuyện này đành nói với Loan Loan thôi.

Bữa cơm tối của nhà họ Cố rất thanh đạm, tuy có mặn có chay nhưng lại không hề có tý dầu mỡ nào. Thời gian hơi trễ, ăn cơm xong, hai chàng trai liền rời đi trong tiếng giữ lại của nhà họ Cố.

“Đưa ba em đến mấy bệnh viện kiểm tra một chút, thân thể có vấn đề nhất định phải chú ý từ sớm.”

Cố Loan Loan đổi mắt với anh,--...l..e..quy,,don..—thấy anh nói vô cùng nghiêm túc, sắc mặt cô liền nặng nề, gật mạnh đầu.

Diệp Cửu Chiêu cười, dặn: “Đi về đi, anh quay về sẽ gửi cho em mấy số của chuyên gia.”

“Cảm ơn anh.” Chuyện tìm bác sĩ khám bệnh là có liên quan đến sức khỏe của ba cô, cô không có cách nào từ chối, ngay cả lời khách sáo cũng chẳng nói được.

“Quay về đi.” Diệp Cửu Chiêu nhìn cô, giọng nói có phần khàn khàn, trên mặt lộ ra ý cười.

“Vâng!” Cố Loan Loan dùng sức gật đầu, thành phố C làm cả người cô đều lộ ra vẻ hưng phấn.

Hai người đứng dưới ánh đèn ở cửa khu chung cư, anh nhìn cô nhảy nhót chạy vào trong tòa nhà, trước khi vào lại đột nhiên quay đầu. Cô bất ngờ chạm phải tầm mắt anh, liền nở nụ cười, vẫy vẫy tay.

Ánh đèn đường không đủ sáng, nơi cô đứng quay đầu lại mỉm cười bị bóng tối bao phủ. Diệp Cửu Chiêu chớp chớp mắt, như là cảm ứng được, cũng vẫy vẫy tay.

“Anh Cửu?” Tôn Hạo Dương gọi anh một tiếng.

Vừa rồi vành mắt của anh Cửu...Đồ ùng sao?

Diệp Cửu Chiêu quay đầu lại sắc mặt như thường, không có bất cứ vẻ khác thường nào, gật đầu, đáp: “Đi thôi.”

Tôn Hạo Dương lắc lắc đầu, đuổi kịp anh.

*****

“Loan Loan?” Diệp Cửu Chiêu mở to hai mắt nhìn cô gái búi tóc ở trước mặt này.

“Diệp Cửu Chiêu.” Cô gái ngồi đối diện mỉm cười, rất gượng ép, sắc mặt trở nên trắng bệch, phía dưới đôi mắt có quầng thâm.

Không đúng! Đây không phải là Loan Loan của anh, --..ll.e.,,quy,,,don,,,---ôm chặt đầu, nhưng anh lại không nhớ nổi bộ dạng của Loan Loan là thế nào?

“Có thuốc lá không?”

Diệp Cửu Chiêu không biết mình móc từ trong túi quần ra như thế nào, cũng không nghĩ ra vì sao mình lại có thuốc lá.

Cô gái ở đối diện thuận thực bật lửa, đốt thuốc, một vòng khói trắng quanh quần ở khoe miệng, lộ ra vẻ đẹp suy sút.

“Đã nhiều năm không gặp...” Đây là lời Diệp Cửu Chiêu nói.

Cô gái ở đối diện gạt gạt đầu, mấy sợi tóc xõa xuống, cô cũng lười vén lên.

“Ừm, có khỏe không?”

“Ừ, còn em?”

“Cũng ổn.” Cô gái nói xong, rít một hơi thật mạnh, vè mặt đầy ưu thương.

Di động đột nhiên rung lên, cô cầm lấy, cười nhạo một tiếng, đặt ở bên tai, ngón tay run rẩy kẹp thuốc, hút tiếp.

Không biết đối phương nói gì đó, Cố Loan Loan đột nhiên cười, đáp: “Cô đừng gửi cho tôi ảnh ôm, hôn, lên giường gì nữa, cô có bản lĩnh thì khiến anh ta cảm đơn ly hôn tới tìm tôi, liên tính là cô thắng.”

Một cảm giác khó hiểu dâng lên khiến anh biết đầu dây bên kia là Diệp Gia Lâm. Thậm chí nghe thấy được giọng nói bén nhọn từ trong điện thoại truyền ra,--..ll.e.,,quy,,,don,,,---lộ ra sự sắc bén: “Cố Loan Loan! Tôi mang thai rồi!”

Cô gái trước mặt biến sắc, sắc mặt càng thêm tái nhợt, chỉ thấy cô hung hăng quăng di động xuống đất, phát ra tiếng khóc rống tê liệt.

Trong lòng Diệp Cửu Chiêu đau nhức, vươn tay muốn ôm cô vào trong ngực, lại sờ soạng một khoảng không.

“Loan Loan!”

Lại lần nữa bùng tỉnh từ trong lúc ngủ mơ, đầu Diệp Cửu Chiêu đầy mồ hôi, ngẩn ngơ ngồi thật lâu ở trên giường.

Chậm rãi đứng lên, trong ngăn tủ đầu giường của khách sạn có đặt mấy bao thuốc lá nguyên tem. Anh cầm một bao, ngồi ở trên sofa, học động tác của cô gái trong mộng, bật lửa.

Không kịp hít vào, lại hung hăng ấn xuống gạt tàn, dập tắt chút lửa này. Nằm xoài trên sofa, cả người không có một chút tinh thần. May mắn là ngày mai có thể nhìn thấy cô ấy rồi.

*****

Diệp Cửu Chiêu nghĩ rất hay, nhưng chuyện lại không như anh nghĩ. Buổi sáng bốn người đến dưới sân nhà Cố Loan Loan, cô chạy xuống, khuôn mặt mang theo nụ cười.

“Cái kia. .... Đây là danh sách những nơi du lịch của thành phố C, đây là danh sách món ăn ngon của thành phố C. Em đã viết ra hết rồi, đây là bản vẽ các tuyến đường đi, mọi người cứ dựa vào đây để đi nhé!”

Chớp chớp đôi mắt to, ngập nước nhìn Diệp Cửu Chiêu, khiến lòng anh tan thành một vũng nước, toàn bộ nát nhừ.

“Em không đi sao?”

Cố Loan Loan lại chớp chớp mắt to lần nữa, lắc đầu, đáp: “Em, em ở nhà với ba mẹ!” Nói mà vè mặt vô tội, nhìn kỹ đôi mắt cô còn đảo tròn, lộ ra vẻ chột dạ.

Diệp Cửu Chiêu cười, đáp: “Ừ, trở về đi!” Tiếp nhận tờ giấy trên tay cô, còn nhận luôn ánh mắt cảm kích của cô.

Cố Loan Loan đi rồi, Trình Trang liền ôm cổ Diệp Cửu Chiêu, nói: “Anh Cửu! Cậu thích em gái Loan Loan hả!”

Ngày hôm qua hai người Trình Trang hộ tống Tùy Thiên,--..ll.e.,,e...qu,,,d...----cho nên đến bây giờ mới nhìn ra. Diệp Cửu Chiêu nhấp miệng cười khê, gạt đầu.

“A a a! Anh Cửu xuân tâm nhộn nhạo rồi!”

“Đi, đi đến đích thôi.” Lý Dịch nói chen vào, trên mặt cũng không có biểu cảm gì, Diệp Cửu Chiêu nhớ tới kiếp trước, cậu ta cũng chôn chặt tình cảm của mình với Loan Loan.

Nhưng đời trước, cậu ta yêu Loan Loan như thế nào? Một đời này thì sao?

“Các cậu đi đi, mình về khách sạn.”

“Này, này, này anh Cửu, không đến mức đó chứ, Loan Loan không đi, cậu lập tức về khách sạn hả?!”

Diệp Cửu Chiêu quay đầu, cười xấu xa, đáp: “Đúng vậy.”

Có thể nhìn ra được, hiện tại tâm tình của anh khá tốt, nhìn thấy Cố Loan Loan đã xóa tan sự u ám lúc trước.

Diệp Cửu Chiêu về khách sạn, ba người khác cũng không giảm bớt hứng thú, vốn dĩ cơ hội để tham gia hoạt động tập thể này rất ít.

Buổi tối.

“Anh Cửu, Tùy Thiên nói thành phố C có một nhà hàng lẩu lâu đời, mình kêu em gái Loan Loan cùng đi ném thử nhé.”

Nghe được câu cuối, Diệp Cửu Chiêu hơi ngừng tay, đóng máy tính, đáp: “Được.”

*****

Cố Loan Loan sửa sang ổn thỏa, lúc xuống lầu, Diệp Cửu Chiêu đã ở bên dưới.

“Xin lỗi, để anh đợi lâu.”

Diệp Cửu Chiêu vừa mở cửa xe cho cô, vừa đáp: “Không cần xin lỗi, anh cũng vừa tới.”

Khởi động xe, còn hỏi thăm: “Cùng đến bệnh viện với ba chưa?”

Cố Loan Loan lắc đầu, nói: “Hẹn trước ngày mai rồi.”

Diệp Cửu Chiêu gật đầu,--..ll,e..qu.,,don,,==ngẩng đầu, từ trong gương liếc nhìn cô một cái, khóe miệng hơi hơi nhếch lên, trong lòng được lấp đầy.

*****

“Muốn ăn lẩu gì?” Bọn họ có sáu người ngồi một bàn lớn, Trình Trang lật thực đơn, hỏi bọn họ.

“Có ăn cay không?”

Cố Loan Loan tròn tròn mắt, dùng sức lắc đầu, Diệp Cửu Chiêu có chút bất đắc dĩ, cô thích cay, vô cùng cay.

“Lẩu Uyên ương.”

Diệp Cửu Chiêu nói xong, người phục vụ nhớ kỹ, rồi sau đó thay phiên nhau gọi món ăn.

Đầu tiên đưa thực đơn cho Diệp Cửu Chiêu, chờ anh chọn xong, Trình Trang liền hỏi Cố Loan Loan: “Em gái Loan Loan cũng chọn đi, em là dân bản xứ, biết cái gì ăn ngon mà.”

“Đều gọi hết rồi.” Cố Loan Loan lắc đầu, cười híp mắt, đôi mắt híp thành hình trăng non. Cô thích ăn gì, Diệp Cửu Chiêu đều gọi hết rồi.

Đời trước, sau khi cô mất, một mình Diệp Cửu Chiêu đi rất nhiều nơi, ăn hết những món cô thích ăn.

Nồi lẩu sôi sùng sục, váng dầu đỏ au, liên tục lăn tăn, bên trong có thêm gia giảm, tỏa ra mùi thơm nồng đậm, Cố Loan Loan nuốt nuốt nước miếng.

Diệp Cửu Chiêu cười khế, đầu tiên cầm đũa lên rồi gấp miếng xách bò ở bên trong.

“Oa, anh Cửu xuống tay thật mau lẹ!” Tôn Hạo Dương nói xong cũng thò đũa vào, mò thức ăn.

Nhanh tay thì tốt, Diệp Cửu Chiêu gấp miếng xách bò ra rồi nhúng vào nồi nước canh sùng sục không ai để ý, đặt vào bát của Cố Loan Loan đang nóng lòng muốn ăn thử.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cùng Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Nguy hiểm

Cố Loan Loan mở to hai mắt, thầmg nghĩ, này, đừng tưởng rằng tôi không phát hiện ra anh đã nhúng qua nước canh sông nhé!

Nhưng là..... Diệp Cửu Chiêu gấp thức ăn cho cô à?

Cố Loan Loan nở nụ cười, ăn vào trong miệng, biết ngay mà, quả nhiên không đủ cay!

Diệp Cửu Chiêu thường gấp thức ăn cho cô, hai mắt Cố Loan Loan trông mong nhìn ốt cay, tìm kiếm cơ hội nhúng đũa vào bát súp đồ hồng, hai người cứ đấu nhau như vậy.

Mấy người đàn ông giật giật khoe miệng, nam thần Diệp cao ngạo, lạnh lùng của bọn họ đâu rồi?

Tùy Thiên nắm chặt đôi đũa, bàn tay bị nắm đến trắng bệch và màu đen của đôi đũa tạo thành sự đối lập rõ rệt.

Lúc kết thúc, Diệp Cửu Chiêu liền đi vệ sinh, cuối cùng Cố Loan Loan cũng thoát khỏi bát canh sông, đáng tiếc, cô đã ăn không vô nữa.....

Tùy Thiên đứng lên, nói: “Minh cũng đi vệ sinh.”

Chậm rãi đuổi kịp.

Diệp Cửu Chiêu từ bên trong đi ra, liền thấy Tùy Thiên đứng chờ ở lối đi nhỏ bên ngoài. Đối phương vừa thấy anh, đầu tiên là nở nụ cười. Anh cũng không thèm nhìn tới, cười không ngọt bằng Loan Loan, lại cười còn không thật bằng Loan Loan nữa.

“Anh Diệp Cửu.....”

Diệp Cửu Chiêu ngừng một chút.

“Em.... Thích anh.”

Diệp Cửu Chiêu nhấc chân định đi, lại bị cô gái ở phía sau giữ chặt, anh lập tức tránh thoát, chỉ nghe cô gái dùng giọng nặng nề nói: “Em vừa gấp đã thích anh rồi, xin cho em một cơ hội.”

Diệp Cửu Chiêu quay lại, cau mày, đáp: “Cô gấp tôi được mấy lần? Cô hiểu rõ tôi sao? Cô đã nói thích, cô gái à, hiện thực một chút đi.” Lại cất bước, tiếp tục đi về phía trước.

“Vậy anh đối với Cố Loan Loan thì sao?!” Cô gái ở phía sau rống lên một tiếng, bị từ chối thẹn quá thành giận, khiến cả người cô ta rơi vào tình trạng bạo phát.

Diệp Cửu Chiêu quay đầu lại, yên lặng nhìn cô ta, đôi mắt lạnh lẽo hù dọa người.

“Đó không phải việc của cô.”

Xoay người tiếp tục đi,--ll.,ê.,quy.,don,,--- ai có thể biết được rốt cuộc đời trước anh đã trông mong bao nhiêu năm? Nhớ nhưng bao nhiêu năm?

Hít thở sâu một hơi, tay ôm ngực phải, cảm giác lạnh lẽo dần tan rã.

“Còn ăn thêm gì không?” Diệp Cửu Chiêu ngồi xuống, nhẹ nhàng hỏi Cố Loan Loan ở bên cạnh.

Cô vội vàng lắc đầu, chớp chớp đôi mắt, đáp: “Ăn no rồi.”

Diệp Cửu Chiêu nhìn cô phồng đôi má bánh bao, có hơi ngứa tay, liền vươn một bàn tay, nhẹ nhàng nhéo nhéo.

Cố Loan Loan ngây ngẩn cả người. Diệp Cửu Chiêu cũng ngây ngẩn cả người.

Anh ho khan một tiếng, ra vẻ bình tĩnh quay đầu, Cố Loan Loan cũng xấu hổ quay đi, liền thấy ba chàng trai ở đối diện mở to mắt, vẻ mặt nhàn nhạt nhìn bọn họ.

Hai người ân ái như thế, có nghĩ đến tâm tình của đám độc thân này không hả? Sáu đôi mắt, yên lặng nhìn bọn họ.

Cố Loan Loan vội cúi đầu, Diệp Cửu Chiêu lại khá là bình tĩnh.

Ánh mắt nguy hiểm đảo qua, ba người đối diện đồng thời nhìn trời, Diệp Cửu Chiêu lại lần nữa nhìn về phía cô.

“Vậy chúng ta đi thôi.”

“Tùy.....”

“Cô ấy có việc, đi trước rồi.”

Cố Loan Loan gật đầu, theo anh đi ra ngoài---;,,,ll,,e,quy,,,don,,,,---Ở một góc, Tùy Thiên khua tay đầy mặt nhìn theo bóng dáng của bọn họ, hốc mắt càng lúc càng hồng, bên trong dần dần nhiễm về oán hận.

*****

“Ư?!”

Cố Loan Loan có chút sững sờ, nhưng rõ ràng là mẹ Cố cần an ủi nhiều hơn. Chỉ thấy chân bà mềm nhũn, cả người lão đảo bước về phía sau, Cố Loan Loan luống cuống tay chân đỡ được bà.

Bà giãy giụa đứng lên, ôm lấy cái đầu đau nhức, bác sĩ vội vàng nói với hai người: “Người nhà không nên gấp gáp, lạnh hay ác còn chưa xác định, không cần tuyệt vọng.”

Cố Loan Loan liền rơi lệ, vành mắt mẹ Cố cũng hồng hồng, nhìn về phía bác sĩ, hỏi: “Khi nào thì có kết quả?”

“Phải ba ngày nữa mới có báo cáo bệnh lý.”

Cố Loan Loan đỡ mẹ Cố, hai người đều im lặng, mặt mũi tràn đầy đau khổ, một đôi mắt vô thần nhìn phía trước. Cô không thể ngã xuống, giờ chính là lúc mẹ cô tuyệt vọng nhất.

Hai người để phim chụp ở chỗ bác sĩ, Cố Hoa Nhiễm đang trong phòng bệnh truyền nước biển. Từ buổi sáng thể trạng của ông đã không tốt, đã phải vào đây rồi. Lúc này thì có kết quả chụp CT, mẹ Cố và Cố Loan Loan liền cầm đi gặp bác sĩ.

Trước khi hai người vào cửa, đã điều chỉnh tốt sắc mặt. Trong phòng bệnh, Cố Hoa Nhiễm thấy hai người tiến vào, vội vàng ngồi dậy.

“Làm sao vậy?”

Mẹ Cố nhẹ nhàng cười rộ lên, vẻ mặt dịu dàng, tuy khuôn mặt đã có vài nếp nhăn, nhưng vẫn xinh đẹp như cũ, giống hệt như tuổi trẻ.

“Không có việc gì.”

Cố Hoa Nhiễm lập tức mềm lòng, vẫy tay với vợ, bạn già nhiều năm như vậy, còn có gì không rõ sao.

“Bệnh gì?”

“U.....” Mẹ Cố do dự một chút, vẫn nói ra. Nhiều năm như vậy, chưa từng lừa gạt Cố Hoa Nhiễm, người đàn ông này cũng không cần bà lừa gạt mình, cái gì cũng nói cho ông biết. Ông cũng không làm cho bà lo lắng, giống như chuyện gì cũng có thể giải quyết.

Nhưng lúc này đây, bà sợ.....Sinh lão bệnh tử, không phải chuyện mà con người có thể kháng cự được.

Cố Hoa Nhiễm vẫy vẫy tay với Cố Loan Loan, cô nghe lời đi ra ngoài, khép cửa lại.

Mẹ Cố nhẹ nhàng dán mặt lên tấm chăn, lộ ra dáng vẻ cô gái nhỏ rất ít khi xuất hiện kể từ sau khi làm mẹ, pha một chút làm nũng, ngôn ngữ mang theo giọng mũi nồng đậm: “Ông đừng rời khỏi tôi.....”

Cố Hoa Nhiễm cười khê, nắm tay bà trong hai lòng bàn tay, nói: “Tử Quân, ai cũng phải đi trên con đường này.”

“Ông đi, tôi sẽ đi cùng ông!”

Cố Hoa Nhiễm nâng tay bà lên, hôn nhẹ một cái, hỏi: “Còn Loan Loan thì sao?”

Mẹ Cố sững sốt, nước mắt liền rơi xuống, Cố Hoa Nhiễm và Cố Loan Loan là người quan trọng nhất trong cuộc đời bà, mất ai thì bà cũng không chịu nổi đâu.

“Tử Quân, bà phải sống tốt, chúng ta không thể bỏ Loan Loan một mình, không ai thương, không ai yêu. —ll..lle.euy....do,,,n.....—Con cái không có ba mẹ thì không thể tùy ý làm nũng. Chúng ta rời bỏ nó, để nó một mình, bị ức hiếp không có ai giúp, có uất ức không thể nói ra, thậm chí ngay cả đường lui cũng chẳng còn.....”

Mẹ Cố không ngừng rơi lệ, Cố Hoa Nhiễm kiên nhẫn lau nước mắt cho bà.

“Tôi không thể rời khỏi ông.....”

“Tử Quân, tôi sẽ nỗ lực tiếp thu trị liệu, chống đối số mệnh một lần. Nếu như không tránh được.....Bà có thể khóc, có thể khó chịu, nhưng không được bỏ lại Loan Loan.”

Ông dịu dàng vuốt mặt bà, nói tiếp: “Tôi không đi, sẽ ở bên cạnh bà, chờ bà già rồi, dắt bà qua cầu Nại Hà, kiếp sau chúng ta vẫn làm vợ chồng. Thân thể khoẻ mạnh, bạch đầu giai lão.”

Mẹ Cố ôm eo chồng, gào khóc. Cố Hoa Nhiễm vỗ về bà, trên mặt cũng nhòa nước mắt.

Cố Loan Loan dựa vào cửa, gắt gao cắn tay, khóc không thành tiếng.

Tâm tình tự dưng dâng lên một nỗi đau khổ, giống như cô đã từng trải qua những chuyện mà Cố Hoa Nhiễm vừa nói, không ai thương, bị ức hiếp, cuộc sống đau khổ không đường rút lui.....

Cô nào biết rằng, đời trước Cố Hoa Nhiễm đi quá sớm, Cố Hoa Nhiễm và mẹ Cố đều không có chuẩn bị, đột nhiên không kịp đề phòng. Cho nên khi Cố Hoa Nhiễm mất rồi, mẹ Cố liền rơi vào đường cùng, cũng đi theo.

Cô đứng lên, chậm rãi đi đến cuối hành lang, di động liên vang lên.

“A lô.....” Giọng điệu khàn khàn, như là máy móc cũ vận hành lại một lần nữa, vừa bình thản vừa thờ ơ, vô sinh khí.

Diệp Cửu Chiêu sững sốt, sau đó hoang mang rồi loạn chạy thẳng lên lầu, hỏi: “Em ở tầng mấy?”

Anh đã hẹn bác sĩ trước, cho nên anh biết rõ bọn họ ở đây, thấy cả nhà mãi không đi ra, liền đứng đợi ở đây.

Lúc tìm được Cố Loan Loan thì cô đang đứng ở bên cửa sổ, Diệp Cửu Chiêu há miệng thở dốc, giờ phút này cô tựa như cô gái trong giấc mộng của anh...

Vất vả lắm anh mới nói ra một câu: “Em đã khóc.”

Cố Loan Loan ngẩng đầu, hỏi: “Sao anh lại tới đây?”

Giọng cô vẫn còn khàn, nhưng đã khác hẳn với giọng nói bình thản đến không có bất kỳ tình cảm nào như trong điện thoại lúc ban nãy nữa, giọng nói của mười năm sau trong kiếp trước.....

Diệp Cửu Chiêu thở phào nhẹ nhõm một hơi, anh không bao giờ muốn trải qua thời khắc như vừa rồi một lần nữa.

“Làm sao vậy?”

Nước mắt Cố Loan Loan lập tức chảy như vỡ đê, khóc thút thít nói cho anh biết về tình hình của Cố Hoa Nhiễm.

“Loan Loan, không sao, rất có thể là u lành. Cứ coi là ác tính thì cũng là giai đoạn đầu, có thể điều trị khỏi. Loan Loan, em phải có lòng tin.....” Diệp Cửu Chiêu nâng tay lên, cuối cùng vẫn là chậm rãi buông xuống, về mặt đau lòng nhìn cô.

Cố Loan Loan khóc trong chốc lát, cảm xúc đã khá ổn định, nói với anh: “Em đi xem ba em trước, anh trở về đi.”

Diệp Cửu Chiêu gật đầu, cô liền đi về phía phòng bệnh. Nhìn chằm chằm bóng dáng cô, không ngừng nói với mình, đây là Loan Loan của mười năm trước, Loan Loan còn tự do, anh có thể che chở cho Loan Loan.....

Lấy di động ra, anh cần phải làm chút gì đó.

Bình thường bệnh án phải ba ngày mới có, nhưng sáng sớm hôm sau, bác sĩ liền mang kết quả đến.

Ác tính, giai đoạn đầu.

“Người bệnh chuẩn bị một chút, hôm nay phải làm xong hết kiểm tra,--ll.e.equu...donn,,,---==mười giờ sáng mai sẽ phẫu thuật, chủ nhiệm Tôn mở chính.”

Mẹ Cố nắm lấy cánh tay bác sĩ, hy vọng hỏi: “Sẽ tốt đi? Phẫu thuật thì tốt rồi đúng không?”

Về mặt hi vọng, đôi mắt hồng hồng, Cố Loan Loan cũng nhìn bác sĩ.

“Điều này.....”

“Tư Quân, lại đây.” Ba Cố lại nói với bác sĩ: “Cảm ơn, bác sĩ.”

Bác sĩ lắc đầu, Viện trưởng đã dặn dò phải chăm sóc tốt cho người nhà này.

Bác sĩ đi rồi, Cố Hoa Nhiễm cười nói: “Hai người đừng khóc, đây không phải là khá hơn nhiều sao. Giai đoạn đầu, đã sắp xếp phẫu thuật rồi. Khẳng định có thể làm, hơn nữa còn là chủ nhiệm Tôn mở chính, đây là ông trời ưu ái cho tôi, hai người phải cười lên chứ.” Cố Hoa Nhiễm nhún mày, về mặt khoa trương, mẹ Cố nín khóc mỉm cười.

Ngày hôm qua, sau khi xác định là u, bọn họ liền nghiên cứu ngay, chủ nhiệm Tôn là chuyên gia trong phương diện này, nhưng lại không dễ hẹn trước. Hôm nay sắp xếp, đối với sự rủi ro trong ca phẫu thuật của Cố Hoa Nhiễm, rõ ràng là giảm đi nhiều.

Hai ngày này sút đầu mẻ trán, Cố Loan Loan luôn bận rộn, cảm xúc của mẹ Cố không tốt lắm, càng tới gần ngày phẫu thuật lại càng sợ hãi, Cố Hoa Nhiễm còn phải an ủi ngược lại bà.

Ngày năm tháng mười, chín giờ bốn mươi phút sáng.

“Hoa Nhiễm, Hoa Nhiễm, ông nhất định phải khỏe mạnh!”

“Ừ, Tử Quân, sẽ tốt thôi. Bà cũng phải khỏe mạnh, trông coi con gái Loan Loan của chúng ta.”

“Loan Loan, ba vẫn luôn ở đây.”

Sau đó vẫy tay với Diệp Cửu Chiêu ở phía sau, anh khom người, ghé sát tai vào, Cố Hoa Nhiễm nhỏ giọng nói một câu, chỉ có Diệp Cửu Chiêu nghe thấy được.

Nằm trên giường bệnh bị đẩy vào bên trong, Cố Hoa Nhiễm nhìn kỹ hai người phụ nữ quan trọng nhất trong cuộc đời mình.

Mẹ Cố vẫn luôn khóc, vẫn luôn khóc, phẫu thuật này có sự rủi ro lớn, bà thật sự rất sợ. Chỉ sợ có chút rủi ro mà mất đi Cố Hoa Nhiễm thì bà cũng không gánh vác nổi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cung Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Cuba

* CUBA (Chinese University Basketball Association) - Hiệp hội Bóng rổ Đại học Trung Quốc, được thành lập vào năm 1996 và giải đấu đã được ra mắt vào năm 1998. Đây là cuộc thi bóng rổ đại học cạnh tranh và phổ biến nhất ở Trung Quốc. Sự kiện này được tổ chức hằng năm và được chia thành giai đoạn sơ bộ và giai đoạn cuối cùng, trong đó đội vô địch quốc gia được quyết định thông qua một sự kiện loại bỏ khủng.

Không giống như các tổ chức thể thao khác của Trung Quốc, CUBA là một tổ chức tư nhân không có liên kết với chính phủ Trung Quốc. Tương tự như của NCAA, các quy tắc của CUBA chỉ đủ điều kiện cho những người chơi nghiệp dư. CUBA ban đầu có ý định phản chiếu Bóng rổ nam NCAA.

*****

Cố Loan Loan nhẹ nhàng ôm lấy mẹ Cố, hai người mở to mắt, trông mong nhìn cửa phòng phẫu thuật. Diệp Cửu Chiêu ở bên cạnh, lo lắng nhìn hai người.

Phẫu thuật kéo dài ba tiếng, càng về sau, trạng thái của hai mẹ con càng không ổn, mẹ Cố khóc ba lần, Cố Loan Loan còn phải cắn răng đỡ mẹ.

Một giờ chiều, cửa phòng phẫu thuật đã mở ra, chủ nhiệm Tôn bước nhanh ra, nói: “Không có việc gì, phẫu thuật rất thành công, chủ yếu là tinh đường hậu phẫu, buổi tối tiểu Lý sẽ nói tỉ mỉ với hai người.”

Tiểu Lý là bác sĩ chủ trì ban đầu của bọn họ, chủ nhiệm Tôn nói xong liền mau chân rời đi, nhìn ra được ông rất bận rộn.

Ba người đồng thời thở phào nhẹ nhõm, sự vui mừng lộ rõ trên gương mặt, hộ lý đã đẩy giường bệnh ra. Mẹ Cố vừa khóc vừa cười tiến lên, nói với Cố Hoa Nhiễm còn đang ngủ: “Không có việc gì, không có việc gì.”

Cố Loan Loan không về phòng bệnh cùng mọi người mà ở lại, nhìn về phía Diệp Cửu Chiêu, hơi nhón chân, cắn môi nhẹ giọng nói: “Cảm ơn anh.”

Chàng trai này hơi hơi mỉm cười, đáp: “Không có việc gì.”

Cố Loan Loan chính thức nhìn kỹ chàng trai này, hạ một kết luận, đây là kiểu người rất giống với Cố Hoa Nhiễm, vĩnh viễn là nói ít làm nhiều.

“Loan Loan, anh đã hỏi qua, thời kỳ hậu phẫu điều trị bằng thuốc Đông y cũng rất tốt.---ll,,le,,quy,,,don,,,---Thành phố C có ông lão Trung y khá giỏi, điều trị rất tốt cho nhiều người bị u. Đây là cách thức liên lạc với ông ấy, xuất viện thì bảo hai bác đến tìm ông ấy đi.”

Cố Loan Loan tiếp nhận, gắt gao cắn môi, hốc mắt ửng đỏ.

Diệp Cửu Chiêu cười, nhẹ nhàng vuốt chóp mũi cô, chọc: “Đồ khóc nhè, có chút chuyện, khóc cái gì chứ? Vừa khéo quen biết vị bác sĩ kia mà thôi.”

Đưa cho cô một tờ giấy để cô lau lệ, nói tiếp: “Mau đi xem bác Cố đi, anh đi trước, ngày mai đã về trường chưa?”

Cố Loan Loan lắc đầu, lại gật gật đầu, đáp: “Còn chưa biết.”

“Đi đi! Muốn về trường thì báo một tiếng, hiện tại chắc là không mua được vé rồi. Vậy anh đi trước, em đi ăn một chút gì đi, chú ý thân thể.”

Cố Loan Loan gật đầu, ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt còn sưng, chớp mũi nho nhỏ đỏ rực.

“Cảm ơn. ....”

Diệp Cửu Chiêu xua xua tay, hoàn toàn không thêm đề ý, mỉm cười.

“Ba em đã nói gì với anh?” Cố Loan Loan vẫn hỏi ra.

Chàng trai quay đầu lại cười, đáp: “Không nói với em.” Rồi sau đó bước nhanh rời đi, đây là lần đầu tiên anh để lại bóng lưng cho Cố Loan Loan.

Ra khỏi bệnh viện, Diệp Cửu Chiêu mới lấy di động ra, đã có vài cuộc gọi nhờ. Bàn này ở trên kia, di động trong túi vẫn luôn rung, không dứt quãng. Anh nhấn nút nghe, đặt ở bên tai.

“Cửu Chiêu, con làm gì thế? Con bán căn phòng ở thành phố W rồi sao?”

Diệp Cửu Chiêu thở ra một hơi, đáp: “Vâng, thế chấp rồi.”

“Con làm gì mà cần nhiều tiền như vậy?”

“Công ty đang khởi nghiệp còn thiếu một ít.”

“Ba đã nói, đừng ở thành phố W lẫn lộn gây dựng công ty gì rồi, tốt nghiệp xong thì về Bắc Kinh đi!”

“Ba không muốn chuyển đổi thì tự con sẽ làm ở thành phố W.” Diệp Cửu Chiêu nhẹ nhàng nói.

Anh thế chấp phòng ở không hề có liên quan gì đến công ty.---lll,,ê,,quy,,don,,,Ở thành phố C không có thực lực thì chỉ có dùng tiền để xây một đường tắt mà thôi.

Còn vị Trung y chuyên chữa u bướu kia đã ở ẩn từ mấy năm trước rồi, anh cầu xin thế nào cũng vô dụng. Nhưng ông thầy Trung y có một đứa cháu trai không nên thân, anh lười lãng phí thời gian ra tay liền đưa thẳng tiền cho gã.

Đại khái là nghe ra sự kiện định của con, Diệp Thế Sâm thở dài một hơi, hỏi: “Được rồi, thanh niên tự mình xông pha cũng tốt, còn cần tiền nữa không?”

“Không cần, cảm ơn ba.”

“Ừ, đúng rồi, con cũng sắp tốt nghiệp, đừng chỉ lo sự nghiệp, có cô gái thích hợp liền đưa về nhà đi. Mẹ con đi rồi, ba phải giữ cửa giúp bà ấy.”

Diệp Cửu Chiêu không nói gì, mẹ Diệp chính là một vết thương không thể chạm đến, cũng là ngăn cách lớn nhất giữa anh và ba mình - Diệp Thế Sâm.

Con người chính là như vậy, mất đi rồi mới biết quý trọng. Diệp Thế Sâm là vậy, Diệp Cửu Chiêu anh cũng không khác bao nhiêu.

Hôm nay, ngày bảy tháng mười, dưới sự hối thúc mạnh mẽ của Cố Hoa Nhiễm, Cố Loan Loan liền khóc quay về trường. Diệp Cửu Chiêu vừa bắt đầu đi vừa vui vẻ, anh chỉ muốn cưng chiều cô, cô không vui thì có thể vừa khóc vừa làm nũng. Anh không bao giờ muốn thấy cô chỉ có bị buộc đến tuyệt cảnh, mới đau đớn khóc thành tiếng, đó là sự kiên cường đầy đau khổ.

Lúc được người cưng chiều thì nước mắt là vũ khí, làm đối phương đầu hàng nhận thua. Lúc không được ai cưng chiều thì nước mắt chính là sự chua xót, đau khổ nhất.

Anh muốn bị vũ khí của cô uy hiếp cả đời. Mà đời trước, những ai từng ức hiếp cô, anh sẽ không bỏ qua một ai!

*****

Sau khi về trường, mẹ Cố đã gọi điện rất nhiều lần, nghe mẹ nói chuyện càng thoải mái thì Cố Loan Loan mới yên tâm.

Sau khi ba mẹ cô trải qua chuyện lần này, vốn dĩ là gần bó, càng thêm không kiêng nể gì rồi.

“Loan Loan!”

“Làm sao vậy?” Cố Loan Loan đẩy đẩy mắt kính.

Đường Tĩnh vô cùng hưng phấn nói: “CUBA sắp bắt đầu rồi!”

Cố Loan Loan nhìn về phía cô, hỏi: “Ừ, sau đó?”

“Đại học D báo danh rồi!”

“Ừ, sau đó?”

“Diệp Cửu Chiêu tái xuất giang hồ! Lần này cũng tham gia!”

Cố Loan Loan sùng sốt, Diệp Cửu Chiêu?

“Tái xuất giang hồ?”

“Đúng vậy!”

Đường Tĩnh vô cùng nghiêm túc nói: “Đại học D của chúng ta chỉ được lọt vào vòng đấu khu vực có một lần, tuy rằng không vào được mười sáu đội mạnh, ---ll,,elllquy,,,donnnn----nhưng cũng khá lợi hại, mà năm ấy là Diệp Cửu Chiêu mới vừa vào năm nhất! Tuy anh ấy không phải là dân thể dục, nhưng tỷ lệ ném bóng chính xác cực cao, siêu cấp lợi hại đấy!”

“Chỉ là mấy năm nay Diệp Cửu Chiêu không tham gia nữa, đại học D cũng không có thành tích như vậy.”

Giọng nói trầm xuống một giây, sau đó lại hưng phấn nói: “Năm nay Diệp Cửu Chiêu tham gia! Tham gia!”

Mới đầu, chuyện này cũng không gây ra sóng gió gì trong trường học, dù sao mọi người cũng đều bận rộn mà. Nhưng một tuần sau, trường học liền điên cuồng với tin này.

Đội bóng rổ của đại học D tiến vào vòng loại khu vực rồi, hơn nữa, khu vực thi đấu còn được đặt ở đại học H cách vách!

Gần trong gang tấc, lại có đại học D nhập cuộc, nếu thắng trận này, sẽ là đội cuối cùng được vào danh sách mười sáu đội mạnh nhất, có thể đi giành suất trong bốn đội mạnh!

Tin tức này vừa ra, có thể nói là khá điên cuồng.

“Cố Loan Loan! Cố Loan Loan! Ngày mai chúng ta đi giành vé thôi!”

Đại học H cũng rất có nhân tính, đã phân chia lượng vé cho các trường đại học trong thành phố W, hơn nữa, nghe nói vì hai trường là “Anh em cùng cảnh ngộ” lâu như vậy, nên đại học H đã chia lượng cho đại học D nhiều hơn một chút.

Sáu giờ tối mai, Hội sinh viên sẽ phát vé ở sân thể dục, số lượng hữu hạn, tới trước lấy trước.

Thấy ba người kia đều hưng phấn như vậy, Cố Loan Loan gật gật đầu.

Sáu rưỡi tối hôm sau, tiết học của các cô vừa khéo ở khu tây, tan học, một đồng người vội vàng chạy như bay đến sân thể dục.

“Nhanh lên! Cậu nhanh lên!”

“Ai ~”

Đường Tĩnh hô hai tiếng, sau đó dứt khoát kéo Cố Loan Loan chạy đi, Nạp Thâm và Điều Lâm cũng không ngăn cản.

“Mình đi, nhiều người như vậy à?!”

Cố Loan Loan quả thực không thể tin vào hai mắt mình, một hàng dài người xếp từ cửa trại đến chỗ xa tít tắp.

“Này cũng có thể à?”

“Còn nửa tiếng, ngộ nhờ còn vé thì sao!” Giọng nói của Đường Tĩnh cũng rất bất đắc dĩ, sau đó nhún nhún vai, vỗ đùi, hô: “Xếp hàng!”

Vẫn còn người liên tục nối tiếp đằng sau, Cố Loan Loan vô cùng hoài nghi, thật sự có nhiều vé như vậy à?

“Cậu nhanh lên, nam thần Diệp Cửu Chiêu của cậu thi đấu đấy!” Bên cạnh có một cô bé vừa chạy, thở hổn hển, vừa thúc giục người phía sau.

Đường Tĩnh vừa nghe, lôi kéo Cố Loan Loan chạy nhanh, thề là phải xếp trước bọn họ. Bốn người xếp hàng vào đội ngũ dài dằng dặc được một lúc, Điều Lâm liền xem thời gian.

“Chúng ta chia hai người đi mua com mang về ký túc xá, hai người xếp hàng đi.”

“Để mình đi cho, chẳng may một người chỉ được lấy một vé thì sao? Dù sao mình cũng không muốn xếp hàng nữa.”

“Loan Loan, cậu thật tốt!” Đường Tĩnh nhào lên,---ll,,e,,quy,,,don,,,==Cố Loan Loan nhanh chân né tránh, hai người còn lại cũng không muốn đi, ngộ

nhờ bỏ lỡ vé thì.....

“Mình đi đây, hẹn gặp lại!”

Quay đầu lại nhìn thoáng qua, phía trước đội ngũ thật dài, phía sau lại là đội ngũ thật dài. Lần đầu tiên cô biết được, đại học D có nhiều người như vậy.

*****

Ở ký túc xá đợi một hồi lâu, ba người mới trở về. Đường Tĩnh vừa trở về liền ném túi sách lên bàn kêu ‘cộp’ một cái, rất là phần nộ.

Cố Loan Loan nhìn về phía Diêu Lâm, hỏi: “Không có vé à?”

Đường Tĩnh phần nộ đập bàn một cái, đáp: “Vốn đã không có nhiều vé, phía sau lại dồn lên, điên cuồng tranh đoạt! Thật là!”

Diêu Lâm tròn mắt liếc một cái, nói: “Ngay lúc bắt đầu phát vé, cậu cứ xông lên trước không phải là được à?”

Đường Tĩnh chán nản, đáp: “Chẳng phải là mình cũng định xông lên sao!”

“Đã muốn đi, cũng đừng tức giận, không phải nói đến khi không có vé, có thể đứng chờ ở cổng sân thể dục của đại học H sao, có chỗ trống liền để mọi người vào mà.”

Nạp Thảm nói lời này, Đường Tĩnh càng tức, đáp: “Các cậu cũng biết rõ, người đứng đợi ở cổng sẽ nhiều vô kể! Chỗ trống thật sự là ít vô cùng!”

“Vậy có thể làm sao bây giờ? Không có vé chính là không có vé.”

Đường Tĩnh dậm chân một cái, đáp: “Mình đi thu mua vé với giá cao! Các cậu muốn không?”

Diêu Lâm và Nạp Thảm gật đầu, hai người đều không phải thiếu tiền. Rồi sau đó đều nhìn về phía Cố Loan Loan, chờ cô bày tỏ thái độ.

Nhân vật mục tiêu Cố Loan Loan buông đũa, lau miệng, đứng lên, hướng về phía kệ sách vươn tay lên, nói: “Mình có vé, bốn cái, hơn nữa còn là màu đen.”

Đường Tĩnh: Mợ nó!

Diêu Lâm: Mợ nó!

Nạp Thảm: Mợ nó!

Không phải vừa rồi là cậu đến cướp tổng bộ của đại học H đó chứ?!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cùng Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Thi đấu bóng rổ

Đầu tiên, ba người Đường Tĩnh là gốc một hồi lâu, sau đó đồng loạt nhào tới, đè cô ở trên bàn.

“Cố Loan Loan! Thành thật khai báo, từ đâu mà có?!”

“Cậu đừng vì mấy tấm vé này mà làm điều phạm pháp nhé~” Diêu Lâm sờ sờ đầu cô, vẻ mặt đáng tiếc.

“Mau đen, mẹ oi!” Nạp Thảm chỉ biết cười ngây ngô.

“Tôn Hạo Dương đưa cho mình!”

Tôn Hạo Dương là bạn cùng phòng của Diệp Cửu Chiêu, nhan sắc lại có vài phần giả trí, vẫn có mức độ nổi tiếng nhất định.

“À ~ như vậy à.” Về mặt Đường Tĩnh như bưng tỉnh đại ngộ, lại nói: “Chắc chắn là anh ta xem trọng cậu!”

“Anh ấy nói là Diệp Cửu Chiêu cho mình.....”

Cố Loan Loan vừa nói xong, Đường Tĩnh tròn mắt liếc cô một cái, buông cô ra, vuốt ve bốn tấm vé quý giá kia.

“Chắc chắn là anh ta ngượng ngùng tặng cậu nên mới nói là Diệp Cửu Chiêu đưa! Sao có thể thật là Diệp Cửu Chiêu cơ chứ.”

Không đợi cô nói chuyện, Đường Tinh lại nói: “Vé ới vé, chị vì em mà khuyñh đảo đấy! Khuôn mặt cũng thật sự quan trọng, có người thích, tự nhiên có vé đưa tới cửa, còn là vé cao cấp nữa. Cố Loan Loan, nói đi, cậu muốn cái gì! Chỉ cần mình có liên cho cậu hết!”

Cố Loan Loan híp mắt, nhìn về phía cô, Đường Tinh ôm lấy chính mình, về mặt kinh sợ nói: “Cậu sẽ không coi trọng mình đó chứ?! Đừng mà, đàn anh Tôn Hạo Dương còn chờ cậu đó ~ ~ ~”

“.....” Minh nói là Diệp Cửu Chiêu đưa.....

Vé màu đen là được vào bên trong, chỗ ngồi cách vận động viên khá gần, xem thi đấu cũng rõ ràng. Vé này không bán ra ngoài,---ll,,qluyyydoon,,,cho nên có được một vé liền làm cho đám người Đường Tinh vui về đến ngu người.

*****

“Thế nào? Tôi đã nói trường của chúng ta rất hiếm vé mà, phải đến đại học H tìm người quen thì mới có vé được!”

Khuôn mặt Cao Vi Vi không biểu cảm, trước đó cô đã nói rồi, đại học D không có nhiều vé, đại học H thì giữ lại cho mình nhiều lắm, lúc bọn họ chia vé dẫn tới xác suất lớn. Đã bảo bọn họ đến đại học H nhận hoặc là nhờ bạn học ở đại học H giúp đỡ rồi mà, không nghe lời, giờ không có vé lại ở đây oán giận.

Cô vừa thấy Đường Tinh tiến vào liền nhưng mảy, hai người này đầu đá không phải ngày một ngày hai. Ngày hôm qua cô tận mắt nhìn thấy Đường Tinh không nhận được vé mà tức giận bỏ đi, có cơ hội chế nhạo Đường Tinh, cô cũng sẽ không buông tha.

“Đường Tinh à, thế nào, bảo cô đừng xếp hàng ở đại học D mà cô không nghe.”

Đường Tinh trừng mắt, đáp: “Tôi có vé! Màu đen!”

Cao Vi Vi cười nhạo một tiếng, Đường Tinh nhanh chóng mở túi sách, lục tìm ở bên trong.

“Thấy không, tôi có vé đây!”

Cách ngày thi đấu còn vài ngày, Đường Tinh vậy mà còn mang theo ra ngoài nữa, Cố Loan Loan đứng là bội phục.

“Cô lấy ở đâu? Không phải là dùng tiền mua chứ?”

Đường Tinh dậm chân, ôm lấy Cố Loan Loan, đáp: “Loan Loan nhà chúng tôi cho đấy!”

Cao Vi Vi không nói, Cố Loan Loan người này luôn cho cô một cảm giác hơi kỳ quái, giác quan thứ sáu của cô rất mạnh. Rõ ràng là khuôn mặt ưa nhìn và tính cách khiến cho người ta cảm thấy thoải mái, nhưng trong lòng cô lại có một thứ cảm giác kỳ lạ.

Không phải không tốt, ngược lại còn giống như.....Đau lòng?

Cao Vi Vi không nói lời nào, Đường Tinh liền cảm thấy mình đã nắm lại cục diện, quay đầu cười nịnh nọt với Cố Loan Loan, nói: “Này.....Loan Loan đeo túi chắc là một rồi, mình cầm giúp cậu nhé.”

Cố Loan Loan tròn mắt liếc cô một cái, đáp: “Đã đến phòng học rồi, xách hộ cái rắm ấy.” Rồi sau đó ngồi xuống nghe giảng bài, cô vẫn là tương đối yêu học hành.

*****

Hôm thi đấu có mưa nhỏ, nhưng không hề ảnh hưởng tới lòng nhiệt tình của người xem, lúc bọn họ đến, ở cửa đã có một hàng dài người.

“Đây là chỗ có vé hay là không vé?” Đường Tinh nghiêng đầu ngó ngó khắp nơi, đột nhiên ánh mắt sáng lên.

“Đây là chỗ không có vé! Có vé ở bên kia!”

Đi đến bên kia, có rất nhiều bảo vệ và nhân viên đeo thẻ đang kiểm vé, vé thường thì trả lại cho họ đi vào, còn vé đen thì bọn họ tự cầm

Vừa vặn Cao Vi Vi và một anh chàng đi ở phía trước, Đường Tinh bĩu môi.

“Thấy không, đánh tiếng người này rất kém, đòi bạn trai liên tục, ai có lợi với cô ta thì sẽ là người đi bên cạnh.”

Cố Loan Loan nhìn qua, Cao Vi Vi đang chau mày chờ phía trước tiến vào, không biết vì sao, cô lại cảm thấy cô gái này không phải là một người xấu.

Đến phiên các cô thì đã là một lúc sau, đi vào cửa chính là nhà thi đấu mệnh mông, bốn phía có hành lang, hẳn là một lối vào khác.

Cao Vi Vi và chàng trai kia đứng ở bên cạnh khác khẩu, về mặt không vui, nhìn thấy mấy ‘người quen’ là bọn họ thì ngậm miệng

lại.000ll,,quu,,,don,,,,Một trước một sau cùng bước vào cửa.

Diệp Cửu Chiêu ở trên sân bóng, thấy Cố Loan Loan tiến vào, ánh mắt liền sáng lên, sau đó chú ý tới Cao Vi Vi đi ở phía trước, lại hơi sững sờ.

Cao Vi Vi? Đòi trước sau khi Cố Loan Loan chết ở bệnh viện, là cô gái này đã vung tay đánh nhau với Đỗ Quân Khôn? Cô ấy hình như là một trong số những bạn bè vốn ít ỏi của Loan Loan ở thủ đô.

Các cô cầm vé lại qua một lần kiểm tra, mới tiến đến mấy hàng ghế trên khán đài. Cổng vào khá cao, cho nên phải đến cầu thang ở phía trước mới lên chỗ ngồi được.

Đường Tĩnh thấy Tôn Hạo Dương, liền lôi kéo Cố Loan Loan đi về phía đó. Bọn họ ở hàng đầu, hàng thứ hai đã có người ngồi, các cô chỉ có thể ngồi hàng thứ ba. Đường Tĩnh kích động làm ra khẩu hình thét chói tai.

Đại học D chơi trận đầu, đánh với đại học X, đại học này có thực lực rất mạnh, đã từng lọt vào nhóm bốn đội mạnh, đại học D đấu với bọn họ, liền bị áp lực khá lớn.

Đám người Tôn Hạo Dương thấy các cô đến, còn quay đầu lại cười vẫy vẫy tay, hô: “Loan Loan tới đây!”

Cố Loan Loan lễ phép cười đáp lại, Đường Tĩnh ở bên cạnh làm mặt quỷ. Lúc sắp bắt đầu, tuyển thủ đều ở trên sân thay phiên luyện tập ném bóng.

“Diệp Cửu Chiêu thật đẹp trai!” Đường Tĩnh giữ chặt tay áo Cố Loan Loan, ra sức kéo, rất kích động.

Cố Loan Loan giật giật khóe miệng, bên kia Diêu Lâm cũng có vài phần kích động. Cô kích động không phải vì Diệp Cửu Chiêu đẹp trai mà vì nam thần Diệp cao 1m8 mấy lại thành người lùn ở trong đây!

Lúc bắt đầu đếm ngược vào trận đấu thì bốn phía đã đầy người ngồi, ngẩng đầu nhìn qua, đen kịt một mảng, rõ ràng không phải chỉ toàn sinh viên.

Người chủ trì ngồi ở ghế cao phía dưới, xung quanh có rất nhiều nhân viên công tác, âm hưởng từ bốn phương tám hướng truyền đến, các tuyển thủ đứng ở trên sân.

Đầu tiên là nhanh chóng giới thiệu bọn họ, đại học X có số 10 trưởng thành rất khá, cao hơn 1m9. Người chủ trì đọc đến tên anh ta thì có rất nhiều tiếng hoan hô nhiệt liệt.

“Đại học D, số 3, Diệp Cửu Chiêu!”

“A! A!! A!!!”

“A! A a a!!!”

Tiếng hoan hô rung trời vang lên, cũng không phải vì Diệp Cửu Chiêu đẹp trai hơn số 10, mà là ở đây có khá đông người của đại học D,---ll,,quy,,,do,,,//đại học H chọn giữa đại học D và đại học X, tự nhiên là ủng hộ “Anh em cùng cảnh ngộ”, đại học D rồi, nên mới có loại hiệu ứng này.

Cố Loan Loan ngoáy ngoáy lỗ tai, cô sắp bị mấy cô gái ngồi sau làm cho điếc tai rồi.

“Diệp Cửu Chiêu!”

“Diệp Cửu Chiêu! Diệp Cửu Chiêu!”

Cố Loan Loan không nhịn được quay đầu lại nhìn nhìn, các cô ấy đều đeo phù hiệu, là đại học H sao? Diệp Cửu Chiêu cũng nổi tiếng ở đại học H như vậy à?

Cô không hiểu gì về bóng rổ, nhưng cũng nhìn ra được, bọn họ đấu thật sự kịch liệt.

Liên tục chạy và tranh đoạt, tứ chi không ngừng va chạm, còn cả tiếng bóng rổ nện mạnh xuống mặt sân cũng khiến lòng người căng thẳng.

Bắt đầu được bảy phút, đại học D ném được hai quả hai điểm, còn đại học X được 5 quả, trong đó có một quả ba điểm, chênh lệch bảy điểm.

Số 10 của đại học X cũng không giống giàn hoa như vẻ bề ngoài, động tác của anh ta vô cùng thô bạo, hàm răng cắn chặt, hai mắt trừng lớn, gây nhiều phiền toái cho đại học D.

Đúng là đại học X khá có thực lực, số 6 bên đối phương dẫn bóng, lúc đến gần giữa sân thì bị số 22 của đại học D ngăn lại, liền lật tay chuyền bóng cho số 10 bên mình.

Số 10 không nhanh không chậm đập bóng hai cái, rồi sau đó nhếch môi cười, liền hướng về phía rổ của đại học D.

Động tác của anh ta rất nhanh, hơi cong người, tứ chi dùng sức, cơ bắp hơi hơi gồng lên, ở trong nháy mắt, tròng chân phải, nhanh chóng bước chân trái ra.....

Mang khí thế ‘Gặp Phật sát Phật’ vọt đến giữa sân, người của đại học D đi cản, bị anh ta nhẹ nhàng nghiêng người né qua, năng lực khống chế bóng của anh ta thật kinh người.

Lại va chạm với một tuyển thủ bên đại học D, eo anh ta cong thành một góc thần kỳ tránh đi, trên mặt mang theo sự chế giễu đối thủ.

Nhưng sự chế giễu đó còn chưa kịp lan ra liền cứng ở trên mặt!

“Bộp!” Tiếng bóng rổ đập mạnh trên nền sân, chỉ là bóng trên tay số 10 đã biến mất!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cung Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Thi đấu bóng rổ (2)

Bóng ở trên tay Diệp Cửu Chiêu!

Ngay lúc số 10 né tránh một tuyển thủ khác bên đại học D, Diệp Cửu Chiêu đã ở đằng sau anh ta, tay trái duỗi ra, bóng rổ nện ở trên mặt đất, một tay khác tiếp được, nhanh chóng dẫn bóng sang phần sân bên kia.

Lúc tuyển thủ đại học X kịp phản ứng, vội bao vây thì Diệp Cửu Chiêu đã ở giữa vạch ném bóng và vạch ba điểm. Anh bật nhảy lấy đà, ném đi.

“Keng!” Bóng vào rổ!

“A a a!”

“A a a!”

“Diệp Cửu Chiêu!!!”

.....

Cố Loan Loan tròn mắt, không dám chớp, há hốc mồm. Anh bật nhảy lên, thân thể bị kéo dài, hai chân duỗi thẳng, giống một con báo săn, mạnh mẽ tràn ngập sinh lực.

Trên sân, sau khi chàng trai tiếp đất, liền xoay đầu qua, hai mắt sáng ngời, nhìn chính xác vào mục tiêu ở trên khán đài, tầm mắt hai người chạm vào nhau.

Diệp Cửu Chiêu thấy dáng vẻ tròn mắt há mồm của cô, liền nhếch miệng cười, tới gần tốt nghiệp còn lên sân khấu, nguyên nhân mấu chốt chính là muốn để cô trông thấy.

Điều thứ tám trong 36 kế theo đuôi bà xã: Phô bày sự mạnh mẽ của anh trước mặt cô ấy, cho cô ấy cảm giác an toàn, trái tim cô ấy sẽ từ từ buông lỏng, dùng sức mạnh, hormone nam tính để chinh phục cô ấy!

Còn có lúc nào ‘Men’ hơn lúc đàn ông chơi bóng rổ mà đổ mồ hôi chứ?

“A a a, Diệp Cửu Chiêu vừa cười với mình!”

“Anh ấy rõ ràng là cười với mình!”

“Đẹp trai quá, đẹp trai quá!”

.....

Đám nữ sinh ở đằng sau lại bắt đầu hét lên, Đường Tĩnh ở bên cạnh híp mắt, vẻ mặt say mê, hai mắt phát sáng.

“Loan Loan.....Số mười quá đẹp trai!”

Cố Loan Loan: “.....”

Mà trên sân đấu, số 10 của đại học X nhìn về phía Diệp Cửu Chiêu, trong ánh mắt ẩn chứa ánh sáng nguy hiểm. Bóng trên tay số 22 của đại học D, cậu ta thuận tay truyền cho Diệp Cửu Chiêu.

Diệp Cửu Chiêu vừa một tay dẫn bóng, một tay phòng bị người khác, đối phương ép sát, ngăn cản kịch liệt. —ll,,lee,,quy,,,don,,,-----Anh thở ra một hơi, chuyển bóng cho đồng đội, đồng đội phản ứng cũng mau, tiếp được, xoay người, lại ném trở về.

Đón bóng lần nữa, thuận lợi dẫn bóng thoát khỏi vòng vây bên đối phương, lúc sắp đến vòng rỏ, lại hơi khó vào. Đôi mắt Diệp Cửu Chiêu xoay tròn, trong lòng nhanh chóng tính toán, số 10 của đại học X lao đến, ép sát anh, hai tay mở ra, không cho Diệp Cửu Chiêu có cơ hội.

Diệp Cửu Chiêu truyền cho số 56, đối phương liền tiếp nhận. Số 10 nhìn về phía số 7 bên mình đang ngăn cản số 56, nháy mắt, đối phương liền đung qua.

“Bịch!”

Số 56 ngã nhào trên mặt đất, trọng tài thổi còi, báo số 7 phạm quy. Thầy huấn luyện bên đại học D hô tạm dừng, đám người Diệp Cửu Chiêu ồn ào hân lên.

Trong lòng Cố Loan Loan căng thẳng, vờn dài cổ, lo lắng nhìn tình hình trên sân.

Chân số 56 bị thương, tuyển thủ bên đại học D hưng hăng nhìn về phía đại học X, số 7 bên đó giờ tay, về mặt vô tội.

Thầy huấn luyện vội ngăn cản tuyển thủ của mình đang rục rịch cãi lý: “Vương Cương tạm thời nghỉ ngơi, để Trình Trang vào thay!”

Vương Cương được thầy huấn luyện đỡ ra ngoài, Trình Trang cởi áo khoác, đứng lên. Số 56 có chiều cao phù hợp, là người duy nhất có thể làm lá chắn cho bọn họ, số 56 giành bóng, Diệp Cửu Chiêu ném, phối hợp khá tốt. Hiện tại mặc kệ cậu ta ra sân vì lý do gì, trên mặt tuyển thủ của đại học X đều tràn đầy tươi cười, đặc biệt là số 10, còn khiêu khích mà nhìn bọn họ.

“Trình Trang cũng biết chơi sao?” Cố Loan Loan thật giật mình, thoát nhìn Diệp Cửu Chiêu và Trình Trang đều không phải là tuyển thủ, hai người đó thật sự có thể làm đại biểu thi đấu của đại học D sao?

Trình Trang cầm bóng đứng ở tuyến ngoài, ném thẳng cho số 22 đang đứng gần mình nhất, cậu ta lại truyền cho Diệp Cửu Chiêu.

Diệp Cửu Chiêu dẫn bóng tiến gần khung rỏ của đại học X, bị số 10 gắt gao đề phòng, hiện tại còn cách vạch ba điểm một chút, anh nhìn vào rỏ, nhảy bật lên.

Số 10 hơi trợn mắt, cũng lập tức nhảy lên, chuẩn bị ngăn cản anh ném quả ba điểm, song Diệp Cửu Chiêu vẫn ném vào quả ba điểm.

Số 10 nhảy rất cao, gắt gao đề phòng cao độ của Diệp Cửu Chiêu, nhưng anh ta vẫn không đón được bóng!

Diệp Cửu Chiêu nhảy lên ném về đằng sau! Trình Trang tiếp được! Chạy thẳng đến rỏ của đại học X, “Keng!” một tiếng, đại học D được hai điểm.

“A a a!”

“A a a!”

“A a a!”

.....

Trình Trang quăng một nụ hôn gió đối với thính phòng, sau đó quay đầu, khuôn mặt cười đến sáng lạn, giờ ngón tay giữa với số 7 bên đại học X. ---lll,,,eequy,,,do,,,nnn---Số 7 phần nộ định xông sang, bị đồng đội giữ chặt, tiếp theo là một trận hoan hô điên cuồng.

Mấy nữ sinh xung quanh Cố Loan Loan đều thét chói tai, cô cười nhìn về phía bọn họ, đột nhiên sùng sốt. Trong lúc tất cả mọi người đều hoan hô, chỉ có Nạp Thẩm đang si ngốc nhìn Trình Trang, trên mặt không có biểu cảm gì, trong lòng Cố Loan Loan liền đánh tiếng lộp bộp.

Vừa thấy là cả đời. Đáng tiếc vừa thấy không phải chỉ có định cả đời, mà còn có làm cả đời.....

Hai đội càng lúc càng xung, dù sao cũng là thi đấu chính quy, đại học D nhịn một chút, không theo chân bọn họ cứng đối cứng. Đại học X vừa phạm quy một lần cũng không dám làm lần hai. Cho dù đều hận không thể nhào lên đánh chết đối phương, nhưng trên sân vẫn ngậm miệng đấu điên cuồng.

Thật ra Trình Trang và số 56 cũng cùng hình thể, sở dĩ số 56 ra sân đầu tiên là do thể lực của Trình Trang không tốt lắm. Rốt cuộc không phải là dân thể dục chuyên nghiệp, thể lực của Diệp Cửu Chiêu khá hơn anh một chút, nhưng vẫn kém hơn dân thể dục.

Cho nên bắt đầu hiệp cuối, Diệp Cửu Chiêu ra nghỉ ngơi, thay người mới, điểm số vừa kéo gần lại bị kéo giãn trong nháy mắt.

Tôn Hạo Dương bóp vai cho anh, thầy huấn luyện đến hỏi: “Còn chơi được không?”

Diệp Cửu Chiêu thờ hờn hờn một hơi, đột nhiên quay đầu về phía sau, Cố Loan Loan đang nghiêm túc xem trận đấu, giống như cảm giác được tầm mắt của anh, hơi cúi đầu.

Thấy anh nhìn mình, đầu tiên là sùng sốt, sau đó cô hơi hơi mỉm cười, dùng tay ra dấu V (victoria), mi mắt cong cong. Diệp Cửu Chiêu nhẹ nhàng cười, đứng lên, nói: “Thay đổi người đi.”

Sáu điểm nói nhiều không nhiều, nói ít không ít, là ba quả hai điểm hoặc hai quả ba điểm.

Thời gian kết thúc trận đấu chỉ còn bảy phút đếm ngược.

Diệp Cửu Chiêu tránh thoát khỏi số 10, ném vào một quả hai điểm, điểm số còn chênh bốn điểm.

Thời gian kết thúc trận đấu chỉ còn sáu phút đếm ngược.

Số 10 áp đảo số 22 bên đại học D, truyền bóng cho số 9, số 9 không ném vào quả ba điểm liền truyền cho số 7, số 7 ném vào quả hai điểm, điểm số lại chênh sáu điểm.

Thời gian kết thúc thi đấu còn năm phút đếm ngược.

Trình Trang chuyền bóng cho Diệp Cửu Chiêu, Diệp Cửu Chiêu bị đề phòng gắt gao, lại chuyền về cho Trình Trang—ll.eee,,,,quy,,,,don,,,,--Trình Trang dẫn bóng đến phía dưới rổ, một trận tranh đoạt, anh cắn răng, nhảy lên, số 9 dùng tay đám lên phạm quy. Trình Trang được hưởng phạt bóng, được hai điểm, điểm số còn chênh bốn điểm.

Thời gian kết thúc thi đấu còn bốn phút đếm ngược. Đại học X bắt đầu câu giờ, chậm rãi truyền đến truyền đi, kéo dài tới thời gian chỉ còn ba phút.

Bên đại học D khê căn môi, đều bắt đầu liều mạng, đây là cơ hội cuối cùng để bọn họ vào được top mười sáu đội mạnh!

Bóng trong tay số 7, số 7 cao gần hai mét, Diệp Cửu Chiêu tiến lên, ngăn cản đường bóng này. Anh lao tới quá mạnh, số 7 vô thức giơ tay. Đánh úp bắt ngờ, anh đoạt được bóng, lập tức ném cho Trình Trang, bản thân ngã lăn trên mặt đất, lăn mạnh một vòng.

Cố Loan Loan ở hàng thứ ba, có thể thấy rõ tay anh bị xước da, chảy máu, đôi mắt liên trùng lớn. Diệp Cửu Chiêu đứng lên, lắc đầu với thầy huấn luyện, lại dời mắt về.

Trình Trang nhận được bóng, ném cho số 22, số 22 lại truyền cho một đồng đội khác, đến gần rổ thì thấy có đầy người vây, lại truyền về cho số 22.

Số 22 tiếp nhận, nhảy lấy đà, vào!

Điểm số chỉ chênh hai điểm, thời gian chỉ còn phút cuối.

Bóng ở trong tay đại học X, bọn họ không nhanh không chậm, hạ quyết tâm câu giờ tới khi kết thúc.

Diệp Cửu Chiêu nháy mắt với Trình Trang, Trình Trang liền lao về phía số 10, số 10 cho rằng Trình Trang muốn phạm quy, nên không ném bóng cho đồng đội, hai tay truyền bóng qua lại, chờ Trình Trang chạy qua đoạt liền giả vờ ném ra ngoài sân.

Trình Trang phanh gấp ở trước mặt cậu ta, mắt thẳng bằng hơi nghiêng qua một bên, không có đụng tới số 10. Mà bên này, Diệp Cửu Chiêu đã cướp được bóng rồi!

Lại một lần nữa cướp đoạt bóng từ trên tay số 10.

“A a a! Đại học D cố lên!”

“Đại học D! Cố lên!”

“Đại học D!”

“Cố lên!”

“A a a!”

.....

Toàn sân hò hét, Cố Loan Loan cũng kích động kêu lên, mấy nữ sinh sắp khăn cả giọng.

“Mười, chín, tám, bảy.....”

Còn bảy giây, mà Diệp Cửu Chiêu còn đang ở nửa sân bên này, dùng sức ném bóng cho một tuyển thủ bên đại học D đang ở vạch ba điểm.

“Sáu, năm, bốn.....”

Người đón được bóng bị bao vây, mắt thấy không giữ nổi bóng, cắn răng tránh thoát bọn họ, nhảy lên, lại ném cho Diệp Cửu Chiêu.

“Ba, hai.....”

Diệp Cửu Chiêu cũng luống cuống, bây giờ anh còn cách vạch ba điểm một khoảng nữa!

“A a a!”

Đây là Diệp Cửu Chiêu kêu, ngay lúc hô đến “Một”, anh dồn sức xuống chi dưới, dưới chân dùng sức bật cao,---ll,,ê,quy,,,,don,,,,---- cả người kéo cong, bộc phát ra một nguồn năng lực, trong tiếng thét liền ném bóng đi.

Bóng nện vào bảng gỗ, trượt xuống dưới, đánh vào khung gỗ, xoay tròn một chút. Toàn trường im lặng, ngừng thờ nhìn bóng.

“Keng! Keng! Keng!”

Mỗi một tiếng đều như nện vào lòng mọi người, Cố Loan Loan dùng tay che miệng, tròn to mắt nhìn quả bóng, tròn mắt xoay tròn theo nó. Trong lòng khẩn trương, quên luôn cô vũ cho đại học D.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cung Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Leo cửa sổ

“Keng!” Đến cuối cùng, nó hơi hơi đảo liên rót vào trong vòng tròn.

“A a a a a!!!”

“A a a!!!”

“A a a!!!”

.....

Toàn trường chỉ có tiếng thét chói tai, Cố Loan Loan che miệng ngăn đi tiếng thét, mấy đồng đội chạy ào qua ôm lấy Diệp Cửu Chiêu, Trình Trang thì căng vừa kêu vừa bám trên người anh.

Trong tiếng la, Diệp Cửu Chiêu quay đầu lại, thấy Cố Loan Loan cũng che miệng hoan hô, trong lòng liền nóng lên.

Anh là một người đàn ông ích kỷ, anh không hề có cảm giác vinh dự gì vì tập thể, nghĩ chiến thắng chỉ có duy nhất một nguyên nhân, đó là không muốn thất bại ở trước mặt cô.

Đối lập với đại học D đang hưng phấn, đại học X chỉ có tức giận. Thua ở một giây cuối cùng, không ai có thể tâm bình khí thản được, nhìn đại học D và đám đông đang hoan hô, bọn họ hận không thể xông lên đánh lộn một trận.

“Qua đây.” Thầy huấn luyện vẫy tay với bọn họ, đợi mọi người vây quanh, nở nụ cười, giờ ngón cái lên.

“Đi, đến phòng thay đồ, thay quần áo chuẩn bị đi ăn cơm!”

Diệp Cửu Chiêu nhìn theo Cố Loan Loan, cô đã đứng lên, chuẩn bị đi ra ngoài cùng ban bè. Hiện tại bên ngoài hẳn là đang mưa đi?

“A! Mưa lớn như vậy, về thế nào đây?”

Trước cửa nhà thi đấu đứng đầy người, lúc các cô từ trường học đến, trời còn tạnh ráo, giờ có nhiều người không mang theo ô lăm.

“Đội mưa tạnh đi.” Cố Loan Loan cầm một cái ô, nhẹ giọng nói, ---ll,,ê,quy,,don,,,,---trong bốn người các cô chỉ có mình cô mang ô, vẫn nên đứng chờ rồi cùng nhau về thôi.

“Này phải đợi đến khi nào đây?” Đường Tĩnh oán giận hai tiếng, rồi khoác tay Cố Loan Loan.

“Hôm nay Diệp Cửu Chiêu quá ngầu!”

“Ừ, đúng, Diệp Cửu Chiêu đúng là văn võ song toàn.” Điều Lâm gật đầu phụ họa.

“Đáng đáp số 10 cũng được, đáng tiếc lại là đối thủ, còn có Trình Trang cũng không tồi!”

“Xem một trận bóng rổ thật sự là nhiệt huyết sôi trào!”

Điểm này khiến Cố Loan Loan gật đầu, đúng là rất kích động, trái tim lúc dâng lên rồi hạ xuống. Mấy người vừa chờ vừa trò chuyện, bắt đầu đi đầy mặt.

“Nếu không Loan Loan cầm ô đi, chúng mình chạy về đi, cơn mưa này còn kéo dài đấy, còn thời gian đóng cổng nữa. Hiện tại đã hơn mười giờ, chạy nhanh thì mười một giờ có lẽ là về được.”

Cố Loan Loan lắc đầu, đáp: “Sao thế được, mưa lớn như vậy, ai có thể chịu đựng hơn nửa tiếng chứ?”

“Cố Loan Loan.” Đang rối rắm liền thấy ba người Diệp Cửu Chiêu, Trình Trang, Tôn Hạo Dương đứng ở đằng sau, sau khi Tôn Hạo Dương gọi cô, lại vẫy vẫy tay, ý bảo cô đi qua.

Cố Loan Loan sững sốt, Đường Tĩnh ở bên cạnh dùng sức đẩy cô, giục: “Mau đi đi!”

“Ồ.....”

Đi qua, trên tay Diệp Cửu Chiêu cầm một cái ô, Tôn Hạo Dương liền riu rít: “Đàn em Loan Loan, anh Cửu đưa ô cho em!” Sau đó lấy cái ô từ tay Diệp Cửu Chiêu, đưa cho Cố Loan Loan.

“A? Vậy còn các anh.....”

“Bọn anh có xe của trường học đón đưa, không sao, mau trở về đi, trên đường nhớ cẩn thận.” Diệp Cửu Chiêu nghiêm túc nhìn cô, anh vẫn mặc quần áo thi đấu, nói chuyện thông thả, lộ ra vẻ biếng nhác sau khi vận động.

“Vâng, cảm ơn.”

“Cảm tạ cái gì! Đàn em Loan Loan đi nhanh đi, hoặc là ngồi xe cùng bọn anh nhé?”

Cố Loan Loan vội vàng lắc đầu, bạn cùng phòng còn đang đợi cô đấy.

“Em đi trước, cảm ơn, ngày mai gặp lại.”

Bước nhanh rồi đi, cô có chút không dám nhìn vào đôi mắt của Diệp Cửu Chiêu, đôi mắt ấy như muốn hút cô vào.

“Loan Loan!” Đường Tĩnh chớp mắt nhướng mày.

“Tôn Hạo Dương đối xử với cậu cũng tốt thật đấy, cố ý đến đưa ô, cậu hãy đi theo anh ấy đi!”

“Nói bậy gì đó? Tôn Hạo Dương không thích mình, thật đấy!”

Đường Tĩnh bày ra vẻ mặt rõ ràng không tin. Cố Loan Loan không để ý tới cô, đưa ô cho bọn họ, giục: “Đi thôi.”

Đường Tĩnh không nhận, còn nói: “Mình đi chung với cậu.”

“Không được, mình muốn che chung ô với Thẩm Thẩm.”

Đường Tĩnh chu môi, nói: “Chúng mình che ô nhỏ, cái này là người ta cho cậu mượn, mình cũng không dám dùng đâu.” Sau đó lấy cái ô nhỏ, vui vẻ nói: “Đi đi đi!”

Cơn mưa thật sự rất lớn, rót vào ô kêu loạt xoạt, bốn người các cô một trước một sau, trong lúc ấy không hề nghe được tiếng nói chuyện.

Cố Loan Loan và Nạp Thẩm rất an tĩnh, qua một hồi lâu mới nghe thấy Nạp Thẩm hỏi một câu: “Loan Loan.....Cậu và Trình Trang rất quen thân sao?”

Loan Loan lắc đầu, đáp: “Không thân, mới nghe nói qua.”

“Người này thế nào?”

“Ừm....Anh chàng đào hoa....” Suy nghĩ một hồi lâu, cô rặn ra bốn chữ này.

Nạp Thẩm không nói gì, cô vẫn hiểu rõ ngoại hình của mình,--ll,,equy,,,don,,--vừa cao, vừa thô kệch lại còn hơi mập, mặt mũi khó coi, không có tư cách để thích một người ưu tú như vậy .....

Cố Loan Loan kéo cô, nhẹ giọng nói: “Không có việc gì, có lẽ khi cậu biết rõ anh ta thì sẽ không thích nữa.”

Nạp Thẩm gật đầu, cả một đường im lặng.

Diệp Cửu Chiêu nhìn màn mưa bên ngoài, thật sự có chút lo lắng, mặc áo khoác, mượn ô đi ra ngoài.

“Các cậu đi trước, đừng chờ mình! lát nữa mình sẽ đi tìm các cậu!”

Nói xong bước nhanh đi ra ngoài. Thầy huấn luyện vừa đưa mấy sinh viên khác lên xe, rồi quay về tìm bọn họ.

“Diệp Cửu Chiêu đâu?”

“Cậu ấy bảo bọn em đi trước.....”

“Cậu ta lại đi đâu rồi?!” Thầy huấn luyện nổi giận.

“Tiễn gái về.....”

Thầy huấn luyện:??

Diệp Cửu Chiêu tiễn gái? Cái gì vậy?

Một đường không xa không gần đưa các cô đến cổng ký túc xá, chỉ là giáo viên đã đóng cửa, bốn người đứng ở đó thảo luận gì đấy. Diệp Cửu Chiêu đang nghĩ tới cô nên đi qua hay không, liền thấy một cảnh khiến anh tròn tròn mắt.

Chỉ thấy Cố Loan Loan leo lên cửa sổ tầng một, rồi trèo lên mép lan can, hướng lên trên từng chút, treo ở ban công tầng hai.

“Này? Có ai không?”

Diệp Cửu Chiêu nhìn mà hãi hùng khiếp vía, hận không thể đi lên kéo cô xuống đánh mông một trận! Nhưng giờ cô đang trong tình thế nguy hiểm, Diệp Cửu Chiêu cũng không dám ra tiếng, chỉ chậm rãi đến gần một chút, chuẩn bị đỡ người.

Cửa ban công tầng hai mở ra, một cô gái hoảng sợ nhìn bọn họ, không biết Cố Loan Loan nhẹ nhàng nói gì đó, lại có một cô gái nữa đi đến, hai người cùng kéo cô lên. Ba người kia cũng làm theo như thế.

Diệp Cửu Chiêu mở ô, cách xa một chút, anh thật sự là được mở mang tầm mắt rồi! Nam sinh bọn họ cũng leo cửa sổ nhưng dù sao vẫn là thiếu số, phần lớn là không vào được đành phải ở bên ngoài. Vậy mà mấy cô gái đó lại có thể leo cửa sổ vào được kìa?!

Còn có Cố Loan Loan là người đầu tiên leo lên nữa, lá gan cũng lớn đấy nhĩ?! Diệp Cửu Chiêu nghiêng răng nghiêng lợi, rất muốn đánh mông cô.

Mà bên này, bốn người vào xong liền nói lời cảm ơn với đàn chị trong ký túc xá, đi ra ngoài từ cửa chính, chạy nhanh về phòng mình.

Cố Loan Loan hoàn toàn không biết nhất cử nhất động của mình đều bị người ta thu hết vào trong mắt, cũng không biết người kia đang nghiêng răng nghiêng lợi muốn trừng phạt cô.

*****

Đám người Diệp Cửu Chiêu phải đến một tỉnh khác để thi đấu phân tranh vào top bốn đội mạnh, thi đấu là trung tuần tháng 11.---ll,ê,quy,,,don,,,,,Buổi chiều đại học D đấu với đại học C, buổi tối là với đại học S, chiến thắng thì vào top bốn đội, thua một hiệp cũng vô duyên với top bốn.

Chiều hôm đó Cố Loan Loan có tiết, nhưng đó cũng là lần duy nhất cô lên lớp mà không nghe giảng.

Cô và Nạp Thẩm cùng nhau theo dõi trên di động của cô, đầu năm nay tiếp sóng, hình ảnh hơi mờ, không thể bằng xem trực tiếp, nhưng cũng có thể nhìn thấy rõ dáng vẻ đồ mồ hôi của tuyển thủ. Màn ảnh thường thường kéo gần, khuôn mặt Diệp Cửu Chiêu xuất hiện trên màn hình.

Anh cũng không thua gì mình tinh hay xuất hiện trên ti vi, hai người xem đến nghiêm túc, phập phập phồng phồng theo diễn biến trận đấu.

Lúc tan học, trận thi đấu cũng kết thúc, đại học D thắng. Cố Loan Loan che miệng cười, đè nén sự hưng phấn của mình.

“Xem thi đấu à?”

Cố Loan Loan gật đầu.

“Thắng sao?”

Cố Loan Loan tiếp tục gật đầu, vẻ mặt còn hưng phấn.

“À.....Diệp Cửu Chiêu lợi hại nhĩ!”

Cố Loan Loan đột nhiên sững sốt.

Hả? Hình như là một giọng nam đang hỏi? Quay đầu lại, là một ông lão.....Mập mập?

Sét đánh giữa trời quang! Cố Loan Loan hoảng hốt, chợt nhớ ra hình như có ai nói qua hôm nay chắc có chuyện gia đến.....Dự giờ.....

Xong rồi.....

“Cô bạn nhỏ có biết hôm nay học gì không?”

Cố Loan Loan cứng đờ gật đầu, cô đã không dám ngẩng đầu nhìn giảng viên đã đen mặt ở trên bục giảng nữa.

“Rồi, em nói qua đi!”

“Công trình... Công trình thủy văn học.....Chương 2...Thủy văn tuần hoàn và hình thành dòng chảy.....”

Cố Loan Loan trả lời ấp úng, ông lão kia lại hỏi vài vấn đề chưa được học đến.

“Sao em biết? Đọc sách trước rồi à?”

“Không có việc gì...Liền xem qua.....”

Ông lão híp mắt lại, đôi má lúm đồng tiền giống như của Cố Loan Loan liền hiện lên trên gương mặt mập mạp của ông. Chỉ thấy ông lão vỗ bàn tay béo múp xuống mặt bàn, nói: “Cô bé, tôi coi trọng em!”

Cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cung Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Lưu Nham Thạch

Cố Loan Loan ngậy ngốc đi ra khỏi phòng học, hai mắt đại ra.

“Cho nên...Cậu được vào phòng thí nghiệm của học giả Lưu Nham Thạch à?!” Bên cạnh, Diêu Lâm còn kích động hơn cô.

“Loan Loan, đây là chuyện tốt đấy.”

Cố Loan Loan gật đầu, đáp: “Minh biết..... Nhưng..... Niềm vui tới quá nhanh.....”

Cô còn thấy hơi kinh ngạc.....

*****

Đại học D thắng trận bóng đầu, nhưng ở trận thứ hai, tất cả mọi người đều biết xác suất thắng không lớn. Đối thủ là đại học S đã đứng nhất hai năm liên tục, đại học D chính là may mắn lọt vào mười sáu đội mạnh, muốn chiến thắng đội đứng đầu năm ngoái là chuyện không dễ dàng.

Cho nên, cuối cùng đại học D bị thua mười hai điểm, cũng không có ai trách bọn họ, cuối cùng bọn họ đã xếp hạng thứ sáu, đối với danh hiệu này, từ hiệu trưởng ở trên, đến toàn thể học sinh ở dưới, đều vô cùng vui sướng.

Hạng sáu có ý nghĩa gì? Ý nghĩa là đại học D có thể viết vào hồ sơ năng lực một câu: Hạng sáu CUBA!

Hưởng ứng lời kêu gọi của Quốc gia, trường học phải phát triển toàn diện về Đức, Trí, Thể mỹ, đủ để thấy danh hiệu hạng sáu quan trọng với đại học D đến đâu!

Hiệu trưởng vui sướng mấy ngày, nên thưởng cho những “Anh hùng” kia thế nào đây? Bàn tay vung lên, cần thiết khen ngợi, bảng thông báo viết mấy ngày liên tục.

Cái tên Diệp Cửu Chiêu này càng thêm như sấm đánh bên tai.

*****

“Diệp Cửu Chiêu.”

“Thầy Lưu?”

Diệp Cửu Chiêu sửng sốt, anh vừa mới về trường học đã bị Lưu Nham Thạch tìm được rồi. Đồi trước không có thi đấu bóng rổ,---
...,llee..quy,,don.....nhưng Lưu Nham Thạch tìm được anh cũng là vào tầm hai ngày này.

Phải nói mấy năm nay ông cứ muốn kéo anh vào nhưng Diệp Cửu Chiêu không đồng ý, ông cũng không cưỡng cầu. Mà năm nay, nghiên cứu sinh chủ lực của ông đều tốt nghiệp hết, nhu cầu cấp bách cần nhân tài mới, nên ông mới mặt dày lôi kéo anh vào.

“Có hứng thú gia nhập đội của chúng tôi không? Có nữ sinh khóa dưới xinh đẹp lắm~”

Diệp Cửu Chiêu đột nhiên cười khế, vẫn là lời đạo đầu như đời trước, chẳng qua đời trước anh đã từ chối ngay. Sau lại bị ông già quần lầy, vào hỗ trợ một hạng mục, Cố Loan Loan cũng giúp đỡ, một lần lưu lại chính là hơn nửa năm.

Điều nên tới, vẫn là giống hệt kiếp trước.

“Cậu đừng vội từ chối, tôi.....Hả? Cậu đồng ý sao?!”

Lúc này đổi thành Lưu Nham Thạch ngây người, vậy là đáp ứng rồi hả? Đơn giản như vậy sao? Ông đây còn chiêu độc chưa có sử dụng đâu?!

“Khi nào thì bắt đầu?”

“Mai, mai.....Tối mai tụ họp....”

“Vâng!” Nói xong xoay người rời đi, Lưu Nham Thạch đứng tại chỗ.

Cậu ta đồng ý rồi hả?

*****

Ngày đội nhóm tụ họp là lần đầu tiên Diệp Cửu Chiêu gặp Cố Loan Loan ở đời trước. Ngày đó so với bây giờ lại chậm hơn nửa tháng, thời tiết còn hơi lạnh, trong quán cafe ấm áp, anh đã gặp được một cô gái còn ấm nóng hơn cả cafe.

Nhưng mà tạo hóa trêu người, vận mệnh lại giầy vò một cô gái ấm áp thành một tấm bia mộ lạnh lẽo.

“Diệp Cửu Chiêu?” Cố Loan Loan chớp chớp mắt, lại nhìn số phòng, đúng là phòng này mà?

Là người mới, cô liền đến trước nửa tiếng,---ll.ê.quy....don,,,,,thế nhưng vẫn còn người đến sớm hơn cô ư? Còn là Diệp Cửu Chiêu nữa?

Ánh mắt Diệp Cửu Chiêu dịu dàng hẳn lên, cười với cô, đáp: “Ừ, là cùng một nhóm.”

Đầu tiên là kinh ngạc trừng mắt nhìn một chút, sau đó Cố Loan Loan rút rè ngồi ở trên sofa.

“Ngồi xa như vậy làm gì? Lại đây.”

Cố Loan Loan lại dịch một chút, cách anh gần một chút. Diệp Cửu Chiêu không nói gì, tiếp tục nhìn cô. Cố Loan Loan lại dịch, lại nhìn, dần dần hai người đã an vị trên cùng một ghế sofa.

“Em mặc như thế không lạnh sao? Nên mặc ấm một chút.” Vừa nói vừa đưa thực đơn cho cô, Cố Loan Loan tiếp nhận, tùy tay chọn một món.

“Nóng một chút.” Đây là Diệp Cửu Chiêu bổ sung.

“Cảm...Cảm ơn Học trưởng.”

“Ừm?”

“À... Diệp Cửu Chiêu.”

Đối phương vừa lòng cười cười, Cố Loan Loan ngồi thẳng tắp, khắp quán cafe đều tràn đầy hơi thở ấm áp.

“Diệp Cửu Chiêu? A, đây là bạn gái cậu hả?”

Cố Loan Loan vừa bung ly cafe lên, tay liền hơi run, người bên cạnh lại lên tiếng: “Cậu quản nhiều đấy.”

“Không.....Không, không phải.”

“Là còn chưa theo đuổi được đúng không?” Một cô gái bước vào, tiếp nhận câu chuyện.

Cố Loan Loan càng xấu hổ.

“Được rồi, đừng bắt nạt em gái nhỏ, đây chính là em út trong nhóm mình. Trước tiên xin giới thiệu với em, đây là Lý Tố, nghiên cứu sinh năm hai, anh là Chương Bình An nghiên cứu sinh năm hai, còn có Quách Tường chưa đến, hôm nay cậu ấy có việc bận không tới được. Còn có một người mới vô nhóm nhưng chưa từng gặp qua. Người bên cạnh em chắc không cần giới thiệu đi?” Chương Bình An làm mặt quỷ, cười mờ ám với bọn họ.

Cố Loan Loan rút về sau, cố gắng giảm bớt sự tồn tại của mình, đáp: “Em tên Cố Loan Loan, sinh viên năm nhất.”

“Ừ! Chúng tôi đều biết em! Em gái, số QQ để bọn anh thêm vào nhóm”

Cố Loan Loan sững sốt, sau đó lấy một chiếc điện thoại cục gạch ra, nói: “Em không thể lên mạng. ....”

Chương Bình An sững sốt, đầu năm nay di động dần dần phổ biến, điện thoại cục gạch cũng có kha khá. ---...,ll,e,quy,,,don,,,,,Nhưng tới nơi khác học đại học, trong nhà có khó khăn thì cũng phải dành dụm mua một cái hiện đại chút chứ.

“Em dùng cái này đi.” Diệp Cửu Chiêu lấy một chiếc di động từ trong túi ra.

“Không cần, em vốn định ngày mai đi mua.”

Cố Hoa Nhiễm vốn định trước khai giảng thì mua cho con gái, là do Cố Loan Loan cảm thấy không cần thiết. Sau đó, định mua trong dịp Quốc khánh mà vì chuyện của cha nên cô chưa mua được.

Bản thân cô cảm thấy không có gì quan trọng, nhưng hiện tại nếu phải dùng, vậy mua một cái đi.

“Ừ, em biết cách chọn di động không?”

Cố Loan Loan lắc đầu.

“Ngày mai anh sẽ đi mua cùng em.”

Lý Tổ cười mờ ám, nhìn hai người bọn họ.

“Xin chào các đàn anh, đàn chị.” Một nam sinh khác bước vào, khuôn mặt trắng trẻo sạch sẽ, nói chuyện vô cùng lễ phép, cũng là người mới vào nhóm.

“À, Đàm Tư Ngữ hả?”

“À, vâng, tôi là Đàm Tư Ngữ, năm ba đại học Địa chất.”

Mấy người hàn huyên vài câu, Lưu Nham Thạch mới chậm rãi đến, trong tay cầm một cái bát không biết là đồ ăn gì, miệng nhai, khuôn mặt bụ bẫm dần thành một cục.

Cố Loan Loan thật sự khó có thể nghĩ được ông là chuyên gia, học giả Lưu Nham Thạch trong truyền thuyết.

“Ồ, tới hết rồi hả? Mau gọi cho tôi tách cà phê, tôi còn chưa ăn gì đâu.”

Cố Loan Loan nhìn đồ ăn vặt trong tay ông, là một gói lớn, khoe miệng liền giựt giựt.

Lưu Nham Thạch giống như có mắt trên trán, lập tức ngừng đầu, nói: “Cô bé, không biết có thể ăn được là phúc phần à!”

Cố Loan Loan xấu hổ cười.

“Đó không phải là phúc, mà là mậ.” Diệp Cửu Chiêu nói tiếp.

“Tên nhóc thôi nhà cậu!” Rồi chú ý tới hai người bọn họ ngồi gần nhau, liền lộ ra vẻ mặt giật mình hiểu ra, cười híp cả đôi mắt nhỏ.

“À~ Tôi đã hiểu ~ Không trêu cô gái nhỏ của nhà cậu nữa, tôi nói chính sự đây. ....”

Lúc Lưu Nham Thạch không đứng đắn là rất không đứng đắn, nhưng khi ông đã nghiêm túc lên thì đúng là hù người.

Dăm ba câu, cái gì cũng giao rõ ràng mạch, giao cho bọn họ từng hạng mục trong dự án đầu tiên của bọn họ.

Lúc nghỉ hè, ông dẫn Chương Bình An, Lý Tổ và một vài vị đàn anh, đàn chị đã tốt nghiệp đến Thanh Hải, --ll.,e,euy,,,don----thu thập được khá nhiều số liệu. Hiện tại, hạng mục đầu tiên chính là dùng số liệu ấy từ phân tích cấu tạo địa chất của vùng Thanh Hải.

Đây là nhiệm vụ đầu tiên, trước mắt của bọn họ.

Cuộc họp nhỏ này kéo dài một tiếng, Lưu Nham Thạch uống cà phê, ăn hết đồ ăn vặt, lại ăn thêm đồ ngọt rồi nắc lên một cái.

“Có vấn đề gì không? Không thì tan đi.”

Lưu Nham Thạch đứng lên đầu tiên, Chương Bình An còn nhanh chân chạy trước, chạy hai bước lại quay về kéo Đàm Tư Ngữ xuống lầu. Cố Loan Loan còn đang mờ mờ, người bên cạnh đã kéo cô, bước nhanh ra ngoài.

“Này... Này.....”

Lưu Nham Thạch vừa đến đầu cầu thang, vì mậ quá nên chạy chậm, bị bọn họ vượt qua rồi. Ở đằng sau, Lý Tổ cũng chạy vượt qua ông, còn nói:

“Cảm ơn thầy đã mời khách!”

Rồi sau đó Cố Loan Loan nghe được rõ một câu: “Mấy đứa nhóc này!”

Chạy đến dưới lầu, Diệp Cửu Chiêu buông tay cô ra, Cố Loan Loan ngược ngược dứt tay vào túi áo. Lý Tổ cười cười đi sát qua bọn họ còn lộ ra ý cười mờ ám.

Cố Loan Loan càng ngược ngược.

“Cái kia.....”

“Em quen ông ấy lâu sẽ biết, người đi cuối cùng sẽ phải mời khách.”

“Hả?”

“Anh đưa em về, ngày mai khi nào đi thì gọi anh.”

Cố Loan Loan gật gật đầu, một đầu mờ mịt được anh đưa về ký túc xá.

Sau khi đã quen Luru Nham Thạch được một thời gian, Cố Loan Loan mới biết được lý do. Tuy Luru Nham Thạch là một chuyên gia, nhưng lại là một chuyên gia khá nghèo. Ông có rất nhiều hạng mục là hết kinh phí, nhưng ông vẫn gánh lấy, cho nên luôn là một chuyên gia vô sản.

Nếu như bởi vì ông ấy không có tiền làm nghiên cứu thì sinh viên cũng có thể mời ông ấy ăn, nhưng rốt cuộc là ông ấy vẫn phát tiền lương đấy.

Quan trọng là người này là ‘tặc khẩu’, mỗi khi phát tiền lương đều có đủ lý do để khấu trừ, bạn nói xem ông ấy nghèo đến mức nào đi.

Bạn xem mỗi ngày trên tay ông ấy đều cầm đồ ăn vặt, lượn lờ khắp nơi, nuôi bản thân càng ngày càng béo, cho nên nhóm của ông vẫn luôn có một tôn chỉ: Luru Nham Thạch mời khách càng nhiều sẽ không còn tiền mua đồ ăn vặt, là có thể giảm béo.

Đương nhiên, có bao nhiêu tiền lương bị ông lừa gạt, cắt xén oan uổng, cũng chỉ có đương sự mới biết.

“Đã về à? Sao rồi?” Diêu Lâm chớp đôi mắt tò mò hỏi.

Là một sinh viên, được tham gia vào nhóm chuyên gia, học giả tốt nhất, đó là điều mà mọi người luôn hướng tới.

Cố Loan Loan sờ sờ cằm, nghĩ đến Diệp Cửu Chiêu, lại nghĩ đến Luru Nham Thạch, cuối cùng phun ra mấy chữ: “Một lời khó nói hết.....”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cung Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Hoa quế

Cố Loan Loan đứng ở dưới lầu, di di chân, trên tay cầm di động.

Làm sao bây giờ?! Hoàn toàn không dám gửi tin cho Diệp Cửu Chiêu..... Nếu không cứ lặng lẽ đi nhĩ?

Sau khi ra quyết định này, trái tim còn treo lơ lửng liền hạ xuống, cô xoay người, bước chân nhẹ nhàng quẹo phải.

Đi hai bước rồi chân cứng đờ, chàng trai đứng dưới tầng cây hoa quế kia rõ ràng là nam thần Diệp mà cô vừa định trốn tránh.....

“Khụ....Diệp Cửu Chiêu, anh tới rồi à?”

Cố Loan Loan giả vờ bình tĩnh, đáng tiếc đôi mắt cứ đảo loạn, không dám nhìn anh. Diệp Cửu Chiêu đến gần, cười khê, cũng không vạch trần cô.

Hai người đi dọc theo sân thể dục về phía cổng trường, tám giờ sáng chủ nhật, trên đường vẫn khá vắng vẻ, hầu như mọi người còn đang ngủ, khó có được một ngày cuối tuần, nhưng trời đã dần dần vào mùa đông lạnh giá rồi.

Lúc này mặt trời dần ló dạng, chiếu lên thân người, hai người bọn họ đón nắng mà đi, cả người ấm áp dào dạt.

Diệp Cửu Chiêu hơi liếc cô gái đi bên cạnh, lại thật sâu thở ra một hơi, thật tốt quá.

“Chúng ta đi bộ hay là gọi taxi?” Đây là Cố Loan Loan hỏi, từ trường học đến khu mua sắm gần nhất chỉ mất hai mươi phút đi bộ, không xa không gần, thật sự là một khoảng cách bất tiện.

Diệp Cửu Chiêu cười khẽ, đáp: “Chúng ta đi bộ thôi.” Muốn ở chung với em thêm một lát.

Ánh dương sáng ngời có chút lóa mắt, tim Cố Loan Loan đập thình thịch, Diệp Cửu Chiêu cười cũng chói mắt như ánh dương.....

Có rất nhiều mẫu điện thoại đáng yêu, năm nay thịnh hành vài kiểu nắp trượt và nắp gập, đương nhiên dòng cảm ứng cũng từ từ xâm nhập thị trường.

Nguyên nhân quan trọng nhất mà Diệp Thế Sâm không muốn chuyển sang lĩnh vực thương mại điện tử chính là thị trường điện thoại hay đổi mới, mỗi ngày một kiểu, thị trường lại rộng lớn.

Kiếp trước, sau khi anh tốt nghiệp xong đã hướng nhà họ Diệp đến gần ngành thương mại điện tử, nhưng tóm lại, thương mại điện tử vẫn không được đầy đủ---ll,q.uy....don,,,,Hiện tại, anh và cha mình - Diệp Thế Sâm đã làm dần từng bước, đồng nghĩa với có thể nắm bắt được cả hai thị trường.

Khoảng thời gian trước Diệp Cửu Chiêu đã đưa cho Diệp Thế Sâm một phần tài liệu về loại điện thoại thông minh (smart phone), bộ phận kỹ thuật của tập đoàn Diệp thị như phát triển rồi. Diệp Thế Sâm cũng quá vui mừng.

Nếu như nhà họ Diệp có thể tung ra chiếc điện thoại thông minh đầu tiên có thiết kế đẹp, tính năng tốt, mà bên trong lại vượt trội, vậy nhà họ Diệp có thể ăn được một miếng bánh kem lớn trên thị trường di động!

Song Cố Loan Loan giống như không thích nổi những mẫu di động thịnh hành này, cô chọn máy bấm phím, mặt trên là màn hình, phía dưới là phím bấm.

Màu đen, rất mỏng, dát nhẹ vào túi quần bò là lọt, không hề vướng víu.

Diệp Cửu Chiêu cảm thấy, cảm thấy khá ổn, tính năng cơ bản đều có. Lại quá hai năm, không, một năm, sẽ có rất nhiều loại di động càng tiên tiến xuất hiện, hiện tại mặc kệ mua loại nào, đến lúc đó sử dụng đều bất tiện.

Chiếc điện thoại đó của hãng Gionee, bản thân anh dùng dòng smart phone quen rồi, giờ các loại khác đều bị ghét bỏ, nhưng thoát nhìn Cố Loan Loan lại rất vừa lòng.

“Bao nhiêu tiền ạ?”

“Thưa cô, giá là 1699 tệ, chất lượng và chức năng đều là.....”

Nhân viên tiêu thụ nói tăng bốc, Cố Loan Loan nhún mày, cô biết di động khá đắt nhưng không ngờ lại đắt đến vậy.

Diệp Cửu Chiêu chỉ im lặng, năm nay di động đúng là rất đắt, nhưng sau đó thị trường sẽ có sự thay đổi lớn.

Cố Loan Loan đang rối rắm, Diệp Cửu Chiêu liền nhẹ nhàng nói: “Thích thì mua đi, anh có thể hội viên của khu này, có thể giảm giá, chỉ lấy 50% giá gốc.”

Giảm 50%? Hai mắt Cố Loan Loan sáng lên, rồi hơi ngượng ngùng mà chớp chớp mắt.

“Em mua đi, tiền em mua nó có thể tích điểm cho anh.”

Dùng sức gạt đầu,---ll,ê,quy,,,don,,,,lúc này Cố Loan Loan không hề hay biết, vì tấm thẻ giảm giá 50% này, Diệp Cửu Chiêu đã tiêu khối tiền.

Cố Loan Loan bỏ di động mới vào trong túi xách, thay sim của thành phố W, số lưu đầu tiên chính là của Diệp Cửu Chiêu.

‘Cận thủy lâu đài’, anh liền ở ngay bên cạnh cô.

* Cận thủy lâu đài tiên đắc nguyệt (Ở lâu gần nước nhìn thấy ánh trăng đầu tiên): ý chỉ ở gần người giàu có quyền thế/ sự vật thuận lợi thì là người đầu tiên được hưởng lợi ích

Đi ra khỏi khu mua sắm còn chưa đến mười giờ, Diệp Cửu Chiêu nhìn thời gian, đây là một thời điểm bất tiện, ăn cơm còn quá sớm, trở về lại luyến tiếc.....

“Trở về đi.” Cô gái ở bên cạnh đã đưa ra quyết định này.

“Vội sao?”

Cố Loan Loan lắc đầu, đáp: “Không vội.”

“Ừ, tình hình của cha em thế nào?”

Nói đến đây, mắt Cố Loan Loan sáng rực lên, vội nói: “Tốt lên nhiều rồi, thật sự cảm ơn anh, ông lão Trung y kia thật sự.....”

Diệp Cửu Chiêu nghe cô riu rít, trong lòng mềm nhũn, tựa như bong bóng nổi trên mặt nước.

.....

“Thật sao?! Em cũng rất thích Tiểu Vương Tử, em đã đọc nó ba lần rồi!” Đã sắp đến dưới lầu ký túc xá của cô mà hai người vẫn chưa tán gẫu xong.

“Đọc qua bản gốc chưa?”

Cố Loan Loan lắc đầu.

“Ồ chỗ anh có quyển đầu tiên, em muốn đọc không?”

Ánh mắt cô sáng lên, sau đó lại lắc đầu, buồn buồn nói: “Tiếng anh của em không tốt lắm.”

Đối phương cười khê, đáp: “Không sao, luyện tập thêm là được,---ll,ê,quy,,,don,,,,,anh cho em mượn, cứ từ từ mà đọc, không cần trả ngay.”

Đôi mắt Cố Loan Loan càng sáng, vội nói: “Vây em liền cảm ơn Học trưởng Diệp!”

“Ừm?”

“Cảm ơn anh Cừu! Hi hi ~”

Xoay người mang theo ý cười đầy mặt, cô bước nhanh vào ký túc xá, bước chân nhẹ nhàng.

“Loan Loan.”

Cố Loan Loan quay đầu lại, nghi hoặc đáp: “Dạ?”

Đối phương đứng ở dưới tầng cây hoa quế, tay rút trong túi quần jean, nhẹ nhàng cười, chỉ lắc đầu.

Cuối thu đã qua, lá hoa quế vẫn là màu xanh, sắc vàng óng ả của cây đã sớm vùi chôn trong đất.

Cố Loan Loan nhẹ nhàng hít vào, chỉ cảm thấy hương thơm đầy trời, cây hoa quế ở sau anh, tựa như sắp nở hoa ngay. Mùa đông tới rồi, mùa xuân sẽ còn lâu sao?

*****

Bước chân nhẹ nhàng, mang theo ý cười lên tầng năm, vừa lúc cửa phòng 513 mở ra.

“A? Loan Loan, cuối cùng cậu đã trở lại, Học ủy của các cậu có việc bận, bảo mình đến lấy bài tập của mọi người mang qua đó. Mình chờ cậu, cậu mau đi lấy đi.”

“À ừ, cảm ơn! Cảm ơn cậu!” Cố Loan Loan lập tức mở cửa, Tùy Thiển là Học ủy năm nhất của ngành Thủy văn Địa chất, hôm nay phải nộp bài tập của môn Công trình Thủy văn học.

Môn học này sắp kết khóa, lần này bài tập chiếm khá nặng, nếu không nộp sẽ mất 20% điểm học trình.

Cố Loan Loan đi vào không đến một phút đồng hồ đã ra tới, khua chân múa tay nói cảm ơn: “Cảm ơn, cảm ơn.”

“Chúng ta còn cần khách sáo vậy.”

Tùy Thiển nói xong liền xuống lầu, Cố Loan Loan cũng đóng cửa vào phòng.

“Loan Loan, cậu còn chưa nộp bài tập à?”

“Mình vốn định buổi sáng đi nộp, song sáng đi ra ngoài quá sớm liền quên mất.”

“Ừ, ừ, ừ, nộp rồi là được, mau đến đưa đi động mới đây!”

“Ai ai, mình lấy cho cậu, đừng nóng vội!”

.....

Bên này, Tùy Thiển xuống lầu, thấy một chàng trai đứng ngay dưới tầng cây hoa quế, vẫn không nhúc nhích, không biết suy nghĩ cái gì.

“Diệp Cừu Chiêu?”

Bị người gọi liền sức tỉnh, anh hồ hờn, thân nhiên nhìn cô ta một cái, rồi xoay người rời đi. Tùy Thiển siết chặt nắm tay.

Có chút tức giận nhìn theo bóng dáng anh, rồi sau đó cúi đầu, liền sững sờ. Chỉ thấy trên tập giấy viết ba chữ “Cố Loan Loan” ngay ngắn.

Nhất thời, trong lòng cô ta nảy mạnh, trong đầu hiện lên cảnh tượng khi về quê vào dịp Quốc Khánh, còn cả đôi mắt lạnh lùng của Diệp Cửu Chiêu.

Tùy Thiên tròn tròn mắt, tay run rẩy cầm một vài tờ tài liệu trên tập sổ.....

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cung Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Đố kỵ

Cố Loan Loan đến phòng thí nghiệm báo danh, mỗi người đều vội việc của mình, chào hỏi cô một cái lại bắt đầu vội vàng, rất nghiêm túc trật tự.

Cô nhìn quanh, không tìm được việc gì làm. Hơn chín giờ, Lưu Nham Thạch mới chậm rãi đi vào, trên tay còn cầm đồ ăn vặt.

“À, tiểu Loan Loan tới rồi~”

“.....” Tiểu Loan Loan?

“Em ngồi chờ một lát, chờ Diệp Cửu Chiêu tới, dẫn em đi!”

“Làm cái gì ạ?”

“Làm..... Thôi, em chờ cậu ta đến nói cho em.”

Lưu Nham Thạch tiếp tục ăn, thấy Cố Loan Loan còn đứng bên cạnh nhìn mình, nghĩ nghĩ, hỏi: “Ăn không?”

Cố Loan Loan đáp: “Cảm ơn thầy, em không ăn.” Ôm trong lòng ngực, luyến tiếc đầy mặt, còn hỏi người khác ăn không...

Lưu Nham Thạch gật gù đầu, lúc này rốt cuộc đã tuyển được một người giống như học trò nhỏ vào rồi!

Mười giờ Diệp Cửu Chiêu mới đến, vận âu phục, nhìn là biết vừa đi ra bên ngoài về.

“Cửu Cửu, đến đây, mau dẫn theo tiểu Loan Loan đi làm số liệu thủy văn đi!”

Cửu Cửu? Cố Loan Loan thề, cô thật sự thấy khóe miệng Diệp Cửu Chiêu giựt giựt mãnh liệt.

Đối phương vẫy tay với cô, nói: “Đi theo anh.”

Bên cạnh phòng thí nghiệm còn có một gian phòng nhỏ, có sofa, có bàn, còn có hai chiếc máy tính. Diệp Cửu Chiêu ngồi xuống, lại kéo một cái ghế ra, nói: “Qua đây, ngồi đi.”

Cố Loan Loan thành thật, ngoan ngoãn nhìn anh, chớp chớp đôi mắt to, tay Diệp Cửu Chiêu cọ cọ vào vạt quần, quá ngứa!

“Em nhìn đây, cặp tài liệu này là số liệu mới chúng ta cần dùng, rất nhiều số phải dùng đến thống kê thủy văn.---;;llele....quy,,,do,,,,, nnn---Em còn chưa học qua, trước không cần tự mình làm, anh sẽ dạy em từ từ.” Diệp Cửu Chiêu chỉ tay lên màn hình.

“Vâng.”

“Em nhìn chỗ này.....”

Một người giảng, một người nghe, một buổi sáng liền chậm rãi trôi qua, đến mười hai giờ, Diệp Cửu Chiêu nhìn thời gian, nói: “Được rồi, chúng ta đi ăn cơm đi.”

“À, vâng.”

Cố Loan Loan đeo túi xách định đi, Diệp Cửu Chiêu lại vươn tay giữ cổ tay cô. Hai người đồng thời nhìn vào hai tay, Diệp Cửu Chiêu giả vờ bình tĩnh buông tay.

“Quán ăn ở đằng sau cũng được, ăn xong rồi tiếp tục.”

Phòng thí nghiệm của bọn họ ở bên khu Đông, thuộc về khu nghiên cứu sinh, còn bao gồm khu của lưu học sinh. Đằng sau có khá nhiều quán ăn, người ăn cơm cũng không đông lắm, hoàn cảnh cũng khá tốt.

Diệp Cửu Chiêu mặc áo khoác, liền dẫn Cố Loan Loan theo, từ cửa sau đi ra ngoài, đi chưa đến 50m là có một quán.

Hai người mặt đối mặt, Cố Loan Loan cúi đầu, mẹ ơi, nam thần Diệp nhìn cô phát ngốc gì thế?!

“Hai vị ăn cái gì?” Một người phục vụ đi tới, tuổi khá lớn, nói chuyện tương đối tùy ý.

Diệp Cửu Chiêu đưa thực đơn cho Cố Loan Loan, cô lập tức xua xua tay, nói: “Anh chọn đi, em ăn cái gì cũng được.”

Đối phương không nói gì, gọi vài món ăn.

“Đều là món tủ ở đây, chắc là em sẽ thích.”

Mới vừa gọi món ăn xong, di động của Cố Loan Loan liền kêu lên, cô cầm tới, nhấn mở rồi ngây ngẩn cả người.

Diệp Cửu Chiêu thấy sắc mặt cô không tốt, bèn hỏi: “Làm sao vậy?”

“Lớp trưởng nói bài tập về công trình thủy văn học của em bị không điểm, còn nói thầy giáo bảo em không cần đi tìm thầy, thầy sẽ không nhận bài bổ sung.”

“Em đã nộp chưa?”

“Em nộp rồi, đích tay em giao cho bạn Ủy viên mà.” Môn học này kết thúc rồi, còn lại là kỳ thi vào hai tuần sau.

Diệp Cửu Chiêu nhú nhú mày, ngón tay gõ trên mặt bàn, hỏi: “Nộp lúc nào?”

“Ngày hôm qua, đưa cho Tùy Thiển.”

Anh ngừng tay, nhớ tới ngày hôm qua trên tay cô gái kia có ôm một chồng tài liệu.

“Em cách xa Tùy Thiển kia một chút, không phải là người tốt đâu.”

Cố Loan Loan cũng không ngốc, hơi ngẫm lại là hiểu ra, lúc đó chỉ có qua tay mỗi cô ấy, nếu xảy ra vấn đề cũng là ở chỗ cô ấy.

“Vì sao cô ấy lại hại em?”

“Đồ kị.”

Cố Loan Loan nhú mày, Diệp Cửu Chiêu lại nói: “Loan Loan, đừng xem nhẹ bất kỳ sự đồ kị nào của phụ nữ.”

Đời trước cô bị Diệp Gia Lâm bức tử, nguyên nhân gây ra chính là lòng đồ kị. Dù sao cũng là ‘Em gái’ trên danh nghĩa,---ll,,,ê,,,quy,,,,don,,,,----giờ Diệp Cửu Chiêu còn chưa ra tay trừng trị cô ta, nhưng chung quy cũng là chuyện sớm hay muộn.

Còn cả cô Tùy Thiển kia, hiển nhiên cũng không phải là người tốt gì.

“Vì sao cô ấy lại đồ kị với em? EM với cô ấy không hề có bất kỳ sự xung đột ích lợi nào.”

“Các em đến từ cùng một nơi, tới cùng một ngày, từ ngày đầu tiên cô ta đã nghi em và cô ta là đứng cùng một vạch xuất phát, hoặc là nói cô ta còn cảm thấy hơi vượt trội. Nhưng sau đó lại phát hiện em ưu tú hơn cô ta, hoặc là em có được nhiều thứ hơn, trong lòng cô ta sẽ mất cân bằng, sẽ lặp lại câu hỏi vì cái gì? Sau đó đến dựa vào cái gì?”

Cố Loan Loan mở to đôi mắt, kinh ngạc nhìn Diệp Cửu Chiêu, người đàn ông này.....

Về mặt đối phương nghiêm túc nói: “Loan Loan, đối với người đồ kị mình, em sẽ không thể tưởng tượng bọn họ sẽ làm ra chuyện điên cuồng cỡ nào.”

“Còn có đối với Tùy Thiển, em phải đánh cô ta thật đau một lần, cô ta mới có thể kiêng kị. Bằng không, nếu như em sống càng ngày càng tốt, ai cũng không thể tưởng được cô ta còn làm ra chuyện gì nữa.”

Cố Loan Loan gật gật đầu, chau mày, cô thật sự không thể tưởng được lòng đồ kị lại đáng sợ như vậy.

“Ăn cơm đi, em cũng không cần khổ sở, em sống càng ngày càng tốt, sống được càng ngày càng xinh đẹp, tự nhiên sẽ nhận càng nhiều sự đồ kị. Người phụ nữ sống tốt trong sự ghen ghét của người khác, mới là người sống đẹp, sống vui nhất.”

Vừa vịn đồ ăn được đưa lên, Diệp Cửu Chiêu múc một bát canh đưa cho Cố Loan Loan còn đang kinh ngạc.

Cứng đờ tiếp nhận, uống một ngụm, cũng không tệ lắm. Dựng ngón tay cái đối với người đối diện, khen: “Anh Cửu, quá lợi hại!”

Diệp Cửu Chiêu cười khế, cầm đũa, lại gấp cho cô một miếng cá, cả bàn ăn này đều là món cô thích.

Còn về Tùy Thiên, à, làm cái gì thì phải gánh vác hậu quả cái đó.

*****

Buổi chiều, Cố Loan Loan ở văn phòng xử lý số liệu, Diệp Cửu Chiêu đi ra ngoài, mãi đến năm giờ mới về.

“Đi, đi ra ngoài cùng anh.”

“Đi đâu?” Cố Loan Loan mờ mịt, Diệp Cửu Chiêu kéo tay cô liền đi ra ngoài.

Diệp Cửu Chiêu quơ quơ đồ vật trên tay, Cố Loan Loan mở to mắt nhìn, chỉ thấy bài tập của cô bị xé rách bỏ trong túi nylon trắng, có một mảnh viết ba chữ “Cố Loan Loan”.

“Anh....”

“Thế nào? Lợi hại đi. Mau mau, chạy nhanh, giờ thầy giáo của em đang ở trường học, chờ lát nữa là khó tìm đó.”

Nam thần Diệp cao ngạo như vậy lại bày ra biểu cảm cầu khích lệ, Cố Loan Loan thật hơi muốn cười.

Diệp Cửu Chiêu tránh nặng tìm nhẹ, chưa nói làm thế nào để tìm được.

Đại học D có khu trung chuyển rác, giữa trưa hôm qua đã dọn dẹp rác rưởi ở khu trung chuyển. Sáng sớm hôm nay, lại đổ toàn bộ rác mới của nhà trường vào khu trung chuyển trống rỗng.

Cho nên rác của ngày hôm qua, cũng không nhiều.---ll,ê,quy,,,don,,,Diệp Cửu Chiêu thuê một vài người vòng trong tìm, Tùy Thiên chỉ tùy ý xé một, hai tờ nên tìm được dễ hơn dự đoán. Hôm qua camera chỉ quay được cảnh cô ta ném cái gì đó, không đủ rõ ràng, chỗ cô ta xé giấy lại ở điểm mù.

Nhưng tìm được ‘Chứng cứ’ từ trong đống rác là cơ bản có thể kết luận rồi.

Hiện tại chính là thời điểm cho cô ta một đòn đau!

Hai người đứng phía dưới lầu chính, chờ đến tầm 6 giờ, giáo viên dạy môn Công trình thủy văn học của cô liền xách theo máy tính, từ lầu chính, bước chân vội vàng đi ra.

Diệp Cửu Chiêu nháy mắt, Cố Loan Loan gật gật đầu, lập tức đi lên.

“Thầy Dư, chào thầy, em là Cố Loan Loan, em muốn....”

“Cố Loan Loan? Tôi nói rồi, tôi không muốn nghe em....”

“Thầy làm thầy dạy của người ta như vậy sao?”

Thầy Dư nhìn về phía Diệp Cửu Chiêu, mi tâm nhăn lại.

Diệp Cửu Chiêu giơ bọc to lên trên tay, nói: “Ngày hôm qua, bạn ủy viên nộp bài tập cho thầy vì có hiềm khích với bạn em nên đã vứt bài của cô ấy đi.---ll,,,eequy,,,do,,,,,nnnn---Đây là đồ chúng em tìm thấy ở khu trạm trung chuyển vào hôm nay, bảo vệ khu có thể làm chứng, còn có, ngày hôm qua bạn ủy viên đó ném bài tập của bạn em đi, em có video làm chứng, em đã gửi đến hòm thư của thầy rồi.”

Video chỉ có thể nhìn ra Tùy Thiên đi về phía thùng rác ném cái gì đó, mà không thể thấy cụ thể, nhưng hiện tại Diệp Cửu Chiêu đương nhiên sẽ không nói như vậy.

Đối với người không hài lòng hoặc là ghi hận người khác, và ném bài tập của người ta, còn nói dối là bạn ấy không muốn nộp bài, là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Thầy Dư rất tức giận, trường học vậy mà còn có loại sinh viên đó, học hành nhiều năm như vậy đều uống công sao?!

“Các em về trước đi, thầy sẽ báo cho trường học về chuyện này, nhân phẩm có vấn đề, trường học sẽ không bỏ qua.”

Ông tiếp nhận cái túi trên tay Diệp Cửu Chiêu, nói tiếp: “Em Cố Loan Loan làm lại một bài mới, mấy ngày nữa nộp lại cho tôi.”

Thầy Dư nói xong liền trầm mặt đi xa, có thể nhìn ra được ông ấy rất tức giận.

Cố Loan Loan và Diệp Cửu Chiêu liếc nhau, đối phương chỉ cười một chút, nhẹ nhàng xoa xoa đầu cô, đáp: “Không sao.”

*****

Buổi tối mười một giờ, Cố Loan Loan đã nằm ở trên giường, ký túc xá cũng vừa mới tắt đèn.

“Cốc cốc!”

“Ai đấy?”

Bên ngoài không nói lời nào, vẫn luôn gõ cửa, Đường Tĩnh ở gần cửa nhất, tức giận đi mở cửa.

“Khuya rồi, làm gì vậy hả?!”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cung Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Quỳ xuống

Đường Tĩnh mở cửa, liền thấy khuôn mặt tái nhợt của Tùy Thiển.

“Loan Loan, ra đây một chút được không? Loan Loan, mình xin cậu.” Cô ta nói chuyện, giọng điệu thực hèn mọn, mấy người khác đều không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ im lặng.

Cố Loan Loan ngồi dậy, chau mày, nghĩ nghĩ, vẫn là đi ra, vươn tay, đóng cửa lại, hỏi: “Chuyện gì?”

Tùy Thiển lập tức rơi lệ, túm lấy góc áo cô, “Phịch!” một tiếng liền quỳ xuống.

“Loan Loan, Loan Loan, cầu xin cậu giúp mình, mình không thể cõng trên lưng hình phạt này!”

Cố Loan Loan không nói gì, Tùy Thiển tiếp tục khóc, bắt lấy tay cô, cầu xin: “Loan Loan, mình biết sai rồi, mình không cố ý! Cầu xin cậu tha thứ, mình không dám nữa, xin cậu!”

Cô ta chảy nước mắt đầy mặt, gất gao túm tay Cố Loan Loan, cầu xin cô. Về mặt Cố Loan Loan rất bình tĩnh, khề mở miệng: “Cậu muốn tôi làm gì?”

Hai mắt Tùy Thiển sáng lên, vội nói: “Cậu hãy nói với thầy là cậu đã quên nộp, không phải do mình vứt đi.”

“Loan Loan, cầu xin cậu, mình cầu xin cậu! Mình sai rồi, mình cũng không dám nữa.”

Cố Loan Loan hơi nhếch khóe miệng, gỡ từng ngón tay đang nắm tay mình ra, đáp: “Cậu đã làm gì thì phải gánh vác hậu quả đó, ---ll,,eequy,,don,,,,,----
Cố Loan Loan tôi cũng không phải là dễ bắt nạt.”

Cô vừa mở cửa đi vào, Tùy Thiển đã nhào qua, khóc xin: “Loan Loan, cầu xin cậu!”

Cô ta khóc lóc thảm thiết, Cố Loan Loan đột nhiên nghĩ đến lời Diệp Cửu Chiêu nói, lần đầu không đánh cho cô ta biết đau thì sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba.....

“Tôi không đắc tội với cậu, cậu lại muốn hại tôi, xong việc còn muốn tôi tha thứ cho cậu sao? Tùy Thiển, cậu cảm thấy có khả năng sao?” Rồi sau đó đóng cửa, mặc cô ta còn đang ở cửa khóc lóc.

“Loan Loan, đã xảy ra chuyện gì?”

Cố Loan Loan nói vấn tắt bạn cùng phòng, Đường Tĩnh lập tức xuống giường, mở cửa, mắng: “Tôi nhờ vào! Tùy Thiển ơi Tùy Thiển, không thể tưởng tượng được bình thường trông cô đứng đắn, ngoan ngoãn, không ngờ lại là người ác độc như thế, quá không biết xấu hổ!”

Tùy Thiển hoảng loạn đầy mặt, cô ta sợ nhất chính là bị xử phạt xong phải đối mặt với sự chỉ trích của người khác.

“Loan Loan, Loan Loan! Mình cầu xin cậu!”

Tùy Thiển còn chưa kịp bước vào, Đường Tĩnh đã đóng cửa lại, nói với bạn bè: “Quá không biết xấu hổ, chúng ta vẫn nên không nói chuyện với cô ta đi!”

*****

Từ chuyện thầy Dư không cho phép Cố Loan Loan đi tìm mình, đã có thể nhìn ra tính cách của người thầy này. Có người dám giở trò xấu ở dưới mí mắt của ông, ông tuyệt nữa còn làm đồng lõa, nên sẽ vô cùng tức giận.

Tùy Thiển bị gửi thông báo phê bình, chịu một hình phạt, còn phải viết bản kiểm điểm.

Khác với cấp ba chính là sinh viên là người trưởng thành rồi, cần phải tự chịu trách nhiệm về việc làm của mình. Cho nên gánh hình phạt này, đồng nghĩa với việc cô ta không còn tư cách để bình bầu sinh viên xuất sắc.

“Cố Loan Loan!” Mới vừa tan học, Cố Loan Loan đã bị Khổng Tử Hàm là bạn tốt của Tùy Thiển gọi lại.

“Cô thật quá đáng, có cần thiết để Thiển Thiển nhận hình phạt lớn như vậy không? Nói rõ ràng là được, không cần thiết. ....”

“Không cần thiết? Tôi đây bị cô ấy vứt bỏ bài tập một cách vô lý là bình thường à?”

“Cô cùng đâu phải chịu uất ức gì, bài tập cũng nộp lại rồi....”

“Bốp, bốp, bốp!” Cao Vi Vi vỗ tay đi tới, về mặt đây chế giễu.

“Tôi vỗ tay vì cô không biết xấu hổ, thật là mở mang tầm mắt, hoàn toàn là logic của kẻ cướp. Cô ta phạm lỗi nhưng không nên trừng phạt? ---ll,,eequy,,,,don,,,,,--Có thể ném bài tập của người ta vào thùng rác, chắc chắn, vậy nếu như bạn học Cố Loan Loan không thể minh oan cho mình, chẳng phải ăn học hai mươi năm vô ích sao?”

“Mắc mớ gì đến cô?!” Khổng Tử Hàm trừng mắt nhìn Cao Vi Vi.

“Đương nhiên không liên quan đến tôi chỉ là không nhìn được vài người rất trơ trên thoi. Chắc, chắc, bạn học Cố đi thôi, đừng đối đáp với chó điên nữa.”

Cố Loan Loan “xì” cười, đi theo cô, bỏ lại Khổng Tử Hàm tức giận dậm chân ở đằng sau.

Cao Vi Vi an tĩnh bước đi, đột nhiên cảm giác có người kéo kéo ống tay áo mình liền quay đầu lại.

Chỉ thấy bạn cùng phòng của tên Đường Tĩnh khiến người chán ghét đang nở nụ cười với mình, một đôi má lúm đồng tiền, mắt to chớp chớp, giống một con.....Thỏ con?

“Cao Vi Vi, chào bạn, mình tên là Cố Loan Loan.” Cô cười đến càng ngọt, lúm đồng tiền lộ ở trên mặt, đáng vẻ mềm mại, đáng yêu, khiến người ta muốn che chở ở sau lưng.

Người này.....Hình như chẳng thèm để ý đến xấu danh của cô một chút nào?

“Cố Loan Loan, chào bạn.”

Có kiểu người tâm tựa như trái dưa, vỏ cứng rắn, nhưng chỉ cần chui qua một lỗ hổng là có thể chạm đến nội tâm mềm yếu của họ.

*****

Hôm nay Nạp Thắm trông một tiết liền đi đến canteen ăn cơm trưa sớm. Lúc đi đến sân thể dục, thấy một chàng trai bê hai cái hòm lớn, khó khăn đi đến.

Cô lẳng lặng đi qua bên cạnh, kết quả ở phía sau cái hòm liền truyền đến một tiếng gọi: “Đàn em Nạp Thắm! Chờ một chút.”

Cô quay đầu, sừng sốt một chút, là Trình Trang?

“Đàn em, đàn em, đến giúp đỡ!”

Cô đi qua, lẳng lặng bê một cái hòm lớn, Trình Trang bê cái còn lại.

“Woa, đàn em có sức khỏe thật.”

Mặt cô hơi ửng hồng, nhanh chóng đi về phía trước, không cho anh ta thấy gương mặt ửng đỏ của mình.

“Đội tôi với!”

Trình Trang đuổi theo cô, về mặt giật mình, phải biết rằng, cái hòm trên tay cô ấy còn nặng hơn hòm của anh ta, vậy mà còn có thể đi nhanh như vậy.....Cô em này là ăn rau chân vịt lớn lên sao?!

Tới dưới tầng của bọn họ, Lý Dịch liền qua nhận lấy cái hòm trên tay Nạp Thắm. Anh cũng là người trầm mặc ít lời.

“Được rồi, cảm ơn đàn em Thắm Thắm, con gái phải cười nhiều một chút, đừng nhăn mặt, cô gái thích cười mới có nhiều vận may. Nào, cười cười ~”

Nạp Thắm nhìn ánh mắt nghiêm túc của anh ta, mím môi, hơi động khóe miệng.

“Đúng rồi, con gái cười rộ lên mới đẹp! Chúng ta đi, cảm ơn Thắm Thắm ~”

Cho cô một cái hôn gió,----ll,,qu....don,,,,,---cùng Lý Dịch sóng vai rời đi, để lại mình Nạp Thắm đứng tại chỗ, làm bạn với cô là nhịp tim đập mắt

không chế.

“Cô ấy là bạn của Cố Loan Loan.” Lý Dịch nói nhẹ.

Trình Trang phớt lờ cười cười, đáp: “Chính vì là bạn học của Loan Loan, mình mới nhờ cô ấy giúp.”

“Cậu không nên nói những lời phía sau.....”

“Ài, mình nghĩ cô ấy là bạn của Loan Loan, bạn cùng phòng của chị dâu tương lai của chúng ta, mới khuyên cô ấy một chút, sao lại là không nên nói.”

“Cậu không sợ cô ấy thích cậu sao?”

“Minh nhỏ, cậu đùa cái gì vậy, cô ấy có khác gì đàn ông không? Đừng đùa mình, đi nhanh, ông đây nóng lòng muốn lấp ráp thiết bị này rồi!”

Lý Dịch bất đắc dĩ, ôm cái hòm không nói nữa.

*****

“Ai, cô ta lại là loại người này.....”

“May mắn không thân với cô ta.”

“Đúng vậy, cũng may cô ta không phải Ủy viên, bằng không sao mình yên tâm giao bài tập vào tay cô ta được!”

“Đúng vậy.”

“Tri nhân tri diện bất tri tâm, thật không nhìn ra mà.”

“Nghe nói cô ta còn quỳ ở trước cửa phòng Cố Loan Loan đấy.....”

“Thật à! Khi nào?”

“Đúng.....”

.....

Tùy Thiển ném bút xuống, không học nữa, bỏ chạy ra ngoài. Mấy ngày nay cô ta đã nghe quá nhiều lời đàm tiếu, người khác đều chỉ chỉ trỏ trỏ cô ta, người không thân thì phớt lờ, người thân quen thì xa cách.....

Rốt cuộc còn muốn cô ta bị thế nào đây?!

Cô ta hối hận! Những lời của mọi người đều giống như con dao nhỏ, cắt vào người cô ta từng nhát từng nhát, Tùy Thiển vừa hối hận vừa tức giận.

Vì sao phải đối xử với cô ta như thế?!

Tùy Thiển dậm chân một cái, lại chạy về phía phòng học, chạy tới bên cạnh Cố Loan Loan, quát: “Cô muốn tôi làm thế nào đây?!”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cung Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Anh yêu em

“Tôi không muốn cậu làm thế nào, cũng không muốn làm gì cậu. Tôi chỉ kể lại sự thật, nhưng thật ra là cậu, vì sao lại muốn đứng sau lưng hại tôi?!”

Cố Loan Loan sắc bén trừng mắt, bình thường cô nữ sinh này trông ngoan hiền, khi hung dữ lên lại rất dọa người.

Tùy Thiển mất tự nhiên động động, tất cả mọi người đều nhìn, cô ta cũng không nói nên lời khấn cầu gì nữa, chỉ xoay người lại chạy ra ngoài.

“Người này có bệnh à?”

“Cô ta trốn học à?”

“Người này à.....”

*****

Trong phòng học nhốn nháo hẳn lên, Cổ Loan Loan không có cảm thụ gì đặc biệt, từ lúc Tùy Thiên vứt bài tập của cô đi, cả hai đã không còn là bạn bình thường nữa, không cần thiết phải tức giận.

*****

Diệp Cửu Chiêu vừa mới từ công ty trở về, buổi chiều đi làm thực nghiệm cùng Loan Loan, khoảng thời gian ở chung này, anh nhất định sẽ không bỏ phí.

Còn chưa tới ký túc xá, đã bị một nữ sinh ngăn cản, Diệp Cửu Chiêu nhíu chặt mày, lại là Tùy Thiên?

“Diệp Cửu Chiêu, có phải anh giúp Cổ Loan Loan hay không?” Đôi mắt cô ta hồng hồng, trừng anh, vẻ mặt uất ức giống như anh giúp Loan Loan là chuyện không nên chút nào.

Diệp Cửu Chiêu lười nói đạo lý với cô gái này, kéo kéo cà vạt, giọng nói ẩn chứa sự nguy hiểm: “Tùy Thiên, lần này tôi chỉ giúp Loan Loan một chút.---ll.ê,,,quy,,,,,don.....---Nếu như có lần sau, tôi có rất nhiều cách khiến cô từ đâu quay về đó! Cô còn quấy rầy Loan Loan, tôi sẽ đánh gãy chân cô!”

Trong đôi mắt đen của anh như ẩn chứa một con mãnh thú, lơ là một cái sẽ nhào ra cắn.

Tùy Thiên lạnh cả sống lưng, rồi lui hai bước, Diệp Cửu Chiêu liền cất bước rời đi.

Tuy rằng sống lại một đời, ở trước mặt Loan Loan, anh rất dịu ngoan thuần lương, nhưng rốt cuộc đời trước lẫn lộn nhiều năm như vậy, Cửu gia, Cửu gia cũng không phải là cái danh hảo.

Tùy Thiên an phận, hoàn toàn không có bất kỳ hành động trả thù nào nữa, thấy Cổ Loan Loan sẽ tránh đi từ xa.

Như thế khiến Loan Loan rất là vừa lòng, còn có cái gì quan trọng hơn sự bình yên sao?

*****

Nửa học kỳ này cứ thế trôi qua trong tĩnh lặng, phòng học, phòng thí nghiệm, ký túc xá, ba điểm trên một đường thẳng. Đối với thực nghiệm là tìm ra được mục tiêu rồi, đương nhiên, cùng “Đàn anh” Diệp Cửu Chiêu thì càng thân mật hơn.

“Mua vé chưa?” Diệp Cửu Chiêu hỏi cô.

Cổ Loan Loan nghịch ngợm chớp chớp mắt, đáp: “Giao thông liên tỉnh, đã mua từ sớm rồi!”

Diệp Cửu Chiêu cười, còn định lái xe đưa cô trở về đây.

“Anh đến sân ga tiễn em.”

Cổ Loan Loan nhìn vào mắt anh, thấy trong mắt anh tràn đầy vẻ nghiêm túc, liền gật gật đầu.

Thấy cô gật đầu, anh không nhận được ý cười lan đến khóe miệng, nhẹ giọng bật cười, vươn tay xoa xoa đầu cô.----ll,,,ê,,,quy,,,,,don,,,,,----Đối phương tức giận lườm anh một cái, rồi sau đó sửa sang lại đầu tóc mình.

Cổ Loan Loan chỉnh trang lại đầu tóc bị anh vò loạn, lơ đãng thấy được đầu tóc anh gọn gàng, trong lòng liền nổi lên ý xấu.

“Anh Cửu.”

“Ừ?” Anh vừa đáp lại, cô bé bên cạnh đã nhảy dựng lên.

“Ai da!” Không xoa được đỉnh đầu anh, còn suýt nữa ngã, Cổ Loan Loan rất không vui.

“Em đó.”

Diệp Cửu Chiêu đỡ cô, sủng nịch đẩy mặt, thấy cô bĩu môi, liền nói: “Đừng giận, anh cho em vò tóc.” Cúi đầu, đỉnh đầu tiến đến trước mặt cô.

Cổ Loan Loan cảm thấy mỹ mãn mà vò loạn tóc anh, hai người đều cười, một người mi mắt cong cong như trăng non, một người đầu tóc rối loạn, khóe miệng còn nhếch cao.

*****

“Được rồi, anh tiễn đến đây thôi.” Cổ Loan Loan đứng ở cửa vào, muốn tiếp nhận hành lý, sân ga đông người ra vào, có thể nói là tương đối đáng sợ.

Diệp Cửu Chiêu chưa đưa cho cô, ngược lại còn lấy một tấm vé ra, nói: “Đây, có thể đưa em vào.”

Cố Loan Loan tròn to đôi mắt, hỏi: “Sao anh lại mua vé vậy?!”

“Không có việc gì, chờ lát nữa là ra được.”

“Thật sao?”

“Ừ, thật sự, tàu chưa chuyển bánh thì vẫn còn ra được.”

Chen chúc trong đám người, anh che chở cho cô đi vào, đây là năm đầu tiên Cố Loan Loan chen chúc ở nơi đây, may mắn chính là có Diệp Cửu Chiêu che chở cho cô đi vào.

Có rất nhiều cô gái trẻ tuổi ra ngoài dốc sức làm ăn, cả một năm chịu uất ức, hết năm, đón năm mới phải về nhà tránh mưa gió, còn phải một mình xách hành lý, bóng hình cô đơn, một mình lẻ loi trong đám đông.

Anh che chở cô, khó tránh khỏi bị dựa gần vào, khi thì sợ đi lạc, anh sẽ nắm tay cô, tới phòng đợi sẽ không còn chen chúc như vậy nữa.

Cố Loan Loan được anh dắt đến ghế ngồi chờ, một lát sau Diệp Cửu Chiêu cầm cốc thức uống nóng trở về, một tay khác thì cầm chút đồ ăn vặt.

“Uống trước đi, đồ ăn vặt này mang lên tàu, nếu đói bụng thì ăn, hơn hai mươi tiếng đồng hồ đấy.”

Cố Loan Loan gật đầu, Diệp Cửu Chiêu nhìn cô uống. Nhìn nhìn, hốc mắt hơi ươn ướt, anh luyến tiếc để cô đi.

Suốt năm mươi ngày, không thấy được cô sẽ khiến anh cảm thấy như quay về cuộc sống tuyệt vọng của đời trước. Cuộc sống ấy chính là một chuỗi khổ đau.

Cố Loan Loan uống xong, vừa lúc đến giờ soát vé, Diệp Cửu Chiêu còn kéo hành lý cho cô, che chở cô đi vào.

Anh xụ mặt không nói lời nào, nhìn ra được là thật sự không vui, đây là..... Làm sao vậy?

“Anh..... Làm sao vậy?”

Diệp Cửu Chiêu cúi đầu nhìn cô, trong mắt toàn là cảm xúc cô nhìn mà không hiểu, chỉ cảm thấy tình cảm trong mắt anh khiến cô hít thở không thông.

“Không có việc gì... Trên đường chú ý an toàn.” Giọng anh khàn khàn, chỉ nói ra những lời này.

Nhất thời an tĩnh.

Anh đưa cô vào khoang tàu, đặt hành lý lên giá,---ll,,eequy,,,,don,,,,,---còn không yên tâm dặn dò: “Chú ý an toàn, tới giờ ăn thì phải ăn, về nhà gửi tin báo cho anh.....”

Cố Loan Loan gật gù đầu, đáp: “Vâng, anh mau xuống đi, chờ lát nữa tàu chạy, không xuống được đâu.”

Diệp Cửu Chiêu gật gù đầu, luyến tiếc nhìn cô một cái, lưu luyến bước xuống.

Lúc này mọi người gần như đã lên tàu, bên ngoài trừ mấy nhân viên công tác, chỉ còn một khoảng không trống trải.

Diệp Cửu Chiêu mờ mịt đứng ở nơi này, trong lòng trống rỗng, con tàu kia đã mang trái tim anh đi mất rồi. Anh đứng ngẩn ra, trong lòng đột nhiên có một trận hoảng loạn, trong đầu lộn xộn.

Loan Loan đi rồi? Loan Loan còn có thể trở về hay không? Loan Loan thích anh sao? Một đống vấn đề chất đầy lòng anh.

Giữa bọn họ không có sự ràng buộc, anh chỉ là đàn anh của cô, anh không có bất kỳ thứ gì để giữ Loan Loan lại, anh không có tư cách nói anh muốn về thành phố C cùng em.....

Chỗ ngồi của Cố Loan Loan là ở gần cửa sổ, Diệp Cửu Chiêu đột nhiên xuất hiện ở bên ngoài, gõ cửa sổ.

Cô vừa mới ngồi xuống, đang sửa sang lại hành lý, nghe thấy âm thanh liền ngẩng đầu, đôi mắt hơi mờ to.

Ngoài cửa sổ, cái người là nam thân cao ngạo trong miệng người khác kia, đang không ngừng nói cái gì, mỗi lúc đóng lúc mở.

Toa xe này khá mới, hiệu quả cách âm khá tốt, tiếng người nói to làm ồn ào, nên cô không nghe rõ lời anh nói.

Ấn bàn tay lên cửa kính, ngoài cửa sổ, Diệp Cửu Chiêu cũng ấn tay lên, lớn tiếng nói câu nói kia.

Cô không nghe rõ, nhưng từ khẩu hình của anh, cô đoán được, anh nói: “Cố Loan Loan, anh yêu em, hãy cùng anh ở bên nhau.”

Vẫn luôn lặp lại như thế.

Cố Loan Loan nhìn anh, nhìn vào đôi mắt anh, không phân được cảm xúc bên trong, ánh mắt anh mang theo nỗi tuyệt vọng nồng đậm.

Đây là lần đầu tiên cô thấy Diệp Cửu Chiêu có sự thay đổi cảm xúc lớn như vậy,---ll...eequy,,,don,,,đáng vẻ của anh khiến chớp mắt cô hơi chưa xốt.

Diệp Cửu Chiêu thích cô, cô biết, anh cũng biểu hiện đủ rõ ràng, cũng cô làm thực nghiệm, giảng bài cho cô, học bổ túc, mang cô đi ăn cơm. ....

Anh rất có sức hút, không ai có thể chống đỡ được sự đối xử như bảo vật cùng với ánh mắt dịu dàng của anh khi anh yêu.

Nhưng bọn họ chênh lệch quá lớn, còn cô lại là người luôn lẩn tránh nguy hiểm theo bản năng, cho nên giữa bọn họ, cô sẽ không chủ động bước ra nửa bước.

Cô nhẹ nhàng tránh đi, kéo bức màn che.

Ngoài cửa sổ, đồng tử Diệp Cửu Chiêu co rụt lại, cả người sững sờ đứng tại chỗ, đây là....Từ chối anh sao?

Thậm chí còn không muốn buông tha cho vấn đề này, Diệp Cửu Chiêu lại vỗ vài cái vào cửa kính, gọi: “Loan Loan, Loan Loan.”

“Tàu sắp chạy, đừng ở đây nữa!” Có nhân viên trạm đi qua kéo anh ra, Diệp Cửu Chiêu nhìn bức màn cửa sổ, mặt đầy tuyệt vọng.

Cho nên anh có nỗ lực như thế nào, Loan Loan vẫn sẽ không thích anh sao?

Hay là giống như đời trước, cô không thích anh, cùng người khác kết hôn, sau đó bỏ lại một mình anh vượt qua quãng đời còn lại. ....

Diệp Cửu Chiêu che mặt lại, nghe thấy tiếng xe lửa khởi hành, chậm rãi ngồi xổm xuống.

Thật lâu không có tiếng động, anh run nhè nhẹ, nỗ lực đè nén cảm xúc của mình, thử điều chỉnh hô hấp, nói với mình rằng: Không sao, anh còn có thời gian, từ từ tới, không vội, có một ngày nhất định sẽ khiến Loan Loan cảm động, không vội. ....

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cung Vờ Như Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Hôn một cái

Qua vài phút, một bàn tay nhỏ bé, đặt ở đỉnh đầu anh, xoa nhẹ một chút, cùng với một tiếng thở dài.

Diệp Cửu Chiêu cứng đờ mà ngẩng đầu, Loan Loan. ....

Cô hơi hơi mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Anh lái xe đưa em về nhà đi.”

Diệp Cửu Chiêu cứng đờ đã lâu, những lời này cứ xoay vòng trong đầu anh. Đôi mắt hơi nheo lại, đứng lên, run rẩy mở hai tay, cô ôm vào trong lòng, gương mặt cô dán lên lồng ngực anh.

Trái tim giống như được lấp đầy trong nháy mắt, trái tim không biết đi lạc ở đâu đã quay lại, chậm rãi nảy lên trong lồng ngực.

Ôm toàn thế giới là cái cảm giác gì? Có lẽ chính là như hiện tại, trong lòng mềm mại, vừa muốn khóc vừa muốn cười. Ôm cô có rất nhiều điều muốn nói lại không mở miệng nói, cuối cùng tràn đầy lúng túng.

Xe lửa từ từ chạy qua bên cạnh, càng lúc càng xa, trên sân ga, hai người cầm hai tấm vé vô dụng, ôm chặt nhau.

Nhân viên trạm: Nghĩ đến cảm nhận của chúng tôi một chút, được không?!

*****

“Ăn không?”

“Ăn!”

Ngồi ghé phụ, Cố Loan Loan dứt miếng bò khô vào trong mồm anh, anh nhẹ nhàng ngậm lấy ngón tay cô.

Cố Loan Loan rút ra, sắc mặt hơi hơi ửng hồng. Sau khi nam thần Diệp ra khỏi nhà ga liền bắt đầu không bình thường, như là đột nhiên trẻ lại mười tuổi, đáng vẻ nghịch ngợm quá mức.

“Còn ăn. ....”

“Không cho!”

Cố Loan Loan không cho anh, Diệp Cửu Chiêu liền quay đầu, duỗi tay, nhẹ nhàng véo gương mặt cô, hỏi: “Có cho hay không? Có cho hay không?”

“Xe! Xe! Anh nhìn đường đi, em dứt cho ăn là được chứ gì...”

Diệp Cửu Chiêu cảm thấy mỹ mãn, anh và Loan Loan ở bên nhau, cả hai đời cũng không có thời khắc nào vui vẻ như thế này, cùng Loan Loan ở bên nhau, --ll,,ê...quy,,,don,,o,,, -trung lai còn có kết hôn, sinh con. ....Nhân sinh của anh, của Loan Loan đều sẽ càng ngày càng tốt.

Di động của Cố Loan Loan vang lên, cô nhận: “A lô, cha.”

“A? Nhà ga? À..... Sắp tới rồi, vâng.....”

Cúp điện thoại, xấu hổ nhìn Diệp Cửu Chiêu, nói: “Cái kia... Đưa em đến nhà ga đi, cha mẹ em đang đợi.....”

Diệp Cửu Chiêu thông minh cỡ nào, nháy mắt đã hiểu cô có ý tứ gì, mặt tối sầm, đáp: “Anh không thể gặp cha mẹ sao?”

“???” Gào, gào, ai là cha mẹ anh?!

“Loan Loan, sớm muộn gì cũng phải gặp.....”

Cố Loan Loan lắc đầu, nói: “Cha em.....”

Diệp Cửu Chiêu nghĩ nghĩ liền quay xe về hướng nhà ga, đáp: “Được được, nghe em đi.”

Về mặt anh không có gì biến hóa, lại mơ hồ có chút uất ức, lập tức khơi lên sự áy náy của Cố Loan Loan.

Duỗi tay, kéo kéo góc áo anh, đối phương nhìn cô một cái, tiếp tục lái xe, chỉ là khuôn mặt giống như càng thêm ưu sầu.

“Đừng tức giận nữa~~~~”

Diệp Cửu Chiêu liếc mắt một cái, không nói lời nào.

“Đừng tức giận mà, anh Cửu.....”

Giọng điệu ẩn chứa vài phần nũng nịu, Diệp Cửu Chiêu giật giật, vô cùng bình tĩnh nói: “Có phải em không thích anh hay không?”

“Nào có?!” Nghĩ nghĩ, lại nói: “Em không thích anh thì sao sẽ đáp ứng anh chứ.....”

“Vậy em làm gì để chứng minh em thích anh?”

“Hả?”

“Hôn anh một cái.” ---...ll,,e,,,qu,,,y,,,do,,,,n.....--

Cố Loan Loan đỏ mặt, trừng anh một cái, quát khê: “Anh lái xe đi.”

Diệp Cửu Chiêu không nói lời nào, lái xe vào vỉa hè, đưa má qua.

“Không lái xe nữa.”

Mặt anh liền ở ngay trước mặt, gương mặt khiến người ta cảm thấy nghiêm túc, ở trong tình yêu liền hòa nhã hẳn đi, ẩn chứa sự dịu dàng.

Cố Loan Loan đỏ mặt, nhắm mắt, nhẹ nhàng dán lên sườn mặt anh, còn chưa kịp mở mắt, một sức mạnh đã đẩy cô tụt vào lưng ghế, một đôi môi ấm nóng liền dán lên đôi môi cô.

Cô mở to hai mắt.....Ngốc rồi.

Diệp Cửu Chiêu muốn chính là hiệu quả này, đầu lưỡi cạy hàm rang cô ra, len vào, khê khàng liếm hàm trên, tùy ý làm càn trong miệng cô. Cuối cùng, một bàn tay đè gáy cô lại, một tay khác ôm cô, quần lấy đầu lưỡi cô .....

Cố Loan Loan thờ hồn hển, nhìn người đàn ông ở trước mặt chỉ cách mình 3cm, ánh mắt anh nhìn cô, tay vẫn tiếp tục động tác vừa rồi.

Đàn ông đều là sói! Trong nháy mắt cô chỉ nghĩ tới những lời này.

Hô hấp của Diệp Cửu Chiêu cũng có chút dồn dập, nhìn cô, mặt mày đều là tình yêu say đắm. Nhìn nhìn, lại hôn chụt một cái lên má cô, sau đó tươi cười đầy mặt, ngồi thẳng người, thất dây an toàn.

“Nhà ga, xuất phát!”

*****

“Em đi đây.....” Cố Loan Loan đặt một tay lên tay nắm cửa, nhìn anh.

Diệp Cửu Chiêu đuổi tay, giữ chặt cô, đôi mắt nhìn thẳng vào mắt cô, bày ra vẻ mặt uất ức, không nói gì nữa.

“Vây.....Em... Thử xem?”

Lúc này Diệp Cửu Chiêu mới buông cô ra, gật gật đầu, mày giãn ra.

Cố Loan Loan chạy về phía Cố Hoa Nhiễm và mẹ Cố, mỗi người ôm một cái, kêu: “A a a, con nhớ cha mẹ quá!”

“Ai dà, con cái lớn như vậy, còn nhớ với chả nhưng.” Miệng nói như vậy, tay lại rất là kích động mà kéo tay cô.

“Sao con lại chạy đến từ bên này?”

Cố Hoa Nhiễm hỏi xong, liền thấy đôi mắt Cố Loan Loan xoay chuyển, nói: “Con cứ tưởng hai người ở bên kia.....”

Cố Hoa Nhiễm hoài nghi mà nhìn thoáng qua, Cố Loan Loan nín ông lại, gọi: “Cha, con.....”

Nhìn theo mắt Cố Loan Loan, hiểu rõ con gái chỉ có cha, điều Loan Loan muốn nói chắc chắn có liên quan đến bên kia.

Quả nhiên, ông thấy chàng trai đã có ý xuống xe kia, chàng ta còn cười với ông, Cố Hoa Nhiễm đen mặt, đen như than.

Đây là khiêu khích trắng trợn đó!

Cố Hoa Nhiễm quay đầu, ho khan một tiếng, gọi: “Loan Loan.”

“Dạ?”

“Ở đại học đừng yêu đương, cố gắng học tập đi.”

“À.....”

“Đáp ứng cha đi, coi như yêu đương cũng không cần nói với cha.” Cố Hoa Nhiễm hơi hơi thờ dãi, dáng vẻ thoát nhìn hơi phiền muộn.

Cố Loan Loan rối rắm gật đầu, cha và anh Cửu..... Đương nhiên là cha quan trọng hơn! Về phần anh Cửu..... Ồm, tốt nghiệp lại dẫn về đây đi.

Cố Hoa Nhiễm vừa lòng gật gật đầu.

Dọc đường đi, bởi vì có Cố Hoa Nhiễm, Loan Loan không dám gọi điện cho Diệp Cửu Chiêu, thẳng đến khi về nhà, lúc này mới trốn vào nhà vệ sinh.

“A lô, anh Cửu.”

“Loan Loan.....” Anh kêu hai chữ này khiến Cố Loan Loan dựng lông tơ, trong lòng chột dạ.

“Anh Cửu, có lẽ chúng ta nên giữ bí mật.....”

“.....”

“Cha em dặn ở đại học chưa được yêu đương, thân thể ông ấy không tốt, em không dám kích động ông ấy.”

“.....”

Chết tiệt, anh đã có ý xuống xe, để Cố Hoa Nhiễm trông thấy anh. Rồi dựa vào giao tình hôm Quốc khánh mà ông ấy mời anh đến nhà họ Cố, nào ngờ Cố Hoa Nhiễm quyết tuyệt như vậy, trực tiếp chặt đứt đường lui của anh.

Diệp Cửu Chiêu tỏ vẻ: Được rồi, ông là cha vợ,---l,ê,,quy,,,don,,,,ông lợi hại, một ngày nào đó, ông cũng phải trao tay con gái ông vào trong tay con.

*****

Diệp Cửu Chiêu lái xe trở về thành phố W, không để Cố Loan Loan tiễn, anh sợ anh sẽ không đi được.

Mà trở lại thành phố C, Cố Loan Loan giống như con ngựa hoang thoát cương. Mới vừa về chưa đến hai ngày, bạn cô đã gọi điện cho cô.

“A lô, Tịch Duyệt!”

“Không, sao có thể quên cậu chứ!”

“Họp lớp à? Được chứ! Không thành vấn đề, chiều thứ hai mình rảnh....”

“Ừ, ừ, ừ, gặp mặt nói sau.”

Họp lớp cấp ba à, cô rất chờ mong đấy, cô cũng nhớ các bạn đã học cùng trường trong ba năm.

Thứ hai.

“Loan Loan!”

“Đây! Tới rồi!”

Xách túi chạy xuống lầu, liền thấy hai người tới đón cô, một nữ sinh cao gầy và một nam sinh sạch sẽ như ánh mặt trời.

“Hả? Trương Thành? Cậu đã về rồi à?!” Cổ Loan Loan vui sướng kêu lên.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cung Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Ghen

Cổ Loan Loan cũng nở nụ cười, Trương Thành, Tịch Duyệt là hai người bạn tốt nhất của cô. Tịch Duyệt học ở phương bắc, là bạn cấp hai.

Trương Thành thì lớn lên bên nhau từ nhỏ, chỉ là vào đại học thì cậu phải xuất ngoại. Ông bà nội của cậu sống cùng một tầng nhà với cha mẹ Cổ Loan Loan. Khi còn nhỏ, Trương Thành đã sống cùng ông bà. Từ nhỏ đến lớn, cậu bạn này không khác gì anh trai của cô.

“Còn tưởng rằng cậu không trở lại!” Cổ Loan Loan đẩy cậu một cái, trong lòng đang hai người đã làm động tác quen thuộc này.

“Năm mới đương nhiên phải về rồi, các cậu tưởng tượng sao được!” Trương Thành nhếch miệng cười, nụ cười như ánh dương của cậu khiến người ta vô thức cười theo.

“Đi đi đi, chúng ta lên xe rồi nói!”

Địa điểm họp lớp cách không xa, có mời hai giáo viên cùng nhau ăn bữa cơm.

“Chuyên ngành của cậu học thế nào?” Trương Thành hạ giọng hỏi cô, lúc này đám con trai đang tán gẫu, nói được rất là vui sướng, các nam sinh khác thì vội vàng rót rượu mời thầy giáo.

“Khá tốt, mình rất thích, cậu thì sao? Ở nước ngoài thế nào?”

Trương Thành gật gù đầu, chỉ nhếch miệng cười, thoát nhìn vô tâm vô phách, không có gì ưu sầu.

Một người ở nước ngoài thì cuộc sống không tốt lắm, ông bà nội cậu ở thành phố C, cha mẹ ở thủ đô, mà cậu thì ở biển rộng bên kia.

“Chăm sóc tốt cho mình đấy.”

Cổ Loan Loan dặn dò một câu, Trương Thành đột nhiên cười ha ha.

“Cậu cười cái gì?”

“Đột nhiên nhớ lại ngày đầu tiên chúng ta đi học.”

Cổ Loan Loan sùng sốt, rồi cũng cười theo.

Ngày đầu tiên bọn họ đi nhà trẻ, buổi sáng hai tiết, hai người học xong một tiết tưởng không phải học nữa.---ll,,eequy,,,,don,,,,,Cô giáo không nói gì thêm, hai người liền lên chạy về nhà, nửa đường gặp phải Cổ Hoa Nhiễm đang đi đón con gái, lại bị dẫn về trường.

Một chiếc xe đạp kiểu cũ, phía trước có một đòn gánh, hai người một trước, một sau, mặt xám mảy tro lại trở về trường học.

“Phụt, ha ha ha ha ha ha”

“Cậu còn cười, là cậu nói có thể đi rồi.” Trương Thành nói xong, liền thấy cô cười càng thêm vui vẻ.

“Phải không? Mình nói? Mình không nhớ rõ lắm”

Trương Thành tiếp tục cười, trong lòng lại có vài phần phiền muộn, cậu luôn nhớ rõ từng chuyện từ lúc còn bé đến khi lớn lên của bọn họ.....

Ăn cơm xong, thầy giáo liền đi về, học sinh lại tổ chức thành đoàn đi KTV, mấy bạn học hăng say độc chiếm mic hát liên hồi. Ba người Cố Loan Loan, Trương Thành, Tịch Duyệt ngồi cùng nhau nói chuyện phiếm.

“Mấy ngày nữa chúng ta về trường tiểu học thăm quan chút đi.”

“Được! Mình không thành vấn đề.” Cố Loan Loan lập tức đồng ý.

Tịch Duyệt cũng gật đầu, lúc này di động của Cố Loan Loan vang lên, cô lấy ra, nhìn thông báo, vô thức hé miệng cười đến thực ngọt.

“Mình.....Mình ra trước nhận điện thoại.” Trong giọng nói cũng mang theo hai phần thẹn thùng.

“Loan Loan.....Yêu đương sao?” Trương Thành hỏi, chàng trai hay cười này, lại là lần đầu tiên mất đi vẻ tươi cười.

“Không rõ lắm” Tịch Duyệt lắc đầu, lại hỏi: “Cậu còn chưa chuẩn bị thổ lộ sao?”

“Mấy năm nay mình ở nước ngoài, không thể làm bạn với cô ấy.”

Nụ cười của Tịch Duyệt mang theo hai phần chua xót, cho nên cậu mới không dám thổ lộ với Loan Loan, vậy ngộ nhờ cô ấy yêu đương thì sao?

Suy đoán này khiến cô hơi mừng thầm trong lòng, lại vội vàng đè nén bản thân. Trương Thành và Loan Loan là hai người bạn mà cô hiểu tận gốc rễ,--ll,,eequy,,,don,,,,---bọn họ ở bên nhau thì cô yên tâm rồi, cô hẳn là nên chúc phúc cho bọn họ!

“Ngộ nhờ Loan Loan có đối tượng thì sao?”

Trương Thành nghĩ nghĩ liền đi ra ngoài.

“A lô, anh Cửu.....” Cố Loan Loan dựa vào bờ tường hành lang, nhẹ nhàng nói với đầu bên kia.

Diệp Cửu Chiêu nghe tiếng ồn ào vọng ra, mày nhíu chặt, hỏi: “Em đang ở đâu?”

“KTV, họp lớp cấp ba ạ.”

Diệp Cửu Chiêu cố gắng cười khẽ, nói: “Ừ, chơi vui nhé, đừng uống rượu.”

“Vâng vâng, em không uống.”

“Loan Loan.....”

Diệp Cửu Chiêu còn chưa nói tiếp, đầu bên kia lại xuất hiện một giọng nam.

“Loan Loan, chờ cậu đấy.”

Giọng nói rất mềm mỏng, mang theo sự quen thuộc và tùy ý, Diệp Cửu Chiêu tối sầm mặt.

Cố Loan Loan gật đầu, lại nói trong điện thoại: “Anh Cửu, em đi vào trước nhé.”

Mặt Diệp Cửu Chiêu càng đen, di động còn đặt bên tai, cho nên anh cũng nghe rõ cuộc đối thoại bên trong.

“Loan Loan, cậu đang yêu đương sao?”

“Tút...tút...tút....”

Điện thoại tắt, Diệp Cửu Chiêu không nghe được cô trả lời, mặt đen sì. Mà bên này Cố Loan Loan nghe được vấn đề này, mặt đỏ lên, nhẹ nhàng gật đầu.

Trương Thành ngây ngẩn cả người, hóa ra, chỉ có mình cậu đứng nguyên tại chỗ chờ đợi thôi sao? Kéo ra nụ cười, nói: “À, vậy chúc phúc cho cậu nhé, chúng ta vào đi thôi.”

Tịch Duyệt thấy bọn họ, một người thì sắc mặt hơi ửng hồng, mang theo nụ cười không che lấp được, một người thì mặt hơi tái, nụ cười thường ngày cũng không giữ được, không hiểu là vì sao.

“Cố Loan Loan, chạy ra ngoài làm gì đó? Tôi làm một bài đi!” Lớp trưởng đưa mic qua, những người khác liền sôi nổi ồn ào.

Cố Loan Loan cũng hào phóng tiếp nhận mic, chọn bài “Em chỉ để ý đến anh.”

Trương Thành ngồi xuống, Tịch Duyệt đưa cho cậu một ly rượu, hơi đau lòng, hỏi: “Cậu.....Hay là thử đi?”

Trương Thành uống cạn, sau đó dựa vào sofa, nhìn Cố Loan Loan, sừng sốt trong chốc lát, nói: “Đã muộn rồi... Minh nhìn ra được, hiện tại cô ấy rất vui vẻ.”

Tịch Duyệt càng thêm đau lòng, Trương Thành uống một ly, tiếp một ly, cô muốn nói điều gì đó lại không biết nói cái gì.

Cố Loan Loan đã hát xong rồi, giọng cô rất dễ nghe, ngũ âm cũng ổn, nhận được một tràng vỗ tay, liền về ngồi.

“Hả? Mùi rượu nặng như thế, cậu uống rượu à?”

Trương Thành không biết nói gì, Tịch Duyệt tiếp lời: “Chúng mình chơi trò chơi, cậu ấy thua nên bị phạt!”

“Ha ha ha, cậu vẫn ngốc như vậy.”

Trương Thành cười khẽ, cậu ngốc ở đâu? Khi còn nhỏ Cố Loan Loan bướng bỉnh lại mãi chơi, thua liền khóc. Bắt đầu từ kéo búa bao, cậu liền nhìn ra cô sẽ ra cái gì, sau đó để cô thắng, xem cô cười đến đôi lúm đồng tiền nhếch cao, trong lòng cậu liền rất vui vẻ.

Chơi trò chơi không thắng nổi, đoán đồ cũng không ra, Trương Thành đã cho Cố Loan Loan một ấn tượng luôn là một cậu trai ngốc.

Lại uống thêm, đến khi tan cuộc, Trương Thành đã không thể lái xe, ba người liền gọi xe taxi. Tịch Duyệt ngồi ghế phụ ở đằng trước, Cố Loan Loan và Trương Thành ngồi ở đằng sau.

Diệp Cửu Chiêu tâm phiền ý loạn cả đêm, đứng lên, ngồi xuống, hoàn toàn không xử lý được công việc.

Không nhịn được, liền gọi điện thoại cho Cố Loan Loan. Đây là chỗ tai hại nhất khi không có cô ở bên cạnh, anh không biết cô đang làm cái gì, ở bên cạnh ai, vậy sẽ khiến anh hoàn toàn rơi vào trạng thái khủng hoảng.

Cố Loan Loan nhìn thông báo hiện trên màn hình, cười bấm nhận.

“A lô, anh Cửu.”

“Ừ, còn ở KTV à?”

“Không, ở trên xe chuẩn bị về nhà rồi.”

“Ừ, vậy thì tốt rồi.”

Bọn họ đang nói chuyện,---ll..eeuyq,,,,don,.....---Trương Thành nghe không rõ lắm, chỉ mơ hồ nghe thấy là giọng nam liền ho khan một tiếng, dựa vào bả vai Cố Loan Loan, cách di động rất gần.

“Loan Loan.....Minh đau đầu.....” Giọng nói có chút khàn khàn, uất ức còn thêm vài phần làm nũng.

Cố Loan Loan sừng sốt, biết cậu ta uống quá nhiều, ngồi xe chắc sẽ khó chịu, lập tức nói: “Anh Cửu, chờ lát nữa em gọi lại nhé.”

Liền tắt! Liền tắt!

“Cốp!” Diệp Cửu Chiêu ném di động vào tường, cả người rơi vào trạng thái khản trương cực độ. Ngồi xổm trên mặt đất, đôi tay vò tóc, che đầu lại.

Rõ ràng biết Loan Loan là dạng người gì, chắc chắn sẽ không làm chuyện có lỗi với mình, cô đáp ứng anh, sẽ đặt anh lên vị trí đầu. Nhưng chính một giọng nam còn chưa biết là ai, đã khiến anh hoàn toàn rơi vào trạng thái vô cùng bất an.

Diệp Cửu Chiêu biết là không nên, nhưng anh không khống chế được!

Anh cầm chìa khóa xe đặt trên bàn, đi thẳng xuống lầu.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cùng Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Quán cũ

Cố Loan Loan nhìn về phía Trương Thành, khẽ trách: “Ai dà, thật là, bảo cậu đừng uống rồi mà còn uống.”

“Bác tài, dừng ở nhà thuốc phía trước một chút ạ.”

Thật vất vả đưa Trương Thành trở về, Cố Loan Loan và Tịch Duyệt đã kiệt sức, ai về nhà nấy.

“Đã về rồi à? Con tắm rửa nhanh đi rồi đến phụ làm sùi cào.”

“Tôi muốn còn làm sùi cào làm gì ạ?”

“Mùa đông lạnh mà, mấy ngày nay thêm ăn nên nấu thôi.”

“À.....” Cố Loan Loan gật đầu, ném di động lên giường, thay quần áo cũng bỏ ở trên giường, che mắt di động.

Cô tắm rồi mặc quần áo ngủ đi ra, ngồi xuống ghế làm sùi cào cùng cha mẹ, mãi nói chuyện, liên tục luôn chuyện di động.

Diệp Cửu Chiêu lại gọi lần nữa, vẫn không ai nhận, anh cúi kinh lại muốn đập di động nhưng nhin xuống.

“Lái xe nhanh lên.”

Lại một lần nữa thúc giục tài xế lái nhanh lên, sau khi xuống lầu liền gọi tài xế của công ty đến đón, tay anh hơi run, trong lòng nôn nóng bất an, không có biện pháp lái xe.

Đến nhà Cố Loan Loan ở thành phố C mất năm tiếng, gọi tổng cộng mười mấy cuộc điện thoại, đầu tiên là không ai tiếp, sau đó là không gọi được.

Loan Loan, Loan Loan!

Tới nhà Cố Loan Loan là ba giờ sáng, Diệp Cửu Chiêu không dám đi gõ cửa, đứng dưới tán cây đại thụ ở bên ngoài một lát.

Tài xế ở trong xe ngủ, Diệp Cửu Chiêu nhìn về phía nhà họ Cố tối đen như mực, liền rút một điều thuốc.

Mà người được Diệp Cửu Chiêu tâm tâm niệm niệm là Cố Loan Loan thì đang ngủ khi, đi ra ngoài lâu như vậy,---ll,,eequy,,,,son,,,,,di động đã sớm hết pin, cô nằm ở trên giường liền ngủ, cũng không hề ngó di động.

Một giấc này ngủ tới hơn sáu giờ sáng, rửa mặt xong xuôi, lúc này cô mới thấy di động bị mình tùy ý bỏ ở trên ngăn tủ. Ách....Tôi hôm qua, hình như đã quên gửi tin nhắn cho anh Cửu thì phải?

Cố Loan Loan cảm sặc, qua một phút đồng hồ, di động tự động khởi động. Lập tức hiện ra rất nhiều cuộc gọi nhỡ và tin nhắn, đều đến từ một người.

【 Diệp Cửu Chiêu: Loan Loan? 】

【 Diệp Cửu Chiêu: Loan Loan, em ở đâu? 】

【 Diệp Cửu Chiêu: Loan Loan 】

.....

Tất cả đều là “Loan Loan”, Cố Loan Loan liền gọi lại cho anh, mới một tiếng chuông đã có người nhận.

Đầu bên kia, vang lên tiếng nói khàn khàn của Diệp Cửu Chiêu: “Loan Loan. ....”

“Anh Cửu, thực xin lỗi, ngày hôm qua em ngủ quên mất, di động thì hết pin.”

Giọng cô tràn đầy áy náy, Diệp Cửu Chiêu cười khẽ, đáp: “Không có việc gì.”

Nhất thời có chút yên lặng.

Người bên đầu kia khẽ ho khan một tiếng, nói: “Loan Loan, anh muốn gặp em.”

“Hả?”

“Em có muốn gặp anh không?”

Cố Loan Loan hơi ngây ngốc, nhưng vẫn nói lời thật lòng: “Muốn.....”

Đầu kia vang lên tiếng kỳ quái, sau đó là hai tiếng thở dốc, Cố Loan Loan nghe thấy anh nói: “Vây em kéo rèm che ra đi.”

Cố Loan Loan sững sốt trong chốc lát, đột nhiên nhớ tới cái gì, “soạt!” kéo rèm ra.

Hốt mắt cô đỏ lên, chỉ thấy Diệp Cửu Chiêu đang giẫm lên mái che trước lan can, một tay giữ chặt khung cửa sổ phòng Cố Loan Loan.---ll,ê,quy....don.....---Một tay khác cầm di động, vừa thấy cô, liền cười dịu dàng với cô.

“Loan Loan.”

Anh cười đến rất vui vẻ, khoe miệng nhếch sang hai bên, sườn mặt anh sắc xảo, góc cạnh rõ ràng, cười như vậy có vẻ hơi ngu ngốc.

Cố Loan Loan nhẹ nhàng cầm tay anh, lạnh lẽo như khối băng.

“Anh ngốc nghếch.....”

“Loan Loan, xuống lầu đi.” Anh muốn ôm cô, muốn xúc cảm chân thật nói cho anh biết cô còn sống, cô là của anh.

Cố Loan Loan xuống lầu rồi Diệp Cửu Chiêu cũng xuống dưới, hơn sáu giờ sáng vào mùa đông, bên ngoài còn hơi tối trời.

Diệp Cửu Chiêu ôm chặt cô, ôm ở trong lồng ngực mình, tâm trống rỗng lập tức được lấp đầy.

Sống lại lần nữa, Diệp Cửu Chiêu giống như không có trái tim, tâm, can, ti, phổi, thận, tất cả đều là Cố Loan Loan, chỉ có cô ở bên người, anh mới có thể cảm giác được bản thân vẫn đang tồn tại.

Bị anh gắt gao ôm vào trong ngực, cảm giác được anh quyến luyến thật sâu, lần đầu tiên Cố Loan Loan cảm thấy, có lẽ anh Cửu còn yêu cô hơn cả cô nghĩ.

Hiện tại Cố Loan Loan xem ra, cô và Diệp Cửu Chiêu chỉ là đôi nam nữ trẻ tuổi quen biết nhau mới nửa năm, cô biết có thể anh yêu cô nhiều hơn cô yêu anh một chút.

Nhưng mà không nghĩ tới chính là, tình cảm thật sự của Diệp Cửu Chiêu dành cho cô đã vượt qua sự tưởng tượng của cô, thế nên, sau này lại xảy ra chuyện khiến cô hối hận rất nhiều năm.

“Hoa Nhiễm..... Bọn nó.....” Mẹ Cố nhìn về phía Cố Hoa Nhiễm, chỉ nhìn thấy một khuôn mặt đen như mực.

Được rồi, giờ đôi cha mẹ này đang úp sát vào tường, từ cửa sổ nhìn đôi tình nhân nhỏ ở phía dưới.

Cố Hoa Nhiễm không nói lời nào, mẹ Cố lại nói: “Diệp Cửu Chiêu là đứa bé ngoan, nghiêm túc với Loan Loan, chúng ta hãy chấp nhận nó đi.”

“Không được, không được.”

“Ông đã quên lúc ông sinh bệnh, là ai tìm thầy thuốc cho ông sao? Còn có chuyên gia chắc chắn cũng do nó liên hệ.”

Cố Hoa Nhiễm hừ một tiếng, nghĩ nghĩ, đáp: “Vây cũng không được, con gái tôi không thể bị bắt cóc dễ dàng như vậy!”

“Vây ông muốn thế nào?”

“Chờ Loan Loan dẫn nó về đây đi.....” Cố Hoa Nhiễm miễn cưỡng nói, ông không hề muốn con gái mình bị thằng nhóc thối đó lừa đi!

Mẹ Cố lườm chồng một cái,--ll,ê,quy,,,,don,,,,---ông đã nói để Loan Loan tốt nghiệp rồi mới cho phép dẫn người về, Loan Loan lại nghe lời ông, vậy thằng bé nhà họ Diệp kia phải chờ một rồi.

*****

“Cái kia.....Cha mẹ, Tịch Duyệt và Trương Thành tới tìm con, chúng con muốn đi ra ngoài chơi.....”

Cố Hoa Nhiễm đang đọc báo, hơi ngừng tay, đôi mắt lướt ra khỏi tờ báo, hừ lạnh một tiếng: “Đi đi, nhớ về ăn cơm chiều.”

“Vâng!” Cố Loan Loan nói xong, liền vui sướng chạy ra ngoài, nhìn qua trang phục, rõ ràng là đã sửa soạn qua.

“Loan Loan, đi thôi.” Tịch Duyệt nói rồi định kéo cô đi, Cố Loan Loan lại bất động, khuôn mặt lộ vẻ ngượng ngùng.

“Cái kia..... Hôm nay có thêm người đi cùng chúng ta.”

Hai người kinh ngạc nhìn về phía cô, từ phía sau truyền đến một giọng nói: “Chào hai bạn, tôi là bạn trai của Loan Loan, Diệp Cửu Chiêu.”

Cố Loan Loan nắm tay Tịch Duyệt đang mang về mặt mờ mịt, quay đầu nhìn về phía Trương Thành.

Tầm mắt hai chàng trai giao nhau, đồng thời nhúu lại.

“Trương Thành, bạn từ nhỏ của Loan Loan.”

Trương Thành vươn tay bắt tay với Diệp Cửu Chiêu, hai người vừa nắm liền buông ra, thoát nhìn thực “Hài hòa”.

Diệp Cửu Chiêu đi về phía Cố Loan Loan, tự nhiên mà nắm tay cô, hỏi: “Lạnh không?”

Miệng thì hỏi nhưng lại cầm tay cô đút vào túi áo khoác, Cố Loan Loan cong môi cười. Trương Thành chỉ cúi đầu.

Mấy năm nay, thời đại biến hóa mau, mỗi ngày một dạng trường cấp hai đã có sự thay đổi lớn so với lúc trước. Bọn họ chưa tiến vào, ở cửa nhìn nhìn.

“Cây hộc đó đã bị di dời đi rồi.” Cố Loan Loan nhẹ giọng nói.

“Thật đáng tiếc.”

Trương Thành đột nhiên quay đầu nhìn về phía Cố Loan Loan, nói: “Cậu còn nhớ năm đầu yêu cầu phải ở trọ trong trường, cậu....”

“A! Không cho nói!” Cố Loan Loan trừng mắt.

“Cậu....Liền đứng ở....Gốc cây này.....” Trương Thành nói từng câu từng chữ, nhưong mảy chọc cô.

Cố Loan Loan rút tay từ trong túi Diệp Cửu Chiêu ra, muốn đi đánh Trương Thành.

Diệp Cửu Chiêu híp mắt, đen mặt, hỏi: “Loan Loan...Lúc ấy có phải đã khóc hay không?” Bước lên một bước,---ll,eequy....domnn----giữ chặt Cố Loan Loan, khẽ cười.

Cố Loan Loan dậm chân, mặt đầy xấu hổ, đáp: “Lúc ấy còn nhỏ.....”

“Em đó.” Anh ôm cô vào lòng, Cố Loan Loan thấy hai người kia đang nhìn, có chút ngượng ngùng giấy dựa.

Trương Thành không cười nữa, hoàn toàn im lặng.

Giữa trưa, mấy người liền dùng cơm ở một cửa tiệm trong ngõ nhỏ gần trường cấp hai.

Quán ăn này đã mở mười mấy năm, đã từng nhìn qua từng lớp học sinh của trường, nhìn cây hộc bên ngoài sân từ càng ngày càng cao, đến khi bị dời đi.

“Trước kia em thích nhất quán này, đáng tiếc chỉ có thứ sáu được nghỉ về nhà mới ăn một lần và cuối tuần trước khi quay về trường mới được ăn nữa.” Cố Loan Loan liếm liếm môi, về mặt đầy khát vọng, hương vị trong trí nhớ nghĩ, muốn nghĩ lần nào là ăn lần đó.

Bốn người đi vào cửa, ngồi xuống.

Diệp Cửu Chiêu nhìn nhìn khắp nơi, lại nhìn về phía ông chủ, hỏi: “Thực đơn đâu ạ?”

“Ha.” Trương Thành cười lạnh một tiếng.

“Nơi này không có thực đơn, ngài Diệp ăn quen khách sạn xa hoa, sợ là không thể ăn được đồ của quán nhỏ này.”

Không chờ Diệp Cửu Chiêu nói chuyện, liền hô một tiếng với ông chủ: “Chú Vương! Cho hai bát súp đồ nóng trong, một bát súp đồ. Ngài Diệp, anh muốn ăn gì?”

Diệp Cửu Chiêu nhúu mày, bọn họ nói là tiếng địa phương, tuy rằng anh miễn cưỡng nghe hiểu được, nhưng lại không hiểu là súp gì.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cung Vờ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Thích!

“Cho anh ấy một bát súp đồ!” Cố Loan Loan cười với anh, bàn tay thả dưới bàn của Diệp Cửu Chiêu nắm lấy tay cô đặt trong lòng bàn tay.

Chưa đến vài phút, chủ quán đã bưng đồ lên, mấy bát canh đồ rực, Cố Loan Loan rất vui, Diệp Cửu Chiêu thì nhúu chặt mày.

“Anh không ăn được cay à?” Cố Loan Loan nhìn về phía anh, anh nhúu chặt mày như vậy, là không ăn được cay sao?

Diệp Cửu Chiêu lắc đầu, cầm đôi đũa, gấp đồ vào mồm.

Loại thức ăn vừa đầy dầu mỡ lại cay này, về sau nhất định phải nghĩ cách để cô ăn ít đi. Lấy thân thể làm trọng, anh không muốn sau này thân thể cô có vấn đề gì, bọn họ phải cùng nhau sống lâu trăm tuổi.

“Ngài Diệp là đang khinh thường đồ ăn trong quán nhỏ sao?”

Trương Thành cười nhạo một tiếng, tuy cậu không hiểu biết Diệp Cửu Chiêu, nhưng không gây trở ngại đến việc cậu biết quần áo trên người anh toàn dùng đơn vị là hàng chục ngàn.

“Vấn đề không phải là cách nhìn mà là về khẩu vị, mọi người đều có sở thích riêng, thích đồ ăn, thích người khác, đều là như vậy.”

Nụ cười của Trương Thành cứng đờ, ý tứ trong lời nói của Diệp Cửu Chiêu quá rõ ràng, chỉ kém chưa nói thẳng ra, Loan Loan thích Diệp Cửu Chiêu anh, mà không phải là Trương Thành cậu.

Hai chàng trai đang thâm giao đấu, hai cô gái lại chẳng cảm giác được gì, chỉ chú ý tới.....

“Anh Cửu, anh không thích cái này à?”

Diệp Cửu Chiêu cười cười, nhẹ nhàng ghé sát bên tai cô, nói: “Anh Cửu chỉ thích em.”

Khuôn mặt già nua của Cố Loan Loan đỏ lên.

Chờ bọn họ ăn com xong, liền tách ra, Cố Loan Loan tiễn Diệp Cửu Chiêu, Trương Thành và Tịch Duyệt đi về trước.

Dọc đường đi Trương Thành chỉ im lặng, Tịch Duyệt vỗ nhẹ bờ vai cậu, trên mặt thì nở nụ cười trấn an, trong lòng lại như đao cắt.

Bắt đầu từ cấp một, trong mắt Trương Thành chỉ có Loan Loan, trong lòng cũng chỉ có Loan Loan, bất kể cô làm cái gì, cậu đều không chú ý đến.

Nhưng nào có cách khác đâu, cô thích cậu, đã thích sáu năm rồi.

Diệp Cửu Chiêu xuất hiện, Trương Thành liền để ý, làm cô đau lòng không thôi, nhưng trong đó lại có chút vui sướng, có phải chứng minh cô còn có hi vọng hay không?

Mà bên này, nói là Cố Loan Loan tiễn Diệp Cửu Chiêu, anh lại nắm tay cô đi về hướng nhà cô.

“Không phải để em tiễn anh sao?”

Diệp Cửu Chiêu lắc đầu, đáp: “Nói như vậy chỉ là muốn cùng em ở riêng một lúc, anh đi xe đến đây mà.”

Vừa mới ăn com xong, Diệp Cửu Chiêu nói phải đi về, Cố Loan Loan muốn tiễn anh, hai người mới đi riêng, kết quả.....

Trùng anh một cái, anh còn cười, duỗi tay kéo lại, kéo khóa áo khoác, trùm cô ở bên trong, dùng áo khoác bao lại.

Hôm nay quá lạnh, giờ học sinh đã tan học, con đường này không có ai, Cố Loan Loan liền yên tâm, thoải mái mà vui trong áo khoác của anh.

Vóc dáng anh cao, chiều cao của cô ở phía nam cũng không thấp, nhưng so với anh lại kém xa.

“Như này giống như ông chú kỳ quái và cô thiếu nữ xinh đẹp nhỉ?” Cố Loan Loan nhìn bóng người in trên cửa kính của một tiệm cafe, nói.

Diệp Cửu Chiêu lớn lên cao ráo, ăn mặc thành thực, chính cô thoát nhìn lại như nhỏ tuổi.

Diệp Cửu Chiêu cúi đầu, hôn một cái lên gương mặt cô, đáp: “Cô nhóc lém lỉnh!”

Cố Loan Loan nhếch miệng cười, thoát khỏi áo khoác của anh, chạy đi, trong miệng còn hô: “Ông chú kỳ quái!”

Diệp Cửu Chiêu cười, đuổi theo cô, băng thiên tuyệt địa (băng trên trời, tuyết dưới đất), trên con đường quanh quệ này được lấp đầy bằng tiếng cười của bọn họ.

Chân anh dài, rất nhanh đã đuổi kịp cô, ôm ngang cô lên, tiếp tục chạy. Cố Loan Loan vừa hô vừa cười, mi mắt cong cong, má lúm đồng tiền in sâu.

Chạy trong chốc lát, hai người đều ra mồ hôi, Diệp Cửu Chiêu buông cô xuống, nhìn cô, hỏi: “Loan Loan, thích anh sao?”

Cố Loan Loan ngượng ngùng cúi đầu. Diệp Cửu Chiêu nâng cằm cô lên, hôn xuống, đầu lưỡi cay mờ hàm răng.--ll...ê,quy,,,don....nnn--quần quýt đầu lưỡi cô, hôn đến nóng bỏng mà cuồng nhiệt, tay cố định gương mặt cô, không cho cô có cơ hội chạy trốn.

Chậm rãi rời khỏi môi cô, ánh mắt Diệp Cửu Chiêu hơi mê ly, Cố Loan Loan thì thở hổn hển, khuôn mặt nhỏ đỏ rực.

“Thích anh sao?”

“Ừm!” Cố Loan Loan còn chưa hồi thần, Diệp Cửu Chiêu lại dán lên, lại một lần nữa hôn nồng nhiệt.

“Thích anh sao?”

“Ừm!”

“Thích anh sao?”

“Ừm!”

“Thích. ....”

“Thích!” Cố Loan Loan thở hổn hển, rốt cuộc nói ra, chưa kịp điều khí, anh lại dán lên!

“Còn hôn em làm chi?!”

“Khen thưởng em.”

“.....”

*****

Diệp Cửu Chiêu đi rồi, trong lòng Cố Loan Loan liền trống rỗng, vỗ vỗ gương mặt, xoay người lên lầu. Mà vừa được đưa đến dưới lầu, cất bước đi rồi, Diệp Cửu Chiêu lại chậm rãi đi ra từ góc tường, nhìn bóng dáng cô bước lên lầu.

Lúc này đây, tới gặp Loan Loan, làm lòng anh kiên định không ít, Loan Loan còn ở đây, còn là của anh, điều này làm cho tim anh có cảm nhận chân thật hơn.

Trở về thành phố W, Diệp Cửu Chiêu ngồi trong văn phòng, trên tay cầm một tập tư liệu, sau đó “bịch” một tiếng, ném xuống mặt bàn.

Trương Thành người này, không có bất kỳ lực uy hiếp gì.

Xem qua tư liệu của người ta, rốt cuộc Diệp Cửu Chiêu cũng nhớ tới một chuyện của đời trước.

Loan Loan vừa qua đời, tâm trạng của anh rất tệ, không thể nào chú ý được những điều khác, hình như đã nghe qua có một người đàn ông sống quanh năm ở nước ngoài đã trở về, tự xưng là anh trai của Loan Loan, đến nhà họ Đỗ, chỉ đích danh muốn gặp Đỗ Quân Khôn, kết quả vừa gặp mặt liền ra tay đánh. Cuối cùng bị nhà họ Đỗ đánh gãy chân, ném ra ngoài.

Chuyện này mơ mơ hồ hồ, lúc ấy anh không để ý, đầu óc chỉ có mỗi Loan Loan.

Sau lại như nghe thấy Cao Vi Vi nói qua, người đàn ông kia vẫn còn may mắn, chân đường tốt còn có một cô gái đi theo không rời không bỏ.

Sau đó thế nào, anh cũng không biết, Trương Thành có còn đi tìm Đỗ Quân Khôn nữa không? Đỗ Quân Khôn có bị báo ứng hay không? Tất cả đều không rõ.

Diệp Cửu Chiêu gõ gõ ngón tay trên bàn, đời trước, trước khi Loan Loan chết, Trương Thành vẫn chưa từng về nước, xem ra là trốn tránh chuyện cô ấy đã lấy chồng.

Sau trở về, lại chạy thẳng đến nhà họ Đỗ, đời này chỉ cần Trương Thành không trêu chọc anh, không si tâm vọng tưởng, anh sẽ không chủ động động đến một ngón tay của cậu ta.

*****

Những ngày cuối năm, đặc biệt náo nhiệt, Cố Hoa Nhiễm thân là giáo viên nên có không ít học sinh tới cửa thăm hỏi, thẳng đến đêm ba mươi, nhà họ Cố mới được yên tĩnh.

Nói an tĩnh cũng chưa đúng, bọn họ phải dán câu đối, treo đèn lồng, dán chữ phúc...Không hề ngừng nghỉ.---.l...e,,quy,,,do,,,nnn--- Vẫn luôn vội đến buổi tối, ba người mới cùng đi ra nhà hàng, toàn bộ nhà họ Cố sum họp, cùng nhau ăn bữa cơm.

Là một trong những đứa cháu nhỏ nhất của nhà họ Cố, Cố Loan Loan đã thu một chồng bao lì xì to, việc mừng tuổi này, mặc kệ là nhiều hay ít, đều khiến người ta vui vẻ.

Lúc tan tiệc cũng đã tám giờ, đều phải về nhà xem chương trình liên hoan tối, bao năm qua quy củ vẫn là như vậy.

Sắp đến mười hai giờ, nhà họ Cố liền xuống lầu, năm nay đã bỏ lệnh cấm bắn pháo hoa, gần như mọi nhà đều có chuẩn bị, có thể tưởng tượng, đêm nay

pháo hoa sẽ đầy trời. Vừa đến mười hai giờ, Cổ Hoa Nhiễm liền cầm bật lửa đốt pháo hoa.

“Bùm! Bùm bùm! Bùm bùm bùm!”

Pháo hoa nổ rộ khắp nơi, toàn bộ không trung đều được chiếu sáng, một quả chưa tắt, quả khác đã nổ, từ từ nổ ra từng tầng, tiếng hoan hô vang khắp nơi.

Khấp chón mừng vui, thành phố C này, buổi tối liên vô cùng náo nhiệt. Đột nhiên trong lòng Cổ Loan Loan có chút phiền muộn, cô nhớ anh Cửu.

Lặng lẽ lùi về sau một chút, người trong khu chung cư này đều tập trung ở đây, Cổ Hoa Nhiễm và vợ cũng đang nói cười với mọi người.

Cổ Loan Loan gọi thông cho số kia. Vang lên một tiếng đã được tiếp nhận, bên trong truyền đến một giọng nam, trong tiếng pháo hoa, mơ mơ hồ hồ nghe không rõ ràng lắm.

“Anh Cửu! Năm mới vui vẻ! Em nhớ anh!” Lập tức tắt máy, trong lòng còn đập thình thịch.

Trong lòng chưa kịp bình tĩnh lại, đã bị người kéo tay, Cổ Loan Loan vội quay đầu. Người đàn ông vừa mới gọi điện, giờ đang nhìn cô cười.

“Anh Cửu.....”

Một sức mạnh kéo cô đâm vào lồng ngực anh, bị ôm gắt gao.

Cổ Loan Loan sững sốt một hồi lâu, xác định không phải nằm mơ, mới thốt ra một câu: “Sao anh lại ở đây?!”

Người đàn ông cọ cọ cằm vào đầu cô, dịu dàng nói: “Anh cũng nhớ em....”

Năm nay bắn pháo hoa kéo dài hơn một giờ, vợ chồng nhà họ Cổ cũng nhanh chóng trở về.

“Cha mẹ về rồi ă?”

Cổ Hoa Nhiễm gật gật đầu, hỏi: “Sao con về sớm vậy?”

Cổ Loan Loan dừng một chút, đáp: “Cái kia...Không thú vị, nên con về trước.”

Cổ Hoa Nhiễm nghi hoặc nhìn thoáng qua con gái mình, đôi phương nháy đôi mắt to vô tội, nhìn lại ông.

Mẹ Cổ thu dọn bàn trà một chút, nói: “Đều ngủ đi, không còn sớm nữa, ngày mai lại chơi tiếp.”

Cổ Loan Loan lập tức gật đầu, nói: “Cha đi ngủ sớm một chút đi, chú ý thân thể.”

Cổ Hoa Nhiễm càng thêm hoài nghi, nhìn cô một cái, chậm rãi đi vào phòng vệ sinh. Mẹ Cổ lại nhìn quanh,--ll,,ê,quy,,,,don.....---lấy một bao lì xì ra, định vào phòng Cổ Loan Loan.

Cô lập tức duỗi tay ngăn lại mẹ Cổ, lúng túng cười nói: “Đưa luôn cho con đi, không cần bệnh hình thức như vậy ă.”

Hàng năm, tiền mừng tuổi trong nhà đều là đặt ở dưới gối của Cổ Loan Loan. Mẹ Cổ ngăn người, Cổ Loan Loan đã rút bao lì xì ra rồi.

“Mẹ cũng mau ngủ đi, đêm rồi, cũng nên nghỉ sớm một chút ă.”

“À...” Mẹ Cổ gật gật đầu, ngơ ngác xoay người.

Vừa mới ra tới, Cổ Hoa Nhiễm càng thêm nghi hoặc, nhìn cửa phòng Cổ Loan Loan còn đóng chặt, định đi vào.

“Cha, cha làm gì thế?!”

Cổ Hoa Nhiễm hí hóp, nói: “Hôm nay cha để quên đồ ở trong phòng con.”

Rồi sau đó, không để ý con gái ngăn trở, đặt tay lên tay nắm cửa, định mở ra. Cổ Loan Loan mở to hai mắt nhìn, trong lòng gấp gáp, hô: “Cha, con lấy giúp cha!”

Cổ Hoa Nhiễm mặc kệ, tay đã dè ép xuống, đẩy cửa ra.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cùng Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Bạn gái Diệp Cửu Chiêu

“Cạch” một tiếng, cửa phòng bị đẩy ra.

Cố Hoa Nhiễm chậm rãi đi vào, vẻ mặt nghiêm túc, Cố Loan Loan chợt dạ đầy mặt đi theo sau. Một màu đen như mực, Cố Hoa Nhiễm vurun tay bật công tắc.

“Tạch!” Đèn sáng, mọi thứ trong phòng đều hiện ra. Chẳng có gì cả.

Cố Hoa Nhiễm không yên tâm, vẫn đi vào, đôi mắt quét khắp nơi một lần, vẫn chẳng có gì cả.

Trong phòng Loan Loan, trừ giường ngủ thì có một giá sách và ghế dựa, có một chiếc tủ quần áo âm tường bằng gỗ, trên đặt chiếc đàn violon.

Cửa tủ quần áo đóng chặt, Cố Hoa Nhiễm định đi qua.

“Cha...Cha làm gì thế?”

Cố Loan Loan ngăn ông lại. Cố Hoa Nhiễm hừ lạnh một tiếng, kéo cửa tủ quần áo ra, chẳng có gì cả.

Còn phòng vệ sinh là chưa kiểm tra, cửa khép hờ, Cố Hoa Nhiễm dường như đã xác định ra anh ở bên trong. Cố Loan Loan nhắm mắt lại, chuẩn bị nghe mắng.

“Rầm!” Cố Hoa Nhiễm đen mặt đá văng cửa ra, nhưng bên trong trống rỗng.

Cố Hoa Nhiễm ngẩn người, lại không nặng không nhẹ đá một cái vào cửa, ho khan một tiếng, nói: “Chắc là ba đã lấy đồ rồi.”

Rồi sau đó xoay người đi ra, tấm lưng kia ở trong mắt Cố Loan Loan, rất giống như đang chạy trời chết. Ba mẹ đi rồi, Cố Loan Loan còn mò mịt đứng ở chỗ đó.

Anh Cửu đâu?

Cửa nhà vệ sinh bị người mở ra từ bên trong, Diệp Cửu Chiêu bình tĩnh đi ra.

Cố Loan Loan kinh ngạc đầy mặt, thấp giọng hỏi: “Anh trốn đâu vậy?!”

“Phía sau cửa.”

“.....”

Vậy cũng được à???

*****

Cố Loan Loan nhìn thời gian, đã qua một lúc rồi.

“Anh Cửu, đêm nay anh.....”

Diệp Cửu Chiêu ngã người lên giường cô, đầu đặt trên gối đầu, hít một hơi thật sâu, cánh mũi đều tràn đầy mùi hương của cô.

“Anh đặt vé máy bay rồi, hai giờ rưỡi, sẽ về Bắc Kinh.”

Lông mi Cố Loan Loan run rẩy vài cái, có chút xót, có chút cảm động lại có chút đau lòng. Đêm ba mươi anh vẫn còn ở ngoài đường.

“Anh Cửu.....”

Diệp Cửu Chiêu vỗ vỗ bên cạnh, nói: “Không sao, đến đây, nằm cạnh anh.”

Anh thật sự không có cảm xúc gì, đêm ba mươi và ngày thường có cái gì khác nhau sao? Đồng dạng cũng là một năm một ngày, nếu không được ở bên cạnh người mình thương, vậy có khác gì ngày thường đâu?

Sau khi mẹ Diệp mất, anh chẳng thể nào đón năm mới cùng cha mình - Diệp Thế Sâm, có đôi khi quay về cũng chỉ là một mình ở nhà, ngày này, anh cũng không muốn gặp Diệp Thế Sâm.

Nếu đêm ba mươi anh chẳng thể đoàn viên với người nhà thì có thể nhìn thấy người yêu, vậy đủ khiến anh thỏa mãn rồi.

Cố Loan Loan nằm xuống, Diệp Cửu Chiêu nhẹ nhàng ôm lấy cô, động tác cẩn thận, coi như trân bảo.

Vài phút sau, bên tai truyền đến tiếng ngáy nhỏ, Cố Loan Loan mở to mắt, không dám động đậy, anh thoạt nhìn rất là mệt mỏi.

Chưa đến hai giờ, Cố Loan Loan nhẹ nhàng đẩy đẩy anh, gọi: “Anh Cừu... Dậy đi, cần phải đi rồi.”

Diệp Cừu Chiêu mở đôi mắt mê mang, thấy Cố Loan Loan ở bên cạnh. Lại nằm mơ sao?

“Anh Cừu, cần phải đi rồi.”

Tiếng gọi của cô lại truyền đến, Diệp Cừu Chiêu mới chậm rãi thanh tỉnh, lý trí đã về trong đầu anh.

.....

Cố Loan Loan nhẹ tay nhẹ chân, thật cẩn thận đi trước dò đường, thấy phòng khách không có ai, cửa phòng vợ chồng họ Cố đóng chặt, liền vẫy tay với Diệp Cừu Chiêu.

Diệp Cừu Chiêu đi tới, nhẹ nhàng mở cửa, lắc đầu với Cố Loan Loan đang định đi ra tiễn.

“Mau ngủ đi.” Rồi đóng cửa lại.

Anh thở ra một hơi thật sâu,---ll...ê...qyy....do....nnn---trong lòng trống rỗng. Anh muốn đặt Loan Loan ở trong túi, luôn luôn ở bên cạnh anh, vĩnh viễn không trải qua chia lìa.

Diệp Cừu Chiêu đi rồi, Cố Loan Loan tựa vào khung cửa sổ ở phòng khách, trơ mắt nhìn anh đi ra khỏi chung cư.

Bóng dáng anh bị ánh đèn kéo ra thật dài, người càng lúc càng xa. Xoa xoa giọt lệ đọng trên vành mắt, Cố Loan Loan nhẹ tay nhẹ chân trở về phòng, hoàn toàn không chú ý tới, cửa phòng vợ chồng họ Cố hơi hé mở.

Ba Cố trầm mặc xốc chần lên, nằm vào.

“Đi rồi?”

“Ừ, đi rồi, không phát sinh gì cả.”

Cũng chỉ có con nhóc Cố là ngốc thôi, vợ chồng họ Cố đã biết phía sau cửa có người, Diệp Cừu Chiêu cũng biết là bọn họ biết.

Ông đá cánh cửa kia, đụng vào “Trên tường”, sẽ bật lại được sao?

Cú đá kia của ba Cố chính là cảnh cáo anh: Chúng tôi biết cậu ở phía sau, đừng có làm ra chuyện bất chính gì để ông đây biết!

Mẹ Cố nghĩ nghĩ, thờ dài, nói: “Thật giống như hồi chúng ta còn trẻ, ông lên đến nhà tôi tặng hoa, đáng vẻ cẩn thận đó vẫn còn hiện ra rõ ràng trước mắt.”

Cố Hoa Nhiễm bị gọi lên hồi ức, liền ôm bà vào lòng, nói: “Quên đi, để bọn thanh niên tự tính thôi.”

.....

Tết xong, đến khai giảng là Diệp Cừu Chiêu đã học xong năm thứ tư, anh liền đến trường trước Cố Loan Loan mấy ngày.

“Ủầy! Ủầy! Anh Cừu?!” Trình Trang nghẹn họng nhìn trần trời, si ngốc chỉ vào máy tính.

“Thương mại điện tử là xu thế không thể nghịch chuyển, hiện tại đã là một cái cây khỏe mạnh dần trưởng thành rồi.”

Dù sao Trình Trang cũng được sinh ra trong gia đình phú thương nên ánh mắt khá độc đáo.

“Cậu muốn lấn sân sang ngành khác sao? Vậy đầu tư không nhỏ đâu, còn cả vấn đề danh dự, còn có phương diện chuyển phát nhanh.....”

Diệp Cừu Chiêu gật đầu, đáp: “Minh biết, thương mại điện tử không thể chỉ có một nền tảng, mình có ý định làm về phương diện hậu cần, còn về vấn đề nhập ngành, mình đã có hướng đi.....”

Nếu như mười năm sau mới sáng lập một công ty thương mại điện tử, đó tuyệt đối chính là tìm kế mưu sinh trong khe hở, nhưng hiện tại, chỉ là một mảnh đất đai phì nhiêu và một vài cây con chưa biết đến tiền đồ.

Trình Trang nghe nghiêm túc, anh ta là kiểu người không quá đứng đắn, nhưng đối với chuyện cần nghiêm túc thì vẫn có thái độ của riêng mình.

“Anh Cừu, mình theo cậu, làm đi.”

Trình Trang nghiêm túc nhìn Diệp Cừu Chiêu, anh ta nói ra những lời này, chủ yếu là vì ba anh ta có mấy khu mua sắm. Theo lý thuyết thì thương mại điện tử và buôn bán truyền thống là quan hệ cạnh tranh, nhưng, nếu bọn họ gia nhập được thì sẽ là một lần cải cách đối với công ty của nhà họ Trình đi.

Diệp Cửu Chiêu nhìn anh ta, đuối tay, Trình Trang liền nắm lấy, đây là bạn làm ăn lâu năm đầu tiên.

.....

Lại là hai mươi tiếng đồng hồ ngồi tàu hỏa, Diệp Cửu Chiêu vốn muốn đi đón nhưng Cố Loan Loan từ chối---ll.êqy,,donnnn---Cố Hoa Nhiễm đưa cô lên tàu, cô liền dứt khoát tự về trường học, đầu phải chưa từng ngồi tàu hỏa một mình chứ.

Đến nhà ga của thành phố W, đang là giai đoạn nhập học cao điểm nên rất ồn ào.

Cố Loan Loan liếc mắt một cái đã thấy Diệp Cửu Chiêu đang đứng ở cửa trạm nhìn xung quanh, đôi phương vừa nhìn thấy cô, ánh mắt sáng lên, bước nhanh đến.

Gắt gao ôm nhau, Diệp Cửu Chiêu cọ cọ đỉnh đầu cô, một tay kéo rương hành lý, một tay nắm chặt tay cô.

Cất hành lý vào cốp xe xong, anh mở cửa bên ghế lái phụ chờ cô ngồi vào, rồi bản thân cũng ngồi vào ghế lái, im lặng, nhìn cô.

Trong mắt anh có một ngọn lửa khiến trái tim Cố loan Loan đập mạnh, ngọn lửa kia rõ ràng là đang lan ra, thiêu đốt mọi thứ.

"Loan Loan....." Anh nghiêng thân qua, ý tứ đã rõ ràng, Cố Loan Loan liền nhắm mắt lại.

Trên môi uơn ướn, hương vị quen thuộc, tình cảm điên cuồng nhưng lại dịu dàng, lưu luyến, giữa răng và môi nồng đậm tình ý triền miên, khiến người ta hận không thể hợp thành một thể.

Diệp Cửu Chiêu nhìn cô, nhẹ nhàng xoa mặt cô, mắt đôi mắt, nghiêm túc nói: "Cố Loan Loan, em là của anh, em chỉ có thể gả cho anh."

Cố Loan Loan đỏ bừng mặt, chỉ có tiếng tim đập 'Thình thịch', trái tim cô giống như muốn chui ra khỏi lồng ngực.

"Anh Cửu....."

"Chút." Diệp Cửu Chiêu lại hôn cô một cái, lúc này mới ngồi thẳng người, khuôn mặt tươi cười, xuất phát đi về phía trường học.

... ..

"A a!" Đường Tinh kêu to.

"Làm sao vậy?" Điều Lâm nghi hoặc hỏi, còn Cố Loan Loan tiếp tục nhắn tin với anh Cửu.

Nam thần Diệp có thể nói là khá dính người, nếu một ngày không gặp, nhất định sẽ nói một đồng lời triền miên với cô.

Thật sự là một gánh nặng ngọt ngào!

"Ngày hôm qua có người tận mắt nhìn thấy nam thần Diệp ôm một nữ sinh ở cổng trường học!"

"Hả?"

Điều Lâm bắt gặp nhìn về phía Cố Loan Loan, ở trong ấn tượng của cô thì quan hệ của hai người họ là khá tốt.

Mới đầu gặp, thậm chí cô còn cho rằng Diệp Cửu Chiêu là bạn trai của Loan Loan, nhưng về sau nghe được càng nhiều truyền thuyết về nam thần Diệp,---ll.êqy,,do,,,cùng với bọn họ không có tiếp xúc gì, mới đánh mất cái ý nghĩ này.

Ngón tay đang nhắn tin của Cố Loan Loan chợt cứng đờ, ngày hôm qua. . . Không phải là cô sao?

"A a a a! Nam thần Diệp vậy mà cũng ở cùng một chỗ với nữ sinh sao? ! Tin tức bùng nổ đó!"

"Rất kinh ngạc sao?" Cố Loan Loan khẽ hỏi.

"Đương nhiên rồi! Nam thần Diệp là người sẽ biết yêu đương sao?! Với khuôn mặt băng giá, lạnh lùng đó hả?"

À. . . Cố Loan Loan nhớ về lúc anh tựa vào cửa sổ nhà cô, nói: Anh nhớ em.

Tuyệt đối không lạnh lùng!

"Đáng tiếc không ai nhìn được mặt mũi, còn đeo khẩu trang nữa, thật là! Là bạn gái của nam thần Diệp thì giỏi lắm à, còn che kín mặt giống như ngôi sao, tất cả mọi người đều nói bạn gái của Diệp Cửu Chiêu chắc chắn là truy ngược!" Đường Tinh trào phúng một tiếng. (Ý là Loan Loan theo đuối A Cửu trước)

Ách. . . Thực xin lỗi, mình không có truy ngược.

"Nếu nam thần Diệp thật sự yêu đương thì bạn gái của anh ấy đã bị mắng chết rồi!"

Cố Loan Loan vỗ vỗ ngực, may mắn vẫn kêu anh ấy giữ bí mật.

"Chỉ có điều, có thể yêu đương với nam thần thì chắc năng lực thừa nhận của bạn gái anh ấy là rất mạnh đi? Diệp Cửu Chiêu thoát nhìn giống như kiểu người không biết chăm sóc nữ sinh." Đường Tĩnh liền chuyển giọng.

Cố Loan Loan cúi đầu nhìn tin nhắn mà Diệp Cửu Chiêu gửi đến.... ..

【 Anh Cửu: Mặc ấm một chút, phải nhớ ăn cơm. 】

【 Anh Cửu: Ăn ít cay thôi. 】

【 Anh Cửu: Anh mua găng tay, khăn quàng cổ cho em, nhớ dùng....】

【 Anh Cửu: Đúng rồi, hai ngày nữa tới kỳ kinh nguyệt, không được đụng vào nước lạnh.】

【 Anh Cửu: Buổi tối nhớ đặt miếng dán ấm vào trong chăn 】

...

Tin nhắn tới liên tục, rõ ràng anh chỉ đi ra ngoài bốn ngày. . ...Cho nên, không sản sóc sao? Đây rõ ràng là anh Cửu "Lải nhải" mà!

"A! Mẹ nó, may mắn bà đây chỉ hơi sùng bái anh ấy, những cô gái thích anh ấy, đoán chừng là khóc mù mắt rồi. Thật sự muốn nhìn mặt bạn gái của nam thần Diệp, rốt cuộc trông hình dạng thế nào? Ngoại hình xấu xí thì chắc sẽ bị mắng chết!"

". . ." Thực xin lỗi, cũng là hai tai, hai mắt, một cái mũi, một cái miệng, là một cô gái bình thường thôi!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cung Vạ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Hoá thạch

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Học kỳ này, Diệp Cửu Chiêu rất bận, nhưng vào cuối tuần vẫn muốn tới phòng thí nghiệm gặp Cố Loan Loan, giảng cho cô một ít kiến thức. Đặc biệt là gần đây, Cố Loan Loan muốn đi dã ngoại, Diệp Cửu Chiêu đều đi theo sau cô mỗi ngày, lải nhải những việc cần chú ý.

Theo lý thì Cố Loan Loan là chưa được đi dã ngoại, Diệp Cửu Chiêu tự mình đề ra ý này với Lưu Nham Thạch, lại còn lo lắng, dặn dò việc nọ việc kia.

Lưu Nham Thạch - Lưu mập mập qua một năm càng béo thêm, ngồi một chỗ ăn đồ ăn vặt của Diệp Cửu Chiêu mua cho Cố Loan Loan, về mặt xem kịch vui nhìn Diệp Cửu Chiêu làm nham.

Chương Bình An và Lý Tổ ngồi ở hai bên của Lưu Nham Thạch, Lưu mập mập ôm chặt đồ ăn vặt, liền nhận được hai ánh mắt khinh thường.

"Này, mặc kệ là nam hay nữ, dính đến chuyện yêu đương đều biến thành kẻ ngốc."

Lưu Nham Thạch gật gật đầu, nuốt đồ trong miệng xuống, nói: "Đây là đùa mà tôi thấy ngốc nhất." Lại cảm thán một câu: "Tiểu Loan Loan cũng thật hạnh phúc, đây toàn là đồ ăn vặt nhập khẩu đấy!"

Lý Tổ gật gật khóe miệng, rõ ràng là thầy ăn nhiều nhất đi? Ôm đồ ăn vặt của sinh viên, ăn đến vui vẻ, đây mà là thầy giáo à?

"Tiểu Diệp, ngày mai chúng tôi sẽ đi, đưa nhiều đồ ăn đến đây một chút, để tiểu Loan Loan ăn trên đường đi!"

Diệp Cửu Chiêu quét mắt qua, đặt ở gói đồ ăn vặt trên tay Lưu Nham Thạch, thân hình mập mập của đối phương liền run lên.

"Chúc hai người 'Trăm năm hòa hợp, ân ái đến già'..."

"Ừm"

Lý Tổ, Chương Bình An: Anh Cửu, nguyên tắc vốn có đâu rồi?!

Diệp Cửu Chiêu lại quay đầu nhìn về phía Lý Tổ, nói: “Đàn chị, lần đầu tiên Loan Loan đi dã ngoại, thay tôi chăm sóc cô ấy một chút.”

Lý Tổ vội gạt đầu, nhìn về phía Cố Loan Loan đang xấu hổ đầy mặt, vội đáp: “Đó là đương nhiên!”

Chóp chóp mắt, Diệp Cửu Chiêu cung kính gọi cô là đàn chị, vì sao toàn thân cô lại nổi da gà lên vậy?

.....

Cố Loan Loan ra đi dưới ánh mắt lo lắng của Diệp Cửu Chiêu, mới vừa khai giảng không lâu, rất nhiều sinh viên còn chưa nhập học. Lưu Nham Thạch gửi đơn xin nghỉ phép cho trường, liền đưa cô đi, mang theo cô, mục đích chủ yếu cũng là tăng thêm kiến thức cho Cố Loan Loan.

Về phần bỏ qua những khóa học đó, ở trong mắt Lưu Nham Thạch, cái gì mà tư duy, tâm lý, còn không bằng đi ra ngoài chạy một vòng, sẽ học được nhiều hơn.

Duy nhất có một môn khá quan trọng, thầy giáo dạy Địa chất học phổ thông là sinh viên cũ của Lưu Nham Thạch,——lequ,,don,,,,---đối với chuyện Cố Loan Loan đi dã ngoại, cũng dễ cho Loan Loan yên tâm đi, chỉ cần cuối kỳ đừng thi kém thì sẽ không trừ thành tích ngày thường của cô.

.....

Đích đến của chuyến đi này vẫn là Thanh Hải, trước khi nghỉ hè, Lưu Nham Thạch đã dẫn theo một tốp sinh viên tốt nghiệp đến đây, thu thập được rất nhiều số liệu.

Số liệu mà bọn họ xử lý trong học kỳ một toàn là số thu thập của lần đó. Hiện tại, mục đích của bọn họ đã hơi khác trước, bọn họ muốn đến cao nguyên đất bazan.

Đây cũng chính là nguyên nhân khiến Diệp Cửu Chiêu lo lắng. Nhưng Lưu Nham Thạch lại nói một câu vô cùng nghiêm túc, ông ấy nói: “Nếu như anh muốn làm kỹ sư địa chất thì đi dã ngoại là chuyện không thể tránh khỏi, không chịu chút khổ nhọc, thì thật có lỗi với thân phận kỹ sư địa chất.”

Cố Loan Loan vô cùng tán đồng, công việc này hấp dẫn cô nhất chính là có thể chạy khắp đại giang nam bắc, không phải sao?

Xe bus chạy thẳng một

mạch đến núi Nhật Nguyệt ở Thanh Hải, nơi này không được dừng xe, Cố Loan Loan trông mong mà nhìn ngoài cửa sổ, Lưu Nham Thạch ăn đồ ăn vặt của Cố Loan Loan, cười tít mắt, nói: “Chưa từng thấy qua đi?”

Cố Loan Loan thành thật gạt đầu.

“Núi Nhật Nguyệt là nơi giao nhau giữa cao nguyên đất đỏ bazan và cao nguyên Thanh Tạng, một mặt là.....”

Nói non nửa tiếng đồng hồ, Lưu Nham Thạch liền uống một ngụm nước, thấy những người khác bên trong xe đều nhàm chán mở to mắt nhìn mình, trong lòng liền ghen lại.

“Nhìn cái gì mà nhìn? Máu của anh không biết sao?”

Mọi người đồng loạt quay đầu, Lưu Nham Thạch chẹp chẹp miệng, cười đến nhăn cả mặt, dụ: “Tiểu Loan Loan, lấy đồ trong túi xách mà anh Cửu nhà em đưa cho ra xem đi.”

Cổ Loan Loan thành thật giao túi ra, Lưu Nham Thạch vừa nhìn vừa chua xót nói: “Này, đúng là giữa thầy giáo và bạn gái có sự khác biệt lớn mà, em nhìn này.....”

Lưu Nham Thạch lấy ra, phát hiện không biết chữ viết bên trên, không biết tiếng nước nào, bữ bữ môi, nói: “Vừa thấy đã biết là ăn ngon, tôi thì chẳng có.”

“Thầy Lưu, ngài thôi đi, Diệp Cửu Chiêu đã cho ngài nhiều rồi, nào có chuyện thầy giáo để sinh viên mời khách chứ!” Chương Bình An trợn mắt, liếc một cái.

Lưu Nham Thạch dưng râu tròng mắt, đáp: “Diệp Cửu Chiêu giàu có như vậy, hiều kính thầy một chút không được à!”

Mọi người liền xem thường, Lưu Nham Thạch người này có tính cách rất dị thường. Thường xuyên kêu sinh viên ra ngoài, ---lll---equys,,,don,,,,,---cũng trợ giúp không ít tiền bạc cho sinh viên. Nhưng lại càng muốn moi móc một vài chỗ nhỏ nhỏ.

Thật không hiểu được mạch não của ông ấy, thôi, quên đi, ông ấy là dê đầu đàn của ngành địa chất chuyên nghiệp, tính cách dị thường thì cứ dị thường đi.

Qua núi Nhật Nguyệt, tiếp tục đi về hướng đông, lại đi thật lâu, gần như đến buổi tối mới đến một thị trấn. Hôm đó, ở lại nhà trọ một đêm, sáng sớm hôm sau liền thức dậy, đi vào sâu bên trong cao nguyên.

“Còn đi nổi sao?” Lý Tố nhìn về phía Cố Loan Loan, hỏi.

Cố Loan Loan thở hắt hắt, mặt tái nhợt, đáp: “Vẫn ổn, không thành vấn đề.”

“Nghỉ một lát, nghỉ một lát đi.”

Lưu Nham Thạch lập tức hạ lệnh, đám người liền mặc kệ đời, đặc biệt là Cố Loan Loan, lập tức nằm xoài trên mặt đất.

Một giờ trước, bọn họ liền dừng xe ở trên đường, Lưu Nham Thạch nhìn bản đồ, nói bên này có một khu đất đỏ điển hình, muốn đến xem.

“Tiểu Loan Loan, thân thể không ổn hả!”

Cố Loan Loan lắc đầu, nhận chai nước do Lưu Nham Thạch đưa qua. Đây là lần đầu tiên cô tới phương bắc, còn trực tiếp tới cao nguyên đất đỏ nên rất là khó thích ứng.

Lưu Nham Thạch thì ngược lại, dừng thấy ông ấy mập mập, đi đứng khó khăn, nhưng leo lên sườn núi thì chẳng có một chút vấn đề nào.

Để cô nghỉ ngơi mười phút, Lưu Nham Thạch lại kêu

mọi người tiếp tục đi. Không đi nhanh thì trời tối cũng chưa về kịp.

Cố Loan Loan không biết đã đi bao lâu, chân cô đã cứng đờ, dọc đường chỉ im lặng, đều vì tiết kiệm thể lực. Thật sự quá mệt mỏi mà!

“Ngừng đi.” Lưu Nham Thạch vừa nói xong, tất cả mọi người đều ngồi dưới đất, đặc biệt là hai nữ sinh, mệt mỏi ngồi cùng một chỗ.

Lưu Nham Thạch cầm bản đồ nhìn và nhìn, vẫn luôn cau mày, Chương Bình An uống một ngụm nước, hỏi ông: “Thầy Lưu, có vấn đề gì sao?”

Lưu Nham Thạch nhìn về phía bọn họ, cau mày, vẻ mặt nghiêm túc, đây là lần đầu tiên ông ấy nghiêm túc ở trước mặt bọn họ như vậy, khiến tất cả đều ngồi thẳng dậy.

“Giờ chúng ta trở về, ở trên xe nghỉ một chút, sáng ngày mai mang lên trại đi sâu vào bên trong.”

“A, không cần!” Quách Tường kêu lên.

Còn đi sâu vào trong thì đi cả đêm cũng không về được, nam sinh đều kêu lên, chứ đừng nói đến hai nữ sinh còn đang mùi mẫn. Đặc biệt là Cố Loan Loan, hiện tại đầu óc là một mảng hỗn loạn.

Cử? Đi vào ở một đêm?

Lưu Nham Thạch trải bản đồ trên mặt đất, chỉ vào phía trên, nói: “Nơi này hẳn là đồng cỏ.”

Mấy người nhìn trên bản đồ, quả nhiên là có màu xanh lá nhạt, lại nhìn đất dưới chân, tất cả đều là cát vàng, đã không còn thảm thực vật nữa.

“Đây chắc là do mùa đông đi, hơn nữa, điểm trên bản đồ cũng chưa chắc là chỗ này mà?”

Lưu Nham Thạch cười một tiếng, nói: “Cậu đang nghi ngờ giác quan về phương hướng của tôi à? Đừng la bèn đi!”

Lý Tố lấy bản đồ ra, đánh dấu vị trí của mặt trời và đỉnh núi định đến, đánh dấu tọa độ trên giấy. Lưu Nham Thạch đọc cho cô phương hướng và khoảng cách trên bản đồ.

Cô Loan Loan tròn mắt há mồm, mở to mắt nhìn bọn họ viết viết, vẽ vẽ, cuối cùng được hai tọa độ, lại dùng thước đo vẽ hai đường trên bản đồ.

Lý Tố di bút chì đến nơi giao nhau thì dừng tay, điểm đó lại ở trên khu vực có màu xanh nhạt. ---ll,,e,,,guy,,,don,,,,,--- Cô gái cẩn thận đánh dấu vị trí không hề sai lầm, đây cũng là lý do mà không ít đội địa chất đều đồng ý dẫn theo một cô gái có phần vương chân đi khảo sát.

“Có thể là do mùa đông hay không?” Đàm Tư Ngữ thấy không có ai lên tiếng, liền cẩn thận nhắc lại lời Chương Bình An vừa nói.

“Sẽ có rẽ mầm khô vàng.”

Quách Tường lập tức đào một ít đất lên, thật sự đều là đất bazan!

“Ngày mai đi vào thôi, lại vào bên trong đó một chút, mấy năm trước tôi đã vào bên trong rồi.”

Lưu Nham Thạch nói xong đặt mộng ngồi dưới đất, phát hiện tầng địa chất quan trọng, sẽ mang lại cho bọn họ rất nhiều danh dự và quang vinh, nhưng thông thường đối với hoàn cảnh về địa chất, có thể sẽ là tin tức không tốt đẹp.

Vinh quang của ông đã dài nhiều, ông càng hy vọng nhìn thấy tất cả đều đi theo hướng tốt mà không phải là thất bại.

Đêm đó, hai cô gái ngồi ở trong xe, còn đàn ông thì đứng lều ở bên ngoài. Sáng sớm hôm sau, năm giờ sáng liền xuất phát.

Lưu Nham Thạch mang theo cân địa chất dẫn đường, đi tới buổi chiều, Cố Loan Loan cảm thấy chân đã bị phế đi.....

Chân thì tê dại, ban ngày đi đường vừa mệt vừa nóng, còn có gió to, dừng lại thì lạnh đến run bần bật. Lần đầu tiên Cố Loan Loan dám nhìn thẳng vào công việc này của mình.

“Chính là nơi này.” Giọng Lưu Nham Thạch hơi trầm thấp, mấy năm trước, lúc ông đến thì nơi này vẫn là một khoảng xanh tươi, phong cảnh hiếm có.

Hiện tại cảnh khô đầy đất, đất đỏ lộ ra, không thể nghi ngờ đây chính là tình hình hiện tại của mảnh đất này.

Mặc dù vào trong mùa tốt nhất, chỉ sợ cũng thừa dần màu xanh biếc.

Phải nói là khoa học kỹ thuật phát triển chính là điều tốt, tuy rằng nơi này không có điện nhưng cũng không gây trở ngại cho bọn họ chụp ảnh lưu chứng cứ, đây là một phát hiện trọng đại.

Buổi tối, đứng lều ở đây, Lưu Nham Thạch vẫn luôn rất trầm mặc, ông đang tự hỏi, cao nguyên đất đỏ càng ngày càng bị hoang mạc hóa nghiêm trọng, ông sẽ gây ra những hậu quả gì đây? Hướng đi của hoang mạc hóa là gì?

Rạng sáng hôm sau, Cố Loan Loan bị cơn đau đánh thức, eo đau, chân đau, một đêm ngủ trong lều thật sự không yên. Cô cẩn thận bò dậy, tâm lực không đánh thức Lý Tổ, bò ra khỏi lều trại.

Bên ngoài đã có chút ánh sáng, Cố Loan Loan bật đèn pin, đi sang hướng bên cạnh, cô là muốn đi vệ sinh. Lại sợ lát nữa có người tỉnh dậy, liền đi hơi xa.

Tìm được một dốc núi, giải quyết vấn đề sinh lý. Lúc kéo quần lên, cô tắt đèn pin, rồi đi về phía trước một đoạn.

“Á!” Bị vấp phải cái gì, cô liền đứng lên, bật đèn pin.

Cục đá? Cố Loan Loan ngồi xồm xuống, cái này cũng không giống như cục đá thường.

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3436596#p3436596>

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cung Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Nam thần Diệp từng nói chuyện yêu đương sao?

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Thầy Lư, thầy Lư.”

Lư Nham Thạch bò ra khỏi lều trại, nhìn về phía Cố Loan Loan, hỏi: “Sao?”

“Cục đá kia có chút kỳ quái, rất giống với hoá thạch.”

Hoá thạch?

Lư Nham Thạch thò một chân ra khỏi lều, miệng hô: “Ra đây, ra đây.”

Rồi dần dần cùng Cố Loan Loan đi về phía hoá thạch, người trong lều khác cũng từ từ bò ra, đuổi theo kịp.

Thật sự là hoá thạch! Trên cao nguyên đất đỏ phát hiện ra hoá thạch!

Bóng ma hoang mạc hóa lập tức bị quên đi, trong đầu Lư Nham Thạch chỉ còn lại câu hỏi: Đây là hoá thạch gì? Vì sao ở đây? Có ý nghĩa gì?

Bọn họ lại ở trên hoang mạc thêm một ngày, cho đến khi hết tất cả đồ ăn, mới mang hóa thạch gì đó quay về.

Đánh dấu khu vực này, lấy di lồi vỏ có thể nhìn thấy được, về phần bên dưới, còn phải báo cáo để tiếp tục khai quật.

Bọn họ trì hoãn thêm một ngày, lại không biết ở thành phố W xa xôi có một chàng trai sắp bị bức điên rồi.

Diệp Cửu Chiêu hối hận, anh thật sự không nên để Cố Loan Loan đi theo! Cô chưa từng đi dã ngoại, vậy mà anh còn mặc kệ cho cô đi theo!

Anh luôn muốn cho cô thứ tốt nhất, vào học kỳ một anh đã nhớ đến đời trước đám người Lư Nham Thạch đi dã ngoại, phát hiện ra sự thay đổi của cao nguyên đất đỏ, sau đó nộp một bài luận văn, trên hồ sơ của những người đi dã ngoại đều có một nét bút xinh đẹp.

Cho nên lần dã ngoại này, anh đã đề nghị ông dẫn theo Cố Loan Loan.

Đời trước bởi vì phát hiện mới, bọn họ liền quay về trước thời hạn, ngày thứ tư đã quay về rồi. Cho nên theo lý, hiện tại đám người Cố Loan Loan hẳn là đang trên đường về.

Chính là điện thoại không thông, không có một lần thông!

Diệp Cửu Chiêu luống cuống, là hiệu ứng bướm bướm đã tác động đến thời không này sao?

Anh hoang mang, rối loạn vội lái xe đi đến Thanh Hải, tìm đập gia tốc, cầu nguyện cho cô nhất định phải bình an.

Lần đầu tiên cảm ghét bản thân đã biết trước tình thế tiến triển, bằng không cũng sẽ không để Loan Loan đi.

Lúc Diệp Cửu Chiêu đến núi Nhật Nguyệt thì vẫn chưa gọi được cho mọi người, anh lại không biết bọn họ đi đâu nên lòng nóng như lửa đốt.

Đoàn người Cố Loan Loan về đến núi Nhật Nguyệt, cùng với có sóng điện thì còn thêm một đồng tin nhắn của Diệp Cửu Chiêu.

【 Anh Cửu: Loan Loan, em ở đâu? 】

【 Anh Cửu: Loan Loan, ở đâu 】

【 Anh Cửu: Thấy tin thì báo lại ngay 】

.....

Không đợi cô gửi tin trả lời, di động đã rung, màn hình hiển thị lại là: Anh Cửu.

“A lô, Anh Cửu.”

Anh gọi điện liên tục, ngay lúc giọng nói của Cố Loan Loan vang lên, Diệp Cửu Chiêu liền ngồi xổm xuống, che mặt, sự tuyệt vọng trong lòng đã vơi đi một chút.

“Anh Cửu?” Cố Loan Loan nghi hoặc đầy mặt, kỳ quái, sao lại im lặng vậy?

Tiếng nói khàn khàn vang lên: “Em ở đâu?”

“Bọn em đến núi Nhật Nguyệt.”

“Anh cũng đang ở núi Nhật Nguyệt.”

.....

Cổ Loan Loan ngồi trên xe của Diệp Cửu Chiêu, đám người Lưu Nham Thạch thì ngồi xe của bọn họ, chào hỏi xong, liền một trước một sau đi về thành phố W.

Diệp Cửu Chiêu thật im ắng, anh đang suy nghĩ có nên bảo Loan Loan từ bỏ công việc này hay không.---ll,,eeq,,,uy,,,,don,,,,---Sau khi kết hôn, cô muốn ở nhà nghỉ ngơi thì cứ ở nhà, rảnh rỗi thì đi dạo, muốn mua gì thì mua. Không muốn nghỉ thì đến công ty làm, bọn họ có thể cùng nhau ra cửa, cùng nhau trở về.....

“Loan.....”

“Anh Cửu!”

Hai người cùng lên tiếng.

“Em nói trước đi.” Diệp Cửu Chiêu cười khẽ.

“Anh Cửu, em kể cho anh, chúng ta đến cao nguyên đất đỏ.....”

Cổ Loan Loan sinh động như thật mà miêu tả về cao nguyên đất đỏ, mặt mày hớn hờ, nói bọn họ phát hiện ra sự hoang mạc hóa đã tăng lên, nói bọn họ phát hiện ra hoá thạch.....

“Công việc này thật sự quá tuyệt vời, em muốn làm cả đời!”

Diệp Cửu Chiêu đáp lại sự hưng phấn của cô bằng một nụ cười, rất gượng ép, từ trong cổ họng tặc ra một chữ: “Được.”

.....

Lúc này đây, hành trình đến cao nguyên đất đỏ đã có thu hoạch quá lớn, không chỉ có tiến trình hoang mạc hóa, còn có hoá thạch.

Hoá thạch chuyển cho một chuyên gia khác, nhưng vị trí người phát hiện lại ghi tên bọn họ.

Thậm chí Lưu Nham Thạch còn cố gắng chống đối ý của đám đông, đặt tên của Cổ Loan Loan lên trước tên của ông.

.....

Tên của tứ đại hoa đán năm trước của đại học D đã đỏ một lượt trên Tieba, sau đó lại có khóa trên phản đối, nói đàn chị khóa trên càng xinh đẹp hơn.

Tứ đại hoa đán được bầu lại, một người ngành Nghệ thuật Truyền thông năm tư, một thuộc ngành Chế tác trang sức nghệ thuật năm ba, năm nhất cũng góp chân.

Nhưng cô gái ngành Nghệ thuật truyền thông rất biết trang điểm, rất nhiều ảnh đẹp được lưu truyền khắp nơi.—ll,,eequy,,,,don,,,,----So sánh với sự ăn vận đơn giản và trạng thái sinh hoạt khiêm tốn của Cổ Loan Loan, cô gái kia dĩ nhiên trở thành hoa đán cuối cùng.

Nhưng sau sự kiện hóa thạch lớn lần này, hình ảnh của Cổ Loan Loan được phát trên màn hình lớn rất nhiều ngày, khiến sinh viên chưa từng gặp qua cô, đột nhiên phát hiện: Hà? Trường chúng ta còn có một nữ sinh xinh đẹp, kiều ngạo như vậy sao?

“Loan Loan! Tieba nói cậu là hoa đán thứ năm đấy, có rất nhiều người bình chọn này!” Đường Tĩnh reo lên, Cổ Loan Loan ngơ ngác nhìn, vẻ mặt lơ mơ.

“Loan Loan vốn dĩ đã đẹp rồi.” Diêu Lâm tiếp lời, cùng Đường Tĩnh trêu chọc cô.

“Đi đi đi!”

“Ai da, hoa đán tới đây cho ta hôn nhẹ nào! Nào~” Đường Tĩnh bỏ nhào qua, Cổ Loan Loan vội né.

Đối với Cổ Loan Loan mà nói, “Hoa đán” chỉ là một đánh giá xa lạ trên đường mà thôi.

Buổi tối hôm nay, Nạp Thảm mờ mờ hôi dầy

đầu, đẩy cửa ra, khắp khiêng tiến vào.

Tuy thời tiết đã chuyển ấm, nhưng muốn ra một thân mồ hôi như vậy, cũng không dễ dàng, có thể tưởng tượng được khối lượng vận động vừa rồi của cô.

“Thấm Thấm, còn giảm béo à?”

Mặt mày Nạp Thấm tái nhợt, kéo ra một nụ cười, cô không ăn cơm chiều, lại kịch liệt rèn luyện, tự nhiên là mang dáng vẻ suy yếu không thôi.

“Thấm Thấm, giảm béo không phải như cậu làm đâu.”

Nạp Thấm lắc đầu, đáp: “Không sao, mình vẫn ổn, đã gầy mười cân rồi.”

Nói đến gầy bao nhiêu, giọng điệu của Nạp Thấm rất nhẹ, rõ ràng thất cao hứng, trong lòng Cố Loan Loan lại hơi chua xót.

Cô ấy vì giảm béo đã làm quá nhiều chuyện điên cuồng, hiện tại đi đường khắp khiêng, mỗi ngày, buổi tối còn đi chạy bộ theo thường lệ, rõ ràng lên giường đều khó khăn, còn phải hoàn thành đi một trăm cái hít đất.

Ngày hôm sau, buổi tối Cố Loan Loan thay bộ đồ thể dục, đến sân thể dục đuổi kịp Nạp Thấm.

“Hả, cậu cũng đến à.” Nạp Thấm cười, mồ hôi đầy đầu, thoát nhìn rất vui vẻ.

“Hôm nay mình gặp được Trình Trang, anh ấy nói mình gầy đi.” Giọng nói của cô nhẹ nhàng, tuy mồ hôi đầy đầu

nhưng tâm tình lại rất tốt.

“Hơn nữa anh ấy đã thất tình.”

“Sao cậu biết anh ta thất tình?” Lúc Cố Loan Loan hỏi câu này, trên mặt đã không còn ý cười nữa.

“Ách..... Mình hỏi bạn mình học năm thứ tư, anh ấy và Trình Trang là cùng một khoa!”

Nạp Thâm vỗ cùng kích động, cả người tràn đầy vui sướng, giống như cô ấy và Trình Trang chỉ có cách một bước nữa thôi.

Cố Loan Loan vén tóc ra sau tai, thờ hờn hển, không nói gì.

Trình Trang thất tình là vì anh ta nhầm vào cô gái khác, mới vừa chia tay đã tán tỉnh người khác, hôm qua còn nhắn tin muốn mời bạn họ ăn cơm
--...ll,,,ê,,,quy,,,do,,,-- Diệp Cửu Chiêu không để ý, còn nói Trình Trang cứ mấy ngày lại như vậy, không cần để ý đến anh ta.

“Thâm Thâm... Trình Trang không thích hợp với cậu.....”

Nạp Thâm dừng bước chân, ngẩn người, rồi lại chạy tiếp, nói: “Mình nhất định phải gầy thêm, anh ấy sắp tốt nghiệp rồi, dù sao cũng phải đi thổ lộ một lần chứ!”

“Nếu như anh ta ở bên người khác thì sao?”

“Mình sẽ chờ anh ấy.”

Cô Loan Loan ngừng lại, để cô ấy chạy một mình, cô ấy có đúng phải tưởng nam cũng chưa chắc đã quay đầu, chứ đừng nói tới hiện tại, còn mang hy vọng giả dối.

Điều duy nhất cô có thể làm, chính là vào lúc cô ấy sắp đầu rơi máu chảy, liền kéo cô ấy một phen.

Cô cởi áo khoác ra, thành phố W đã vào mùa hè rồi, thành phố này không tồn tại mùa xuân, thu, mùa hè qua là đến mùa đông, mùa đông đi rồi, mùa hè lại tới.

Tháng sáu, sinh viên năm tư bảo về tốt nghiệp xong, chính là lúc bọn họ tốt nghiệp. Trường học nơi nơi đều là nhóm người mặc trang phục tốt nghiệp, ở mỗi góc đều chụp ảnh lưu giữ.

Từ xưa, đại học D đã có lệ tổ chức tiệc tốt nghiệp nuôi tôi, vui vẻ đưa tiễn nhóm đàn anh, đàn chị khóa này, nghe bọn họ cảm khái, giáo dục đàn em quý trọng thời gian.

Cô Loan Loan cũng thực coi trọng bữa tiệc tối này, bởi vì, Diệp Cửu Chiêu đã tốt nghiệp rồi. Nghĩ đến điều này, trong lòng sẽ rất xót, cô rất sợ tình cảm của bọn họ bởi vì khoảng cách mà phai nhạt.

Đám người Cô Loan Loan ngồi ở một vị trí khá tốt, Đường Tĩnh và Nạp Thâm ngồi ở hai bên cạnh cô. Nạp Thâm gầy khá nhiều, trước kia là một nữ sinh rất mập rất cường tráng, hiện tại chỉ là hơi mập thôi.

Cô ấy giảm béo cũng đã đến giới hạn, trời sinh khung xương to, thấu thể nào vẫn mập hơn so với những người

cùng cân nặng.

Cô ấy vẫn kiên trì, Cố Loan Loan đếm một chút, nửa năm qua cô ấy chắc chỉ ăn một bữa chiều, còn ăn một tý nữa.

Tạm thời không nói đến chuyện của Nạp Thâm, khi người chủ trì tuyên bố bắt đầu buổi tiệc tốt nghiệp, lãnh đạo liên phát biểu, lại xem mấy tiết mục của khóa sinh viên tốt nghiệp thì đến màn phát biểu cảm xúc của sinh viên ra trường.

Tổng cộng có sáu sinh viên, Diệp Cửu Chiêu đứng giữa.

Người thứ hai, Cố Loan Loan cũng quen, là bạn của Diệp Cửu Chiêu, Lý Dịch trầm mặc ít lời.

Người đại diện được chọn lựa khá kỹ, tuy rằng đều dùng văn bản nhưng lời nói lại bộc lộ chân tình, có một nữ sinh vừa đọc vừa khóc.

Phía dưới, nam nữ sinh cũng cổ vũ, vỗ tay nhiệt liệt, trong lòng Cố Loan Loan có rất nhiều cảm xúc, khóa nọ nối tiếp khóa kia, sau đó tốt nghiệp, rời đi, lặp đi, lặp lại.

Đến lượt Diệp Cửu Chiêu, tiếng vỗ tay càng thêm nhiệt liệt, anh không cảm theo bài diễn văn, vừa nâng thi xung quanh đã an tĩnh trở lại.

“Chào mọi người, tôi là sinh viên khóa tốt nghiệp - Diệp Cửu Chiêu. Sắp tốt nghiệp, tôi muốn chia sẻ về sự dũng cảm và lòng quý trọng với các bạn nam, nữ sinh. ....”

Anh nói rất chân tình, cũng rất động lòng người. Giống như anh thật sự đã từng vì không dùng cảm mà bỏ lỡ thứ gì đó rất quan trọng.

“Hiện tại, tôi đã học được lòng dũng cảm, còn phải học cách quý trọng. Một đời người sẽ trải qua rất nhiều chuyện, cũng sẽ gặp được rất nhiều người, có vài người, vài việc, bỏ lỡ chính là cả đời.”

“Duyên kỳ ngộ cũng vậy, ---ll,,eequy,,,,don,,,,-----tôi hy vọng tất cả nam sinh, nữ sinh và lứa sinh viên tốt nghiệp cùng tôi, hãy nắm chắc cơ hội, quý trọng thứ trước mắt, sống cho tương lai.”

“Cuối cùng, chúc toàn thể các em khóa dưới sẽ có tiền đồ như gấm, chúc nhóm sinh viên tốt nghiệp: ‘Biển rộng tuy cá lội, trời cao mặc chim bay’!”

Diệp Cửu Chiêu cúi người rồi xuống dài, người chủ trì liền ngăn cản anh.

“Nam thần Diệp, xin nán lại.”

Người chủ trì cười, kéo anh lại, nói: “Chúng tôi đã làm một cuộc phỏng vấn, có rất nhiều nam, nữ sinh, đặc biệt là nữ sinh, đều rất luyện tiếc cậu rời đi. Bọn họ hy vọng trước khi cậu ra trường, hỏi cậu mấy vấn đề, có thể chứ?”

Diệp Cửu Chiêu có chút sững sờ, gật gật đầu, đáp:

“Được.”

“Câu đầu tiên, xin hỏi nam thần Diệp sẽ nhớ đến đại học

Đi sao?”

Diệp Cửu Chiêu hoảng hốt một chút, đáp: “Nhớ, rất nhớ.”

Đời trước từng nhưng nhớ rất nhiều năm, năm mơ còn mơ đến khoảng thời gian làm chung phòng thí nghiệm với Cố Loan Loan vào năm thứ tư.

“Câu thứ hai, xin hỏi nam thần Diệp cảm thấy đại học Đ có gì tốt nhất

“Con người.” Loan Loan.....

Nói xong nhìn về phía Cố Loan Loan, đối diện với ánh mắt nghiêm túc của cô liền cong môi cười.

“A a a a a!” Phía dưới đây tiếng thét chói tai, Cố Loan Loan đỏ ửng mặt.

“Câu thứ ba, mọi người nghe nói nam thần Diệp đang tự mình gây dựng sự nghiệp, hơn nữa đã phát triển rất mạnh, xin hỏi nam thần Diệp, gây dựng sự nghiệp có khó không?”

Diệp Cửu Chiêu nghĩ nghĩ, nói: “Rất khó, cũng rất đơn giản. Có phương án tốt công thêm nghị lực thì rất đơn giản. Chẳng có gì thì là rất khó.”

Diệp Cửu Chiêu được gọi là nam thần Diệp, mấu chốt nhất là ở năng lực của anh.

Hai năm đầu tạm tạm, anh và đám người Trình Trang

đều bận rộn, không thể ở trường học, nhưng lại giành khá khá phần thưởng. Năm ba đại học bắt đầu vận tây trang, thường đến chi nhánh của công ty ba mình ở thành phố W, lái xe con.

Năm tư đại học mới là năm mấu chốt mà anh được mọi người càng ngày càng sùng bái, một năm này anh càng thêm trầm ổn. Chính mình gây dựng sự nghiệp, thành tích còn khá tốt, sau khi thu lại sự sắc bén quanh thân thì càng dịu dàng, thoải mái.

“Được, còn một vấn đề nữa....” Người chủ trì đột nhiên cười, làm mặt quý, rất có ý trên chóc.

“Nam thần Diệp đã từng yêu đương chưa?”

Diệp Cửu Chiêu ho khan một tiếng, cười nói: “Chưa từng.”

Cô Loan Loan hơi kinh ngạc.

Người chủ trì định nói tiếp thì Diệp Cửu Chiêu lại nói tiếp: “Nhưng hiện tại thì có.....”

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3436825#p3436825>

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cung Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Tôi tên Đỗ Quân Khôn

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Người chủ trì còn sững sốt, hỏi: “Nam thần đã có bạn gái rồi?”

“Ừm”

“Xin hỏi là bạn nào trong trường chúng ta sao?”

Diệp Cửu Chiêu đột nhiên cười, tầm mắt quét đến chỗ Cố Loan Loan đang suy nghĩ ngồi xổm dưới ghế. Đối diện tầm mắt anh, khuôn mặt cô nhăn nhó, hung hăng trừng anh một cái.

Để phòng ngừa Diệp Cửu Chiêu khai cô ra, Cố Loan Loan quyết định chuẩn bị.

“Cái kia.....Mình đi vệ sinh một chút.”

Trên đài, giọng nói đồng thời truyền đến: “Bạn gái tôi không cho tôi tiết lộ, tôi sợ cô ấy giận, cho nên.....”

“Không sao, không sao, không ngờ nam thần lại là ‘Thê nô’!” Người chủ trì trêu đùa, phía dưới cũng phớt hơ cười ha ha.

“Vậy cuối cùng liền chúc nam thần và chị dâu hạnh phúc, vui vẻ!”

“Cảm ơn.”

Diệp Cửu Chiêu quăng cho Cố Loan Loan một ánh mắt rất có thâm ý, đi xuống đài từ bên trái, móng cô vừa rời khỏi ghế liền dính lại.

“Không phải cậu muốn đi vệ sinh sao?”

“Mình đột nhiên lại không muốn đi nữa.”

“.....”

Tan tiệc tối, Nạp Thảm liền chạy mất tăm, Cố Loan Loan nhìn nhìn khắp nơi cũng không tìm được cô ấy, cũng không thấy Trình Trang, liền thở dài, trong lòng đã hiểu rõ.

Người quá nhiều, Diệp Cửu Chiêu vẫn chưa đến tìm cô, chỉ gửi cho cô một tin nhắn: Gặp ở tòa nhà kỹ thuật sau rừng cây.

“Mình có việc đi ra ngoài trước nhé.”

Nói xong liền chạy, lưu lại Diêu Lâm và Đường Tĩnh liếc nhau.

“Hai đứa nó sao vậy? Sao mà vừa đi một đứa giờ lại thêm một đứa nữa?”

Diêu Lâm lắc đầu, cũng không hiểu đáp: “Không rõ ràng lắm.”

.....

Bên cạnh tòa nhà kỹ thuật có rừng cây, buổi tối ánh đèn mờ mờ, là nơi thích hợp nhất cho những đôi tình nhân. Song hai người họ còn chưa từng vào qua, đối với ‘Rừng cây tình nhân’ trong truyền thuyết này, đều chẳng có hiểu biết gì.

Diệp Cửu Chiêu đứng ngay cạnh tòa nhà, dưới ánh đèn, Cố Loan Loan liếc mắt một cái liền thấy. Anh đã cạo sạch, mặc bộ sơ mi sạch sẽ, tóc hơi dựng, thoát nhìn rất là đẹp mắt.

Thấy cô, đối phương liền dang rộng cánh tay, cô nhào vào, tựa như chim yến về tổ, tâm lập tức an bình, tất cả lo lắng gần như đều tan biến.

Diệp Cửu Chiêu dắt cô vào trong rừng cây, ở góc không có ánh sáng, anh nói: “Loan Loan, anh muốn hôn em.”

Cố Loan Loan đỏ mặt, đã cảm giác trên môi ươn ướt.

Bóng tối đã che đi rất nhiều điều, khiến người ta càng thêm không kiêng nể gì, tất cả sự điên cuồng đều lộ hết ra.

Tay Diệp Cửu Chiêu giữ gáy cô, gắt gao cố định cô, động tác cuồng nhiệt, vừa gặm vừa cắn. Cố Loan Loan giãy giụa vài cái, đối phương càng ôm chặt cô.

“Ừm, ừm, ừm.” Anh mau buông ra!

Đối phương không để ý tới, càng thêm cuồng nhiệt mà gặm cắn cô, một tay khác quần lấy eo cô, mạnh mẽ ép cô vào lồng ngực mình.

“Anh làm sao vậy?!” Rốt cuộc đã đẩy được anh ra, Cố Loan Loan đã hơi tức giận.

Diệp Cửu Chiêu mặc kệ cô phản kháng, cúi đầu vào cổ cô, thì thầm: “Loan Loan.....Anh luyến tiếc em.”

Cố Loan Loan sững sờ, thở dài, nhẹ giọng nói: “Em cũng luyến tiếc anh.”

Diệp Cửu Chiêu đột nhiên ngừng đầu, giống như đợi những lời này của cô đã lâu,---l,,êqu,,y,,don,,---chỉ thấy anh lấy một chiếc chìa khóa từ trong túi áo ra, đặt vào lòng bàn tay cô.

“Ngày mai đưa em đến nơi anh ở, hầu như anh đều về đó mỗi ngày, nếu như em nhớ anh, thì đến thăm anh.”

Giọng điệu anh rất uất ức, đáng vẻ như em không đến là mắc một tội ác tày trời, rõ ràng em đã nói là luyện tiếc anh rồi.

Cố Loan Loan “phì” cười, duỗi tay sờ sờ mặt anh, dỗ dành: “Ngoan, em sẽ đến thăm anh.”

Diệp Cửu Chiêu thuận theo cọ cọ.

“Đúng rồi, miệng em có súng lên không? Cảm giác ngứa ngứa.”

“Để anh nhìn xem.”

Cố Loan Loan nghe lời ngẩng đầu, để anh kiểm tra. Đôi phương khom lưng, “chặt” một cái, hôn lên, lại nhanh chóng lui lại, cười nói: “Không sao, không sung.”

Cô hung hăng lườm anh một cái.

.....

Lúc Cố Loan Loan quay về phòng, bầu không khí bên trong rất kỳ quái, yên tĩnh quá mức, không ai nói gì.

“Làm sao vậy?”

Đường Tĩnh chỉ vào phòng vệ sinh, đáp: “Khóc lóc đi vào.”

“Đi vào bao lâu rồi?”

“Hơn nửa tiếng đồng hồ, gọi như thế nào cũng không ra.”

Cố Loan Loan thờ dãi, đi qua, gõ cửa, gọi: “Thắm Thắm, ra đây đi, cậu không thể trốn bên trong đó cả đời được.”

Một lát sau, cửa mở, mang đôi mắt sưng đỏ, Nạp Thắm

đi ra.

“Loan Loan, cậu biết anh ấy lại yêu đương đi?”

Cố Loan Loan gật đầu, con người Nạp Thắm co rút lại, giống như tìm được đối tượng phát tiết.

“Vì sao cậu không nói cho mình?! Làm mình đưa tới cửa, tự rước lấy nhục.”

Cố Loan Loan bình tĩnh nhìn cô, không nói một lời.

“Vì sao không nói với mình! Vì sao!” Đôi phương gào khóc, cảm xúc bị mất không chế.

Đường Tĩnh và Diêu Lâm sợ tới mức không dám nói lời nào, ngo ngác mà đứng bên cạnh. Một lát sau, Cố

Loan Loan mới nhẹ nhàng nói: “Khóc đìu chưa?”

“Mình nói với cậu thì có ích sao? Mình đã nói anh ta không thích hợp với cậu, mình hỏi cậu nếu anh ta có bạn gái thì làm thế nào, cậu ngẫm lại thái độ lúc đó của cậu đi. Mình nói anh ta lại yêu đương thì cậu sẽ từ bỏ sao?”

Nạp Thâm không nói lời nào, đặt mông ngồi dưới đất, nước mắt đầy mặt, còn đang nức nở: “Thực xin lỗi.....”

Cô Loan Loan thở dài một hơi, đáp: “Không sao, nói một chút đi, đã xảy ra chuyện gì?”

Duỗi tay kéo cô lên, Dương Tĩnh và Diêu Lâm cũng lập tức tiến lên, đỡ cô bạn ngồi lên ghế.

Hóa ra hôm nay sau khi tan họp, Nạp Thâm thấy Trình Trang đi ra ngoài, liền đi theo.

“Trình Trang!”

“Nạp Thâm?” Trình Trang nhìn về phía cô, có chút kinh ngạc, tên của cô gái này tương đối kỳ lạ, cho nên anh ta nhớ kỹ.

Nạp Thâm thở một hơi sâu, siết chặt nắm tay, nói ra trong tiếng tim đập: “Chình thật”: “Trình Trang, em thích anh.”

Người đối diện lộ ra biểu cảm hoảng sợ, giống như lời cô nói ra rất là đáng sợ, Trình Trang lắc đầu, lập tức nói: “Tôi..... Có bạn gái rồi.”

Tôi xong xoay người muốn đi, không biết Nạp Thảm lấy dũng khí từ đâu ra, hô một câu: “Em chờ anh.”

“Bốp!”

Một cái tát vang dội đánh trên mặt cô, một cô gái thon thả, xinh đẹp trừng mắt nhìn cô, dùng âm lượng lớn mắng:

“Cô có biết xấu hổ hay không, anh Trang đã nói là có bạn gái rồi, tôi vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy có kẻ thú ba tự đưa đến cửa đây. Nhìn bộ dạng của cô đi, giống như khỉng long, ai bị mùi thì mới thích cô!”

“Lớn lên đã xấu mà còn không biết xấu hổ, rảnh rồi thì soi gương nhiều vào!”

Giọng nói của cô ta vô cùng tức giận, người chung quanh nhìn qua, chỉ chỉ trỏ trỏ, Nạp Thảm xấu hổ và tức giận mà chạy về ký túc xá ở trong phòng vệ sinh khóc lóc.

.....

Cố Loan Loan vỗ vỗ bả vai cô, an ủi: “Đã là quá khứ rồi, không sao đâu.”

Lúc này Đường Tĩnh và Diêu Lâm mới nghe hiểu đã xảy ra chuyện gì, vẻ mặt đầy kinh ngạc, chỉ trách vào học kỳ này, ---ll,,êq,,,don,,,,--- Nạp Thảm lại điên cuồng giậm léo như vậy, hóa ra là có người trong lòng rồi.

Mấy người an ủi cô lâu, cả đêm, cuối cùng cũng dỗ được cô ấy lên giường ngủ, rốt cuộc có bao nhiêu khổ sở, chỉ có mình Nạp Thảm đã biết.

Sáng tới ngày hôm sau, hiếm khi Cố Loan Loan vẫn

Cùng với gương hồng hào, trên môi cô Loan Loan vẫn một thân váy xinh đẹp, tóc đen dài rối tung ở phía sau, ngũ quan cô nhỏ nhắn tinh xảo, môi không tô mà hồng, cong môi cười, mi mắt cong cong.

Diệp Cửu Chiêu dừng xe ở cổng trường, Cố Loan Loan liền đi tới, đại học Đ vốn có nhiều nam sinh, cho nên dọc đường cô đi, có rất nhiều nam sinh đều nhìn cô.

Diệp Cửu Chiêu đến mặt.

Mở cửa xe ra chuẩn bị đi xuống tuyên cáo chủ quyền, nghĩ nghĩ, lại sợ cô tức giận, đen mặt, ngồi tại chỗ vững như núi Thái Sơn.

Chờ đến lúc cô mở cửa ngồi vào, sắc mặt của Diệp Cửu Chiêu vẫn khá khó coi.

“Anh Cửu?”

Cố Loan Loan nghi hoặc nhìn anh, một đôi mắt to linh động như nước nhìn anh, trong lòng Diệp Cửu Chiêu lập tức hóa thành một hồ nước.

“Loan Loan.....”

“Đạ?”

“Em là của anh.”

Cố Loan Loan ngượng ngùng cúi đầu, khóe miệng hơi nhếch lên, trên mặt ửng hồng.

Diệp Cửu Chiêu cũng cười, ho khan một tiếng, nói:

“Chúng ta ăn qua cơm chiều rồi về nhà xem thi đi.”

Về nhà..... Mặt Cố Loan Loan càng đỏ hơn.

Trình Trang đã đợi ở cửa nhà hàng, bọn họ đều là những anh em tốt, ăn một bữa cơm chia tay, yêu cầu có người nhà thì phải mang theo người nhà.

“Em xuống xe trước đi, anh đi đỗ xe.”

“À, vâng.”

Cố Loan Loan ngoan ngoãn xuống xe, ánh mắt Trình Trang sáng lên, gọi: “Chị dâu, chị dâu! Ở đây!”

Cố Loan Loan đi qua, Trình Trang lập tức dẫn cô đi vào trong, vào phòng đã đặt trước. Còn chưa vào phòng, đã nghe thấy một giọng nữ đầy tức giận: “Trình Trang! Đây là ai nữa vậy?!”

Hai người còn đang ngây người thì cô gái kia đã rống lên: “Lại thêm một kỹ nữ tự đưa tới cửa!”

“Liều Nghê! Em câu miệng!”

“Làm sao?! Em là bạn gái chính thức của anh, còn không được mắng đồ dê tiện này sao?!”

“Trang Tì, cô bạn gái này của anh còn không bằng người trước, há mồm ngậm miệng đều là kỹ nữ, tiện nhân, không phải chính cô cũng là nữ hay sao?”

“Cô.....”

“Loan Loan.” Diệp Cửu Chiêu đi qua đây, nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực, đôi mắt nhìn về phía cô gái kia.

“Còn không cảm miệng!” Lại quay mặt về phía Trình Trang, nói: “Chị dâu cậu bị bọn gái cậu mắng ngay trước mặt cậu, thù này tôi sẽ ghi cho cậu.”

“Anh Cửu! Mình sai rồi, mình nhất thời chưa lấy lại tinh thần, sao có thể để chị dâu bị uất ức chứ.”

“Chị dâu, thực xin lỗi.”

Cô Loan Loan lắc đầu, lời kéo Diệp Cửu Chiêu đẩy cửa đi vào, nói với anh: “Anh mắt của Trình Trang càng ngày càng kém.”

Cịong nói không lớn không nhỏ, mấy người vừa vào đều có thể nghe thấy, Diệp Cửu Chiêu sùng nịch nhìn cô.

Liễu Nghệ đương nhiên là tức giận, nhưng cô ta không dám nói tiếp nữa. Trình Trang tức giận, ---l,,q,,yy...d...nn---Diệp Cửu Chiêu rõ ràng cũng tức giận, cô ta cũng biết quan sát, lúc này còn nói nữa thì sẽ chịu thiệt thôi.

Dám người Diệp Cửu Chiêu đi vào, Trình Trang lập tức nói: “Được rồi, được rồi, em trở về đi.”

.....

Trong phòng có khá nhiều người đang ngồi, vừa thấy bọn họ tới, lập tức đứng lên chào hỏi.

“Anh Cửu, chị dâu tới rồi, mau ngồi, mau ngồi đi.”

Hai người ngồi xuống, đám người bắt đầu mồm năm miệng mười hàn huyên, qua một hồi lâu Trình Trang mới mang theo Liễu Nghệ đến vào.

Liễu Nghệ vừa vào liền cười trừ: “Loan Loan, thực xin lỗi, là tôi hiểu lầm, gần đây luôn có những kẻ không biết xấu hổ đến tìm Trang Tử, là tôi trông gà hoá cuốc, thật xin lỗi cô.”

Tay cầm cốc nước của Cô Loan Loan khựng lại, kẻ không biết xấu hổ là nói Nạp Thâm sao?

“Không sao.” Lắc đầu, mặc kệ trong lòng có ghét cô ta như thế nào, Diệp Cửu Chiêu và bạn bè của anh đều ở đây, cô cũng không muốn làm anh mất mặt.

Một lát sau, Loan Loan nhẹ giọng nói với Diệp Cửu Chiêu: “Em đi vệ sinh một chút.”

“Muốn anh đi cùng không?”

“Không cần, không cần.”

Cô Loan Loan đi ra ngoài, tay xách túi, theo người phục vụ ra ngoài đi vào phòng vệ sinh.

Lau nước trên tay, một tay cầm túi xách, đi về phòng bao. Ở chỗ rẽ bỗng nhiên đứng phải một người, túi xách rơi trên mặt đất, cô đứng đờ người, miễn cưỡng đứng thẳng.

“Thưa anh, đây là...”

Đối phương là một người đàn ông cao lớn, tuấn tú, lịch sự, ăn mặc nghiêm chỉnh, thoát nhìn rất văn nhã. Anh ta khom lưng nhặt túi của cô lên, lúc ngẩng đầu nhìn mặt cô, lại đột nhiên ngừng lại, túi xách lại rơi xuống đất.

Có ai biết được 'Vừa gặp đã yêu' là cảm giác gì không?
Anh ta thì không biết.

Nhưng anh ta biết, mỗi gặp một người cũng sẽ sinh ra một loại cảm giác khó có thể miêu tả. Lúc khuôn mặt ấy in vào trong mắt, anh ta chỉ cảm thấy trái tim đau đốn, giống như tình cảm nhiều năm đang tuôn trào ra.

Rõ ràng là một gương mặt xa lạ, lại giống như đã quen biết mấy đời.

Cô Loan Loan càng tức giận, anh đừng vào tôi còn ném túi xách của tôi sao?!

Còn chưa kịp phát hỏa, liền nghe thấy người đàn ông ở đối diện mở miệng nói: "Chào cô, làm quen một chút, tôi tên là Đỗ Quân Khôn."

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3436992#p3436992>

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cung Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.